

ປະມວນສົນທິສັນຍາສາກົນ

ສິດທິມະນຸດ

COMPILATION OF
INTERNATIONAL CONVENTIONS

HUMAN RIGHTS

ກົມສົນທິສັນຍາ ແລະ ກົດໝາຍ

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

Department of Treaties and Legal Affairs

Ministry of Foreign Affairs

Lao People's Democratic Republic

ເຫຼັ້ມ I

Volume I

			
ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິໄຕ ປະຊາຊົນລາວ Lao People's Democratic Republic	ປະເທດແຟງລັງ Finland	ສະຫະພາບເອີຣົບ European - Union	ອົງການສະຫະປະຊາຊາດເພື່ອການພັດທະນາ United Nations Development Programme

ໂຄງການ 00045032:

ເພີ່ມທະວີການປະກອບສ່ວນຂອງກົດໝາຍສາກົນ

ໃນການປົກຄອງໂດຍກົດໝາຍຢູ່ ສປປ ລາວ

Project 00045032:

*Enhancing the Contribution of International Law
to the Strengthening of the Rule of Law in the Lao PDR*

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ

ຄຳເຫັນຂອງ ພະນະທ່ານ ສົມສະຫວາດ ເລັ່ງສະຫວັດ

ຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ, ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ

ເພື່ອສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ການສະເຫຼີມສະຫຼອງ ວັນປະກາດ ຖະແຫຼງການ ວ່າດ້ວຍສິດທິມະນຸດ ຄົບຮອບ 50 ປີ (10 ທັນວາ 1948-10 ທັນວາ 1998) ມີຄວາມໝາຍເລິກເຊິ່ງ, ກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ໄດ້ຈັດໃຫ້ມີການແປ ແລະ ພິມເຜີຍແຜ່ ສົນທິສັນຍາສາກົນ ກ່ຽວກັບ ສິດທິມະນຸດ ທີ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນພາສາ ແລະ ບາງສົນທິສັນຍາທີ່ສຳຄັນ ເພື່ອເຜີຍແຜ່ໃຫ້ພະນັກງານ ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຕົນທີ່ສົນທິສັນຍາເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ພັກ ແລະ ລັດຖະບານ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຍາມໃດກໍມີຄວາມເປັນທ່ວງເປັນໄຍ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການປົກປ້ອງ ແລະ ສົ່ງເສີມສິດທິມະນຸດ ຕະຫຼອດໄລຍະແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ ເພື່ອຄວາມເປັນເອກະລາດແຫ່ງຊາດ ກໍຄືໄລຍະປົກປັກຮັກສາ ແລະ ກໍ່ສ້າງປະເທດຊາດ. ການປົກປ້ອງ ແລະ ສົ່ງເສີມສິດທິມະນຸດ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບປະຊາຊົນລາວ ອັນໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນລັດຖະທຳມະນູນແຫ່ງສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.

ພຶດຕິກຳຂອງຍຸກປັດຈຸບັນ ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າ ບັນດາປະຊາຊາດໃນໂລກ ໄດ້ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍສີສັນທາງດ້ານປະຫວັດສາດ, ລະບອບການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳ. ດັ່ງນັ້ນ, ການປະຕິບັດສິດທິມະນຸດ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໃຫ້ເປັນມາດຕະຖານອັນດຽວກັນໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ການແລກປ່ຽນທັດສະນະ ແລະ ແບບວິທີການປະຕິບັດສິດທິມະນຸດລະຫວ່າງ ບັນດາປະຊາຊາດບົນພື້ນຖານຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນນັ້ນແມ່ນເປັນສິ່ງສຳຄັນ ໃນການສ້າງຄວາມເຂົ້າອົກເຂົ້າໃຈ ແລະ ຮ່ວມມືກັນເພື່ອບັນລຸເຖິງການປະຕິບັດເນື້ອໃນຈິດໃຈຖະແຫຼງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ ໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ. ຕອບສະໜອງຄວາມມັ່ງມາດປາຖະໜາຂອງມວນມະນຸດທຸກຖ້ວນໜ້າ.

ການພິມເຜີຍແຜ່ເອກະສານເຫຼົ່ານີ້ ເຫັນວ່າຈະເປັນການປະກອບສ່ວນຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມການເຄົາລົບ ແລະ ປົກປ້ອງສິດທິມະນຸດຢູ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໃຫ້ນັບມື້ນັບມີປະສິດທິຜົນສູງຂຶ້ນ.

ໃນນາມລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍສະແດງຄວາມຂອບອົກຂອບໃຈມາຍັງ ສະຖານເອກອັກຄະລັດຖະທູດ ແລະ ລັດຖະບານ ອົດສະຕາລີ ທີ່ໃຫ້ຄວາມຮ່ວມມື ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອ ໃນການພິມປຶ້ມປະມວນສົນທິສັນຍາສາກົນ ກ່ຽວກັບ ສິດທິມະນຸດ ມານະໂອກາດນີ້ດ້ວຍ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 30 ພຶດສະພາ 1999

ສົມສະຫວາດ ເລັ່ງສະຫວັດ

ຮອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີ,

ລັດຖະມົນຕີວ່າການກະຊວງການຕ່າງປະເທດ.

ສະຖານທູດ ອິດສະຕາລີ

ວຽງຈັນ

ເອກອັກຄະລັດຖະທູດ

ຖະໜົນ ຢ. ເນຣູ

ຄຸ້ມ ໂພນໄຊ

ຕູ້ ປ. ນ 192, ວຽງຈັນ, ລາວ

ໂທລະສັບ: 856-21-413600

ແຟັກ: 856-21-413601

21 ເມສາ 1999

ເປັນຄວາມຍິນດີຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ສະຖານເອກອັກຄະລັດຖະທູດອິດສະຕາລີ ໄດ້ຮ່ວມມືກັບກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໃນການເຮັດໃຫ້ເກີດມີຂຶ້ນຄູ່ມື ກ່ຽວກັບຖະແຫຼງການ ແລະ ສົນທິສັນຍາຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ ຫົວໜີ້.

ລັດຖະບານອິດສະຕາລີ ມີຄວາມຕັ້ງໝັ້ນໃນການຮ່ວມມືສາກົນ ເພື່ອຄວາມກ້າວໜ້າຂອງສິດທິມະນຸດຢູ່ໃນໂລກ. ໃນຖານະເປັນສັງຄົມໜຶ່ງ, ປະຊາຊົນອິດສະຕາລີ ຖືວ່າ ການຊົມໃຊ້ສິດທິມະນຸດ ແມ່ນບັນຫາສຳຄັນພື້ນຖານ. ທັດສະນະຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ແມ່ນຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງຄຳເຫັນທີ່ວ່າ ທຸກໜຶ່ງກິດການຂອງສິດທິມະນຸດ ເຊັ່ນ: ສິດທິທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ພົນລະເຮືອນ, ແລະ ສິດທິທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳ ແມ່ນຄວາມມຸ້ງຫວັງລວມຂອງມະນຸດຊາດໃນທົ່ວໂລກ, ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ທີ່ຈະແຍກສິດເຫຼົ່ານີ້ຕາມບູລິມະສິດ ຫຼື ຄວາມສຳຄັນ.

ໃນລະດັບສາກົນ, ລັດຖະບານອິດສະຕາລີ ປະກອບສ່ວນໃນຫຼາຍຂອບເຂດ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນການເຄື່ອນໄຫວຮ່ວມມືກັບລັດຖະບານຂອງປະເທດອື່ນໆ ແນໃສ່ສ້າງປ້ອມປາການ ເພື່ອຮັບປະກັນການປົກປ້ອງສິດທິຂອງບຸກຄົນ ແລະ ສັງຄົມ. ໃນລະດັບສອງຝ່າຍ, ໂຄງການຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອການພັດທະນາຂອງ ອິດສະຕາລີ ແມ່ນແນໃສ່ບັນດາໂຄງການ ກ່ຽວກັບ ການຄຸ້ມຄອງລັດ ໃນຫຼາຍປະເທດທີ່ກຳລັດພັດທະນາຢູ່ໃນຂົງເຂດອາຊີ-ປາຊີຟິກ ເພື່ອເພີ່ມຄວາມສາມາດຂອງອົງການທີ່ສຳຄັນຂອງລັດຖະບານ ໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ໃນແຕ່ລະປີ ອິດສະຕາລີ ຍັງໄດ້ທຳການພົບປະປົກສາຫາລື ກັບຫຼາຍປະເທດ,

ລວມທັງສາທາລະນະລັດ ປະຊາຊົນຈີນ ເພື່ອເພີ່ມທະວີຄວາມເຂົ້າອົກເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ກ່ຽວກັບ ບັນຫາ ສິດທິມະນຸດ, ແລະ ເພື່ອກຳນົດຂົງເຂດການຮ່ວມມືນຳກັນ.

ໃນລະດັບພາກພື້ນ, ອົດສະຕາລີ ແມ່ນສະມາຊິກຂອງເວທີປຶກສາຫາລືຂອງສະຖາບັນສິດທິມະນຸດ ແຫ່ງຊາດຂອງບັນດາປະເທດໃນອາຊີ-ປາຊີຟິກ ຊຶ່ງພົບປະກັນໃນແຕ່ລະປີ ເພື່ອແລກປ່ຽນຄຳຄິດເຫັນ ກ່ຽວ ກັບ ການສ້າງຕັ້ງຄະນະກຳມະທິການສິດທິມະນຸດແຫ່ງຊາດ ທີ່ເປັນເອກະລາດ ແລະ ທ່ຽງທຳ ໃນລະດັບ ຫຼາຍຝ່າຍ, ອົດສະຕາລີ ມີບົດບາດອັນຕັ້ງໜ້າ ຢູ່ໃນອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອຊຸກຍູ້ການຮ່ວມມື ແນໃສ່ ສະກັດກັ້ນ ການລະເມີດສິດທິມະນຸດໃນຂອບເຂດທົ່ວໂລກ.

ໃນຖານະເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສາຍໄຍແຫ່ງການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວ, ສະຖານເອກອັກຄະລັດຖະທູດ ອົດສະຕາລີ ທີ່ວຽງຈັນ ມີຄວາມຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ໄດ້ມີໂອກາດຮ່ວມກັບລັດຖະບານລາວ ໃນການພົ້ມປຶ້ມ ໃນຄັ້ງນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າ ຊົມເຊີຍເປັນພິເສດການເຮັດວຽກຂອງພະນັກງານກົມສົນທິສັນຍາ ແລະ ກົດໝາຍ ຂອງກະຊວງການຕ່າງປະເທດ ທີ່ໄດ້ທຳການແປເນື້ອໃນເອກະສານຂອງຖະແຫຼງການ ແລະ ສົນທິສັນຍາ ຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ກ່ຽວກັບ ສິດທິມະນຸດ ເປັນຂອງລັດຖະບານລາວ ເນື່ອງຈາກເປັນການລວບລວມ ຖະແຫຼງການ ແລະ ສົນທິສັນຍາທີ່ສຳຄັນ ກ່ຽວກັບ ສິດທິມະນຸດ ເປັນພາສາລາວຄັ້ງທຳອິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງ ວ່າ ມັນຈະເປັນປຶ້ມຄູ່ມືອ້າງອີງທີ່ມີຄຸນປະໂຫຍດ ແລະ ຮັບໃຊ້ ໂດຍພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ວຽກງານຂະແໜງການ ນີ້ໃນອະນາຄົດ.

(ລາຍເຊັນ)

ກາຣິນາ ແຄມແບລ

ເອກອັກຄະລັດຖະທູດ

ຖະແຫຼງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ

ຮັບຮອງ ແລະ ປະກາດ ໂດຍມະຕິຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່

ເລກທີ 217 A (III) ລົງວັນທີ 10 ທັນວາ 1948

ອາລຳພະບົດ

ໂດຍຖືວ່າ ການຮັບຮູ້ກຽດສັກສີຂອງບຸກຄົນ ແລະ ສິດສະເໝີພາບ ແລະ ບໍ່ສາມາດລົບລ້າງໄດ້ຂອງ ສະມາຊິກທຸກຄົນໃນວົງຄະນາຍາດແຫ່ງມວນມະນຸດ ເປັນພື້ນຖານແຫ່ງອິດສະລະພາບ, ຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ສັນຕິພາບໃນໂລກ;

ໂດຍຖືວ່າ ການບໍ່ຮັບຮູ້ ແລະ ການມີປະມາດສິດທິມະນຸດ ໄດ້ນຳໄປເຖິງພຶດຕິກຳແບບປ່າເຖື່ອນ ອັນໄດ້ຢູ່ບຸກຄົນລາຍມະໂນທຳຂອງມວນມະນຸດ, ແລະ ສັງກາດໃໝ່ຂອງໂລກ ຊຶ່ງມະນຸດຈະມີເສລີພາບ ໃນການປາກເວົ້າ, ເຊື່ອຖື ແລະ ປາສະຈາກຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຄວາມທຸກຈົນ ຈຶ່ງໄດ້ຖືກປ່າວປະກາດວ່າ ເປັນຄວາມມັ່ງມາດປາຖະໜາອັນສູງສົ່ງຂອງປວງຊົນທົ່ວໄປ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ຖ້າຢາກຫຼີກເວັ້ນການກົດດັນຕໍ່ມວນມະນຸດ ຊຶ່ງນຳໄປເຖິງການລຸກຮື້ຂຶ້ນ ເພື່ອຕ້ານກັບ ການກົດຂີ່, ຂົ່ມເຫັງອັນເປັນມາດຕະການສຸດທ້າຍນັ້ນ ມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ວ່າສິດທິມະນຸດສົມຄວນຈະຕ້ອງ ຖືກປົກປ້ອງໂດຍລະບົບກົດໝາຍ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ປະຊາຊົນຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ຍັງຢືນຄືນໃນກົດບັດສະຫະປະຊາຊາດ ເຖິງ ຄວາມເຫຼື້ອມໄສຕໍ່ສິດທິພື້ນຖານຂອງມະນຸດ, ກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມປະເສີດຂອງບຸກຄົນ, ແລະ ສິດສະ ເໝີພາບ ລະຫວ່າງ ຍິງ ແລະ ຊາຍ, ແລະ ໄດ້ຕັດສິນໃຈຊຸກຍູ້ ຄວາມກ້າວໜ້າທາງສັງຄົມ ແລະ ເງື່ອນໄຂ ດຳລົງຊີວິດທີ່ດີກວ່າ ທ່າມກາງອິດສະລະພາບທີ່ກ້ວາງຂວາງຍິ່ງຂຶ້ນ.

ໂດຍເຫັນວ່າ ລັດພາຄີໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຄັ້ງປະກັນຄວາມເຄົາລົບທົ່ວໄປ ແລະ ມີປະສິດຕິຜົນຕໍ່ສິດທິ ແລະ ອິດສະລະພາບອັນພື້ນຖານຂອງມະນຸດ ໂດຍການຮ່ວມມືກັບສະຫະປະຊາຊາດ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ຄວາມເຂົ້າໃຈຮ່ວມກັນຕໍ່ສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນອັນ ໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ສຸດ ສໍາລັບການເຮັດໃຫ້ຄວາມຕັ້ງໃຈດັ່ງກ່າວ ປະກົດຜົນເປັນຈິງຢ່າງເຕັມສ່ວນ;

ດັ່ງນັ້ນ, ສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈຶ່ງປະກາດວ່າ:

ຖະແຫຼງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍສິດມະນຸດສະບັບນີ້ ເປັນອຸດົມຄະຕິລວມໃຫ້ປະຊາຊົນທຸກໆເຜົ່າ ແລະ ທຸກຊາດ ເພື່ອບັນລະເປົ້າໝາຍທີ່ວ່າ ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນ ຂອງສັງຄົມ, ໂດຍຄໍານຶງເຖິງຖະແຫຼງການ ນີ້ ຈະພະຍາຍາມ ສິ່ງເສີມຄວາມເຄົາລົບສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບເຫຼົ່ານັ້ນ ດ້ວຍການສິດສອນ ແລະ ສຶກສາ ອົບຮົມ ພ້ອມດຽວກັນ ກໍຈະເອົາມາດຕະການເປັນຂັ້ນຕອນໄປ ທັງໃນລະດັບຊາດ ແລະ ລະດັບສາກົນ ເພື່ອ ຄຳປະກັນການຮັບຮູ້ ແລະ ການປະຕິບັດສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບດັ່ງກ່າວ ໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ມີປະສິດທິ ພາບໃນໝູ່ປະຊາຊົນຂອງລັດພາຄີ ກໍຄືໝູ່ປະຊາຊົນໃນອານາເຂດຂອງການປົກຄອງຂອງລັດດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 1

ມະນຸດທຸກຄົນ ລ້ວນແຕ່ມີເສລີພາບມາແຕ່ກຳເນີດ ແລະ ມີຄວາມສະເໝີພາບ ຕໍ່ທັງກົດໝາຍ. ທຸກຄົນປະກອບດ້ວຍສະຕິສໍາປະສັນຍະ ແລະ ມະໂນທໍາ ສົມຄວນຈະຕ້ອງປະພຶດຕໍ່ກັນ ແລະ ກັນ ດ້ວຍນ້ຳ ໃຈອັນເປັນພາລະດອນພາບນໍາກັນ.

ມາດຕາ 2

ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບທຸກປະການ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນຖະແຫຼງການສະບັບນີ້, ປາສະຈາກການຈໍາແນກໃດໆ, ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນການຈໍາແນກເຊື້ອຊາດ, ຜິວພັນ, ເພດ, ພາສາ, ສາດ ສະໜາ, ຄຳເຫັນທາງການເມືອງ ຫຼື ຄຳເຫັນດ້ານອື່ນໆ, ສັນຊາດ ແລະ ສັງຄົມເດີມ, ຊັບສົມບັດ, ການກຳ ເນີດ ຫຼື ຖານະອື່ນໆ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຫ້າມການຈໍາແນກໃດໆ ທີ່ເກີດຈາກພື້ນຖານສະຖານະພາບທາງດ້ານການເມືອງ, ທາງດ້ານກົດໝາຍ ຫຼື ທາງດ້ານສາກົນຂອງປະເທດ ຫຼື ອານາເຂດທີ່ບຸກຄົນນັ້ນສັງກັດຢູ່. ເຖິງວ່າປະເທດ ຫຼື ອານາເຂດນັ້ນ ຈະເປັນເອກະລາດ, ພາຍໃຕ້ອາລັກຊາ, ບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການປົກຄອງຕົນເອງ ຫຼື ຢູ່ພາຍໃຕ້ຮູບ ການຈໍາກັດອະທິປະໄຕແບບອື່ນໃດກໍຕາມ.

ມາດຕາ 3

ທຸກຄົນມີສິດມີຊີວິດ, ມີເສລີພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພສ່ວນບຸກຄົນ.

ມາດຕາ 4

ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດຈະຖືກບັບຄັບໃຫ້ເປັນຂ້າທາດ ຫຼື ທາດຮັບໃຊ້ ຈະແມ່ນຮູບການໃດກໍຕາມຄວາມເປັນຂ້າທາດ ແລະ ການຄ້າຂ້າທາດ ແມ່ນຕ້ອງຖືກເກືອດຫ້າມໃນທຸກຮູບການ.

ມາດຕາ 5

ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ຈະຖືກທໍລະມານ ຫຼື ຖືກລົງໂທດ ຫຼື ໄດ້ຮັບການກະທຳ ທີ່ໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື້ອນ, ໄຮ້ມະນຸດສະທຳ ແລະ ເສື້ອມຊາມ.

ມາດຕາ 6

ທຸກຄົນມີສິດ ຖືກຮັບຮູ້ຖານະນິຕິບຸກຄົນຂອງຕົນຢູ່ທຸກແຫ່ງທີ່.

ມາດຕາ 7

ທຸກຄົນ ມີຄວາມສະເໝີພາບ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ ແລະ ມີສິດໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ໂດຍກົດໝາຍຢ່າງເທົ່າທຽມກັນປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໆ. ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ ຕໍ່ການຈຳແນກທີ່ເປັນການລະເມີດຕໍ່ຖະແຫຼງການສະບັບນີ້ ແລະ ຕໍ່ທຸກການຍຸຍົງໃດໆ ຊຶ່ງຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດການຈຳແນກດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 8

ທຸກຄົນມີສິດຮ້ອງຟ້ອງ ແລະ ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ທີ່ມີປະສິດຕິພາບຈາກສານແຫ່ງຊາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕ້ານກັບການກະທຳ ທີ່ລະເມີດສິດທິພື້ນຖານຂອງຜູ້ກ່ຽວ ຊຶ່ງລັດຖະທຳມະນູນ ຫຼື ກົດໝາຍກຳນົດໄວ້.

ມາດຕາ 9

ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ທີ່ຈະຖືກຈັບກຸມ, ກັກຂັງ ຫຼື ເນລະເທດ ໂດຍພາລະການ.

ມາດຕາ 10

ດ້ວຍຄວາມສະເໝີພາບ ຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ທຸກໆຄົນມີສິດໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຢ່າງຍຸຕິທຳ ແລະ ເປີດເຜີຍຂອງສານທີ່ເປັນເອກະລາດ ແລະ ບໍ່ລຳອຽງໃນການກຳນົດສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຕົນ ແລະ ໃນ ການພິຈາລະນາຄວາມຈິງຂອງທຸກຂໍ້ກ່າວຫາທາງອາຍາຕໍ່ຕົນເອງ.

ມາດຕາ 11

1. ທຸກຄົນທີ່ຖືກກ່າວຫາວ່າ ໄດ້ມີການກະທຳຜິດທາງອາຍາ ຈະຖືກຖືວ່າ ເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ ຈົນກ່ວາຜູ້ກ່ຽວ ຈະໄດ້ຖືກພິສູດຕາມກົດໝາຍ ຢູ່ໃນການພິພາກສາຢ່າງເປີດເຜີຍຂອງສານວ່າ ໄດ້ກະທຳຜິດຢ່າງແທ້ ຈິງ ຊຶ່ງໃນການພິພາກສານັ້ນ ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຮັບການຄ້ຳປະກັນທຸກຢ່າງ ທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ການຕໍ່ສູ້ຄະດີ ຂອງຕົນ.
2. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດທີ່ຈະຖືກຖືວ່າ ມີຄວາມຜິດທາງອາຍາດ້ວຍການກະທຳ ຫຼື ການລະເວັ້ນຊຶ່ງການກະທຳ ຫຼື ການລະເວັ້ນນັ້ນບໍ່ຖືວ່າ ເປັນຄວາມຜິດທາງອາຍາຕາມກົດໝາຍພາຍໃນ ຫຼື ກົດໝາຍສາກົນ, ໃນເວລານັ້ນ. ຂະນະດຽວກັນນັ້ນ ກໍ່ຫ້າມຕັດສິນລົງໂທດຜູ້ກ່ຽວໜັກກວ່າໂທດ ທີ່ກົດໝາຍກຳນົດໃສ່ ຄວາມຜິດທີ່ໄດ້ກະທຳໃນເວລານັ້ນ.

ມາດຕາ 12

ທຸກຄົນຈະບໍ່ຖືກລ່ວງລຳຊື່ວິດສ່ວນຕົວ, ຄອບຄົວ, ທີ່ຢູ່ອາໄສ ຫຼື ການສື່ສານ ໂດຍພາລະການເປັນ ອັນຂາດ ຫຼື ຈະບໍ່ຖືກລົບລຸ່ງກຽດສັກສີ. ທຸກຄົນມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງດ້ວຍກົດໝາຍຕໍ່ການລ່ວງລຳ ຫຼື ການລົບລຸ່ງດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 13

1. ທຸກຄົນມີສິດເສລີພາບໃນການສັນຈອນໄປມາ ແລະ ຕັ້ງຖິ່ນຖານ ຢູ່ພາຍໃນເຂດແດນຂອງລັດໃດ ໜຶ່ງ.
2. ທຸກຄົນມີສິດທີ່ຈະເດີນທາງອອກຈາກປະເທດໃດກໍ່ໄດ້, ນັບທັງປະເທດຂອງຜູ້ກ່ຽວເອງ, ແລະ ມີສິດ ກັບຄືນປະເທດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 14

1. ທຸກຄົນມີສິດຊອກຫາທີ່ເພິ່ງ ແລະ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ລີ້ໄພ ຢູ່ໃນປະເທດອື່ນໄດ້ ເພື່ອລົບຫຼີກຈາກການປົບຄື້ນ.
2. ຈະອ້າງສິດທິນີ້ບໍ່ໄດ້ ໃນກໍລະນີການປົບຄື້ນນັ້ນ ແມ່ນເກີດຈາກຄວາມຜິດທີ່ບໍ່ແມ່ນດ້ານການເມືອງ ຫຼື ຈາກການກະທຳທີ່ຂັດກັບຈຸດປະສົງ ແລະ ຫຼັກການຂອງສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 16

1. ໂດຍປາສະຈາກຂໍ້ຈຳກັດໃດໆ ຍ້ອນເຊື້ອຊາດ, ສັນຊາດ ຫຼື ສາສະໜາ; ຊາຍ ແລະ ຍິງທີ່ເຕັມກະສຽນແຕ່ງງານມີສິດສົມລົດ ແລະ ສ້າງຄອບຄົວໄດ້. ພວກເຂົາເຈົ້າມີສິດສະເໝີພາບໃນການສົມລົດ, ໃນເວລາຢູ່ຮ່ວມກັນ ແລະ ໃນເວລາຢ່າຮ້າງ.
2. ທຸກການສົມລົດຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອ ຄູ່ບ່າວສາວມີການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມສະມັກໃຈ.
3. ຄອບຄົວເປັນສ່ວນປະກອບ ໂດຍທຳມະຊາດ ແລະ ເປັນພື້ນຖານຂອງສັງຄົມ ແລະ ມີສິດ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສັງຄົມ ແລະ ລັດ.

ມາດຕາ 17

1. ທຸກຄົນ ມີສິດເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສົມບັດສ່ວນຕົວ ຫຼື ລວມໝູ່.
2. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດ ທີ່ຈະຖືກຍຶດຊັບໂດຍພາລະການ.

ມາດຕາ 18

ທຸກຄົນມີສິດມີອິດສະລະພາບ ໃນການນຶກຄິດ, ມະໂນທຳ ແລະ ເຊື້ອຖືສາດສະໜາ; ສິດອັນນີ້ລວມທັງອິດສະລະພາບໃນການປ່ຽນສາດສະໜາ ຫຼື ປ່ຽນຄວາມເຊື້ອຖືຂອງຕົນ, ແລະ ມີອິດສະລະພາບໃນການສະແດງອອກ ກ່ຽວກັບ ສາສະໜາ ຫຼື ຄວາມເຊື້ອຖືຂອງຕົນດ້ວຍການສິດສອນ, ການໄຫວ້ ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສ່ວນຕົວ ຫຼື ສາທາລະນະ ທັງດ້ວຍຕົນເອງ ຫຼື ລວມໝູ່.

ມາດຕາ 19

ທຸກຄົນມີສິດ ມີອິດສະລະພາບ ໃນການປະກອບຄຳເຫັນ ແລະ ໃນການປາກເວົ້າ; ສິດທິນີ້ ລວມທັງອິດສະລະພາບ ທີ່ຈະຍຶດຖືຄຳຄິດຄຳເຫັນຂອງຕົນ ໂດຍປາສະຈາກການຍ້ານກົວໃດໆທັງສິ້ນ ແລະ ມີອິດສະ

ລະພາບໃນການຊອກສະແຫວງຫາ, ໃນການຮັບ ແລະ ໃນການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ແນວຄວາມຄິດ ໂດຍວິທີໃດກໍໄດ້ຢ່າງບໍ່ມີພົມແດນ.

ມາດຕາ 20

1. ທຸກຄົນມີອິດສະລະພາບໃນການໂຮມຊຸມນຸມ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມສະມາຄົມຢ່າງສັນຕິວິທີ.
2. ບໍ່ມີບຸກຄົນໃດທີ່ຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຂົ້າສະມາຄົມໃດໜຶ່ງ.

ມາດຕາ 21

1. ທຸກຄົນເກີດມີສິດເຂົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະການປົກຄອງປະເທດຂອງຕົນໂດຍກົງ ຫຼື ຜ່ານຜູ້ແທນທີ່ມາຈາກການເລືອກຕັ້ງຢ່າງເສລີ.
2. ທຸກຄົນມີສິດເຂົ້າຮັບໃຊ້ວຽກງານລັດຖະການໃນປະເທດຂອງຕົນ ໃນເງື່ອນໄຂເທົ່າທຽມກັນ.
3. ຄວາມມັ່ງມາດປາຖະໜາຂອງປະຊາຊົນເປັນພື້ນຖານຂອງອຳນາດການປົກຄອງ; ຄວາມມັ່ງມາດປາຖະໜາອັນນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ສະແດງອອກຜ່ານການເລືອກຕັ້ງທີ່ບໍລິສຸດ ຊຶ່ງຈະຕ້ອງມີຂັ້ນເປັນໄລຍະໄປ ໂດຍການລົງຄະແນນສຽງແບບທົ່ວໄປ, ສະເໝີພາບ ແລະ ບິດລັບ ຫຼື ໂດຍວິທີໃດໜຶ່ງ ຊຶ່ງຄ້ຳປະກັນເສລີພາບໃນການລົງຄະແນນສຽງ.

ມາດຕາ 22

ທຸກຄົນໃນຖານະເປັນສະມາຊິກຂອງສັງຄົມມີສິດໄດ້ຮັບສະຫວັດດີການສັງຄົມ ເພື່ອໄດ້ມາຊຶ່ງສິດທິທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງທຸກຄົນ ທີ່ຈຳເປັນສຳລັບກຽດສັກສີ ແລະ ການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານບຸກຄະລິກຂອງຕົນ ແມ່ນຈະຕ້ອງມີການສຸມກຳລັງພາຍໃນຊາດ ແລະ ການຮ່ວມມືສາກົນ ໂດຍອີງໃສ່ການຈັດຕັ້ງ ແລະ ເຫຼົ້າພະລັງຂອງແຕ່ລະປະເທດ.

ມາດຕາ 23

1. ທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ມີສິດໄດ້ຮັບວຽກງານ, ມີສິດເສລີພາບໃນການເລືອກວຽກເຮັດງານທຳ, ມີສິດໄດ້ຮັບເງື່ອນໄຂການອອກແຮງງານ ທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ເພິ່ງພໍໃຈ ແລະ ມີສິດໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກໄພວ່າງງານ.

2. ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານ ທີ່ເທົ່າທຽມກັນ ສຳລັບວຽກງານລະດັບດຽວກັນ ໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໆ.
3. ທຸກຄົນທີ່ມີວຽກເຮັດງານທຳຈະຕ້ອງມີສິດໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ເພິ່ງພໍໃຈ, ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຜູ້ກຸ່ວ ແລະ ຄອບຄົວມີຊີວິດການເປັນຢູ່ ທີ່ເໝາະສົມກັບກຽດສັກສີຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ແລະ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຢ່າງອັນອີກຈາກສັງຄົມ.
4. ທຸກຄົນມີສິດສ້າງຕັ້ງ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມອົງການກຳມະບານ ເພື່ອປົກປ້ອງສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 24

ທຸກຄົນມີສິດພັກຜ່ອນ ແລະ ຢ່ອນອາລົມ ໂດຍສະເພາະການກຳນົດເວລາເຮັດວຽກ ທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ການພັກປະຈຳປີ ໂດຍບໍ່ຖືກຕັດເງິນເດືອນ.

ມາດຕາ 25

1. ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ທີ່ພຽງພໍ ເພື່ອຄຳປະກັນສຸຂະພາບ ແລະ ຄວາມຢູ່ດີກິນດີຂອງຕົນ ແລະ ຄອບຄົວ, ໂດຍສະເພາະດ້ານອາຫານ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ເຮືອນຊານບ້ານພັກ ແລະ ບິນປົວສຸຂະພາບ ພ້ອມທັງການບໍລິການທາງສັງຄົມ ທີ່ຈຳເປັນອື່ນໆ. ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບການດູແລ ໃນກໍລະນີມີການວ່າງງານ, ມີການເຈັບເປັນ, ເສຍອົງຄະ, ເປັນໝ້າຍ, ເຖົ້າແກ່ ຫຼື ການຂາດປັດໄຈສຳລັບ ການດຳລົງຊີວິດ ຊຶ່ງເກີດຈາກສະພາບນອກຕົວຂອງຜູ້ກຸ່ວ.
2. ຄວາມເປັນແມ່ ແລະ ຄວາມເປັນເດັກ ລ້ວນແຕ່ມີສິດໄດ້ຮັບການດູແລ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເປັນພິເສດ. ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນຈະເກີດໃນຄອບຄົວທີ່ມີການສົມລົດ ຫຼື ນອກການສົມລົດ ກໍຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງດັ່ງດຽວກັນຈາກສັງຄົມ.

ມາດຕາ 26

1. ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບການສຶກສາ. ການສຶກສາຈະຕ້ອງບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າ, ຢ່າງໜ້ອຍໃນຂັ້ນປະຖົມ ແລະ ຂັ້ນພື້ນຖານ. ການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມຈະຕ້ອງເປັນການສຶກສາພາກບັງຄັບ. ການສຶກສາດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ວິຊາຊີບ ຈະຕ້ອງເປັນການສຶກສາດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ວິຊາຊີບ ຈະຕ້ອງໃຫ້ມີຢູ່ທົ່ວໄປ ສ່ວນການສຶກສາຂັ້ນສູງຈະຕ້ອງເປີດໃຫ້ໝົດທຸກຄົນເຂົ້າຮຽນໄດ້ຢ່າງສະເໝີພາບ ໂດຍອີງຕາມຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າ.

2. ການສຶກສາຈະຕ້ອງມີຈຸດປະສົງເສີມຂະຫຍາຍບຸກຄະລິກຂອງບຸກຄົນຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ການເພີ່ມທະວີການເຄົາລົບສິດທິມະນຸດ ແລະ ເສລີພາບອັນເປັນພື້ນຖານ. ການສຶກສາຈະຕ້ອງສົ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າອີກເຂົ້າໃຈ, ຄວາມຜ່ອນສັ້ນຜ່ອນຍາວ ແລະ ມິດຕະພາບລະຫວ່າງປະຊາຊາດ, ລະຫວ່າງກຸ່ມຊົນຊາດ ຫຼື ສາດສະໜາ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນກໍເພີ່ມທະວີການເຄື່ອນໄຫວຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ໃນການປົກປັກຮັກສາສັນຕິພາບ.
3. ພໍ່ແມ່ມີບູລິມະສິດ ທີ່ຈະເລືອກເອົາການສຶກສາແບບໃດໃຫ້ລູກຂອງຕົນກໍໄດ້.

ມາດຕາ 27

1. ທຸກຄົນມີສິດເຂົ້າຮ່ວມໃນການເຄື່ອນໄຫວດ້ານວັດທະນະທຳຂອງຊຸມຊົນ, ມີສິດຊົມໃຊ້ສິນລະປະວັດທະນະທຳ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນຄວາມກ້າວໜ້າທາງວິທະຍາສາດພ້ອມທັງໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດທີ່ເກີດຈາກສິ່ງດັ່ງກ່າວ.
2. ທຸກຄົນມີສິດທີ່ຈະໄດ້ການປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈ ຊຶ່ງເນື່ອງມາຈາກໝາກຜົນທາງດ້ານວິທະຍາສາດ, ສິນລະປະວັນນະຄະດີ ຊຶ່ງຜູ້ກ່ຽວເປັນຜູ້ປະດິດຄິດແຕ່ງ.

ມາດຕາ 28

ທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ ແລະ ສາກົນ ຊຶ່ງອຳນວຍໃຫ້ແກ່ການເສີມຂະຫຍາຍສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຖະແຫຼງການສະບັບນີ້ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຢ່າງເຕັມສ່ວນ.

ມາດຕາ 29

1. ທຸກຄົນມີພັນທະຕໍ່ວົງຄະນາຍາດທີ່ຕົນອາໄສຢູ່ ຊຶ່ງເປັນສັງຄົມອັນໜຶ່ງອັນດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຕົນເປັນໄປໄດ້ຢ່າງເສລີ ແລະ ເຕັມສ່ວນ.
2. ໃນການໃຊ້ສິດ ແລະ ເສລີພາບຂອງຕົນ, ທຸກຄົນຈະຖືກຈຳກັດພຽງແຕ່ດ້ວຍກົດໝາຍທີ່ແນໃສ່ເພື່ອຮັບປະກັນການຮັບຮູ້ ແລະ ການເຄົາລົບສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບຂອງບຸກຄົນອື່ນ ແລະ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການອັນຊອບທຳດ້ານຈັນຍາທຳ, ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ ແລະ ຄວາມຢູ່ດີກິນດີຂອງສັງຄົມປະຊາທິປະໄຕ.

- ຈະໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ບັນດາສິດທິ ແລະ ເສລີພາບເຫຼົ່ານີ້ ຈະບໍ່ຖືກນຳໃຊ້ໄປໃນທາງທີ່ກົງກັນຂ້າມ ກັບຈຸດປະສົງ ແລະ ຫຼັກການຂອງສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 30

ບໍ່ມີຂໍ້ບັນຍັດໃດໆໃນຖະແຫຼງການນີ້ ທີ່ອາດຈະຕີຄວາມໝາຍໄປໃນທາງທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າລັດໃດລັດໜຶ່ງ, ກຸ່ມຄົນໃດກຸ່ມຄົນໜຶ່ງ ຫຼື ບຸກຄົນໃດໜຶ່ງ ມີສິດໃນການເຄື່ອນໄຫວ ຫຼື ການກະທຳກົດຈະກຳໃດໜຶ່ງ ທີ່ຈະນຳໄປສູ່ການທຳລາຍສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້.

ສິນທິສັນຍາ

ວ່າດ້ວຍ ການປາບປາມການຄ້າມະນຸດ

ແລະ ການຊຸດຮິດການເປັນໂສເພນີຂອງຄົນອື່ນ

ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້ຖືກຮັບຮອງໂດຍສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ

ໃນຍັດຕິເລກທີ 317 (IV) ລົງວັນທີ 2 ທັນວາ 1949

ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້: ນັບແຕ່ວັນທີ 25 ທັນວາ 1951 ຕາມມາດຕາ 24.

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ: 14 ເມສາ 1978

ອາລຳພະບົດ

ດ້ວຍເຫດວ່າ ອາຊີບໂສເພນີ ແລະ ຜົນສະທ້ອນອັນບໍ່ດີຈາກການຕ້າມະນຸດ ເພື່ອຈຸດປະສົງທາງດ້ານ
ໂສເພນີ ແມ່ນເປັນການຢູບຢູ່ກຽດສັກສີ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ພ້ອມທັງເປັນອັນຕະລາຍ
ໃຫ້ແກ່ສະຫວັດດີພາບຂອງບຸກຄົນ, ຄອບຄົວ ແລະ ສັງຄົມ;

ດ້ວຍເຫດວ່າ ດ້ວຍຈຸດປະສົງ ເພື່ອປາບປາມການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ບັນດາເອກະສານ
ລຸ່ມນີ້ລ້ວນແຕ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້:

- ສັນຍາສາກົນ ວ່າດ້ວຍ ການຄ້າແມ່ຍິງ, ສະບັບລົງວັນທີ 18 ພຶດສະພາ 1904 ທີ່ໄດ້ຖືກດັດແກ້ ໂດຍ
ອານຸສັນຍາ ທີ່ຖືກຮັບຮອງເອົາໂດຍສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດໃນວັນທີ 3 ທັນວາ 1948.
- ສິນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍ ການປາບປາມການຄ້າແມ່ຍິງ, ສະບັບລົງວັນທີ 4 ພຶດສະພາ 1910 ທີ່ໄດ້
ຖືກດັດແກ້ໂດຍອານຸສັນຍາຂ້າງເທິງນີ້.
- ສິນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍ ການປາບປາມການຄ້າແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ສະບັບລົງວັນທີ 30 ກັນຍາ
1921 ທີ່ໄດ້ຖືກດັດແກ້ໂດຍອານຸສັນຍາ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຮັບຮອງເອົາໂດຍສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາ
ຊາດ ໃນວັນທີ 20 ຕຸລາ 1947.
- ສິນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍ ການປາບປາມການຄ້າແມ່ຍິງ ທີ່ພົ້ນກະສຽນ, ສະບັບລົງວັນທີ 11 ຕຸລາ
1933 ທີ່ໄດ້ຖືກດັດແກ້ ໂດຍອານຸສັນຍາຂ້າງເທິງນີ້.

ດ້ວຍເຫດວ່າ ໃນປີ 1937 ອົງການສັນນິບາດປະຊາຊາດໄດ້ກຽມຮ່າງສົນທິສັນຍາ ເພື່ອຂະຫຍາຍຂອບເຂດການປະຕິບັດຂອງເອກະສານທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້; ແລະ

ດ້ວຍເຫດວ່າ ວິວັດທະຍາການນັບແຕ່ປີ 1937 ເປັນຕົ້ນມາ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີການລວບລວມເອົາບັນດາເອກະສານ ທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ເຂົ້າເປັນສົນທິສັນຍາສະບັບດຽວກັນ ຊຶ່ງໃນນັ້ນລວມມີທັງຈິດໃຈພື້ນຖານຂອງສົນທິສັນຍາ 1937 ພ້ອມທັງການດັດແກ້ທີ່ໄດ້ເຮັດມາ.

ດັ່ງນັ້ນ, ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງດັ່ງລຸ່ມນີ້:

ມາດຕາ 1

ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຕົກລົງເຫັນດີລົງໂທດທຸກໆຄົນໃນການຕອບສະໜອງກາມມະລິມຂອງບຸກຄົນອື່ນໆ ຊຶ່ງໄດ້ກະທຳສິ່ງເຫຼົ່ານີ້:

1. ຮັບຈ້າງ, ຊັກຊວນ ຫຼື ຕົວະຍົວະບຸກຄົນອື່ນ ເພື່ອຈຸດປະສົງທາງດ້ານໂສເພນີ, ເຖິງວ່າຈະໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກຜູ້ກ່ຽວກໍ່ຕາມ.
2. ຊຸດຮັດການເປັນໂສເພນີຂອງຄົນອື່ນ ເຖິງວ່າຈະໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກບຸກຄົນນັ້ນກໍ່ຕາມ.

ມາດຕາ 2

ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຍັງໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີຕື່ມອີກວ່າ ຈະລົງໂທດຕໍ່ທຸກໆຄົນທີ່ໄດ້:

1. ເປີດ, ບໍລິຫານ, ໃຫ້ທຶນຮອນ ຫຼື ຊ່ວຍໃຫ້ທຶນຮອນ ໂດຍເຈດຕະນາແກ່ໂຮງໂສເພນີ.
2. ເອົາໃຫ້ ຫຼື ໃຫ້ເຊົ່າໂດຍເຈດຕະນາເຄຫະສະຖານ ຫຼື ສະຖານທີ່ອື່ນໆ ທັງໝົດ ຫຼື ສ່ວນໃດໜຶ່ງ ເພື່ອຈຸດປະສົງດ້ານໂສເພນີຂອງຄົນອື່ນໆ.

ມາດຕາ 3

ໃນຂອບເຂດ ທີ່ກົດໝາຍພາຍໃນອະນຸຍາດ, ຄວາມພະຍາຍາມ ຫຼື ການກະກຽມໃດໆ ທີ່ເປັນການລະເມີດຕໍ່ມາດຕາ 1 ແລະ 2 ກໍ່ຈະຖືກລົງໂທດຄືກັນ.

ມາດຕາ 4

ໃນຂອບເຂດທີ່ກົດໝາຍພາຍໃນອະນຸຍາດ, ການເຂົ້າຮ່ວມໂດຍເຈດຕະນາໃນການກະທຳຄວາມຜິດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 1 ແລະ 2 ກໍ່ຈະຖືກລົງໂທດເຊັ່ນດຽວກັນ.

ໃນຂອບເຂດທີ່ກົດໝາຍພາຍໃນອະນຸຍາດ, ການເຂົ້າຮ່ວມຈະຕ້ອງໃຫ້ຖືວ່າເປັນການລະເມີດກົດໝາຍຕ່າງໆ ຖ້າເຫັນວ່າ ມັນມີຄວາມຈຳເປັນ ເພື່ອສະກັດກັ້ນການຫຼົບຫຼີກຈາກການລົງໂທດ.

ມາດຕາ 5

ໃນກໍລະນີບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍສາມາດເປັນໂຈດໄດ້ຕາມກົດໝາຍພາຍໃນ ໃນກະທົງໃດໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ຄົນຕ່າງປະເທດກໍສາມາດເປັນໂຈດໄດ້ໃນເງື່ອນໄຂດັ່ງດຽວກັນກັບຄົນພາຍໃນຊາດ.

ມາດຕາ 6

ແຕ່ລະລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ເຫັນດີເອົາມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຍົກເລີກ ຫຼື ລົບລ້າງທຸກໆກົດໝາຍ, ລະບຽບການ, ມາດຕະການທາງບໍລິຫານ ຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດ ຫຼື ສົງໄສວ່າໄດ້ເຮັດ ຫຼື ສົງໄສວ່າມີກິດຈະການທາງໂສເພນີໃຫ້ຂຶ້ນທະບຽນພິເສດ, ຖືເອກະສານສະເພາະ ຫຼື ປະຕິບັດເງື່ອນໄຂສະເພາະ ກ່ຽວກັບ ການກວດກາ ຫຼື ການແຈ້ງການໃດໜຶ່ງ.

ມາດຕາ 7

ໃນຂອບເຂດທີ່ກົດໝາຍພາຍໃນອະນຸຍາດ, ການຕັດສິນລົງໂທດຜ່ານມາທີ່ໄດ້ຖືກປະກາດຢູ່ຕ່າງປະເທດສຳລັບກະທົງໃດໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາມາເບິ່ງເປັນພື້ນຖານ ເພື່ອ:

1. ຊີ້ບອກວ່າເປັນກໍລະນີບໍ່ເຂັດຫຼາບ.
2. ຕັດສິນທາງພົນລະເຮືອນຂອງຈຳເລີຍ.

ມາດຕາ 8

ການກະທຳຄວາມຜິດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 1 ແລະ 2 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຖືວ່າເປັນໂທດສົ່ງຜູ້ຮ້າຍຂ້າມແດນ ໃນສົນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງຜູ້ຮ້າຍຂ້າມແດນ ທີ່ໄດ້ເຮັດ ຫຼື ຈະເຮັດລະຫວ່າງ ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດສັນຍາຮັບຮູ້ຄວາມຜິດຕາມມາດຕາ 1 ແລະ 2 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ເພື່ອປະຕິບັດການສົ່ງຜູ້ຮ້າຍຂ້າມແດນລະຫວ່າງກັນ.

ການສົ່ງຜູ້ຮ້າຍຂ້າມແດນຈະຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍຂອງລັດທີ່ສົ່ງ.

ມາດຕາ 9

ສຳລັບລັດທີ່ກົດໝາຍພາຍໃນບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງພົນລະເມືອງຂອງຕົນອອກນອກປະເທດ, ພົນລະເມືອງ ທີ່ໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດຢູ່ຕ່າງປະເທດຕາມມາດຕາ 1 ແລະ 2 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ແລ້ວໄດ້ກັບຄືນປະເທດຕົນ ຈະຕ້ອງຖືກຕັດສິນລົງໂທດໂດຍສານພາຍໃນປະເທດຂອງລັດດັ່ງກ່າວ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ ຂໍ້ບັນຍັດນີ້ ຈະບໍ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ລະຫວ່າງ ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຖ້າຫາກວ່າ ລັດດັ່ງກ່າວບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ສິ່ງຄົນຮ້າຍຕ່າງປະເທດຂ້າມແດນ.

ມາດຕາ 10

ຂໍ້ບັນຍັດທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 9 ຈະບໍ່ຖືກປະຕິບັດຕໍ່ບຸກຄົນ ທີ່ກະທຳຄວາມຜິດຢູ່ຕ່າງປະເທດໃນເມື່ອຜູ້ກ່ຽວຫາກໄດ້ຖືກນຳຂຶ້ນສານໃນປະເທດດັ່ງກ່າວ ແລະ ໃນກໍລະນີຖືກຕັດສິນລົງໂທດໄດ້ປະຕິບັດໂທດຂອງຕົນແລ້ວ ຫຼື ມີການຫຼຸດຜ່ອນ ແລະ ຍົກເລີກການປະຕິບັດໂທດ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍຂອງປະເທດດັ່ງກ່າວແລ້ວ.

ມາດຕາ 11

ບໍ່ມີຂໍ້ບັນຍັດໃດຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ທີ່ຈະຖືກຕີຄວາມໝາຍວ່າ ເປັນການຂັດກັບທຳທິຂອງລັດພາຄີໃດໜຶ່ງຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ທີ່ຮັບຮູ້ຂອບເຂດອຳນາດທາງອາຍາທີ່ຂຶ້ນກັບກົດໝາຍສາກົນ.

ມາດຕາ 12

ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະບໍ່ກະທົບຕໍ່ຫຼັກການທີ່ວ່າ ການກະທຳທີ່ສົນທິສັນຍາໄດ້ບົ່ງໄວ້ຈະຕ້ອງແມ່ນລັດເປັນຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ລົງໂທດຕາມກົດໝາຍພາຍໃນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 13

ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງສົ່ງຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບການກະທຳຜິດ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ແລະ ພາກປະຕິບັດພາຍໃນຂອງຕົນ.

ການສົ່ງຂໍ້ມູນຈະຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ດ້ວຍການສົ່ງຈົດໝາຍໂດຍກົງລະຫວ່າງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຸລາການ, ຫຼືວ່າ,

2. ດ້ວຍການສົ່ງຈົດໝາຍລະຫວ່າງລັດຖະມົນຕີກະຊວງຍຸຕິທຳຂອງສອງລັດ, ຫຼືວ່າ ດ້ວຍການສົ່ງຈົດໝາຍໂດຍກົງຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ມີສິດອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງຂອງລັດທີ່ສົ່ງຈົດໝາຍປະເດັນການສືບສວນ ເຖິງລັດຖະມົນຕີຍຸຕິທຳຂອງລັດທີ່ຖືກຮ້ອງຮຽນນັ້ນ ຫຼື,
3. ໂດຍຜ່ານຜູ້ຕາງໜ້າທາງການທູດ ຫຼື ຕົວແທນກົງສູນຂອງລັດ ທີ່ທຳການຮ້ອງຮຽນປະຈຳຢູ່ລັດທີ່ຖືກຮ້ອງຮຽນນັ້ນ. ຜູ້ຕາງໜ້ານີ້ ຈະຕ້ອງສົ່ງຈົດໝາຍຮ້ອງຮຽນໂດຍກົງໄປຍັງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຸລາການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ໄປຍັງເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ລັດຖະບານຂອງລັດທີ່ຖືກຮ້ອງຂໍ ແລະ ຜູ້ຕາງໜ້າດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບເອກະສານຕອບ ຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ເຫຼົ່ານັ້ນຕາມຈົດໝາຍຂໍປະເດັນການສືບສວນທີ່ໄດ້ເຮັດໄປ.

ໃນກໍລະນີຂໍ້ 1 ແລະ ຂໍ້ 3, ສຳເນົາຈົດໝາຍຂໍສົ່ງປະເດັນນັ້ນ ຈະຕ້ອງສົ່ງໄປຍັງອົງການຂັ້ນສູງຂອງລັດທີ່ຖືກຮ້ອງຂໍນັ້ນ.

ນອກຈາກວ່າ ຈະມີການຕົກລົງຢ່າງອື່ນ, ຈົດໝາຍຂໍສົ່ງປະເດັນ ຈະຕ້ອງຂຽນເປັນພາສາຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ທຳການຮ້ອງຮຽນ, ລັດທີ່ຖືກຮ້ອງຮຽນນັ້ນ ອາດຈະຂໍຮ້ອງໃຫ້ແປເປັນພາສາຂອງຕົນ, ໂດຍໄດ້ຮັບການຍິ່ງຢືນຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຽນຈົດໝາຍວ່າຖືກຕ້ອງແລ້ວ.

ແຕ່ລະລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະແຈ້ງໃຫ້ລັດອື່ນໆ ທີ່ເປັນພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບດັ່ງກ່າວຊາບ ກ່ຽວກັບ ວິທີການສົ່ງປະເດັນທີ່ຕົນເຫັນດີ.

ລະບຽບຫຼັກການ ທີ່ໄດ້ໃຊ້ມາແລ້ວນັ້ນ ຈະສືບຕໍ່ປະຕິບັດ ຈົນກວ່າຈະມີການແຈ້ງວິທີສົ່ງແບບໃໝ່ໃຫ້ຊາບ.

ການຕອບຈົດໝາຍຂໍປະເດັນນີ້ ຈະບໍ່ມີການທວງເອົາຄ່າຊົດເຊີຍໃດໆ ນອກຈາກການໃຊ້ຈ່າຍດ້ານວິຊາການ.

ບໍ່ມີຂໍ້ບັນຍັດໃດໆ ໃນມາດຕານີ້ ທີ່ຈະຖືກຕີຄວາມໝາຍວ່າ ລັດທີ່ເປັນພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ເຫັນດີໃຫ້ຍົກເວັ້ນການໃຊ້ກົດໝາຍຂອງຕົນ ກ່ຽວກັບ ການພິຈາລະນາຄວາມ ແລະ ວິທີການ ເພື່ອພິສູດຫຼັກຖານໃນກົດໝາຍປາບປາມ.

ມາດຕາ 14

ແຕ່ລະລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງສ້າງຕັ້ງ ຫຼື ຮັກສາພະແນກທີ່ມີໜ້າທີ່ປະສານງານ ແລະ ທ້ອນໂຮມຜົນຂອງການຄົ້ນຄວ້າ ກ່ຽວກັບ ການກະທຳຜິດທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ພະແນກການດັ່ງກ່າວນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ລວບລວມທຸກໆຂໍ້ມູນ ທີ່ສາມາດຊ່ວຍການປາບປາມ ແລະ ປ້ອງກັນການກະທຳຜິດ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ຈະຕ້ອງມີການປະສານງານຢ່າງໃກ້ຊິດ ກັບພະແນກດັ່ງກ່າວຂອງລັດອື່ນ.

ມາດຕາ 15

ໃນຂອບເຂດທີ່ກົດໝາຍພາຍໃນອະນຸຍາດໃຫ້ ແລະ ເມື່ອເຫັນວ່າ ເປັນປະໂຫຍດພະແນກທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 14 ຈະຕ້ອງສົ່ງໃຫ້ພະແນກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນລັດອື່ນໆ ຂໍ້ມູນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ລາຍລະອຽດ ກ່ຽວກັບ ທຸກໆການກະທຳຜິດ ຫຼື ທຸກໆຄວາມພະຍາຍາມຈະກະທຳຜິດຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
2. ລາຍລະອຽດ ກ່ຽວກັບ ການຄົ້ນຄວ້າ, ການຕິດຕາມ, ການຈັບຕົວ, ການຕັດສິນລົງໂທດ, ການຮັບ ຫຼື ການສົ່ງຜູ້ກະທຳຜິດຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ພ້ອມທັງການໄປມາຂອງບຸກຄົນດັ່ງກ່າວ ແລະ ທຸກຂໍ້ມູນທີ່ເປັນຜົນປະໂຫຍດກ່ຽວກັບຄົນເຫຼົ່ານີ້.

ຂໍ້ມູນຕ່າງໆທີ່ຈະຕອບສະໜອງນັ້ນ ຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຈຸດພິເສດ ຮ່ອງຮອຍ, ລາຍມື, ຮູບຖ່າຍ, ວິທີເຄື່ອນໄຫວຂອງຈຳເລີຍ, ບັນທຶກຂອງຕຳຫຼວດ ກ່ຽວກັບ ການໃຫ້ປາກຄຳ ແລະ ທະບຽນໂທດ.

ມາດຕາ 16

ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີເອົາມາດຕະການ ຫຼື ຊຸກຍູ້ ໂດຍຜ່ານອົງການສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ການສຶກສາ, ສາທາລະນະສຸກ, ເສດຖະກິດ ແລະ ອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ, ແນໃສ່ສະກັດກັ້ນການເປັນໂສເພນີ ແລະ ຮັບປະກັນການດັດສ້າງ ແລະ ການປັບຕົວເຂົ້າສັງຄົມຂອງຜູ້ຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງໂສເພນີ ແລະ ຂອງການກະທຳຄວາມຜິດ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 17

ກ່ຽວກັບການອົບພະຍົບເຂົ້າ ແລະ ອອກຂອງປະຊາຊົນ, ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໄດ້ເຫັນດີຈະເອົາມາດຕະການ ຫຼື ຮັກສາມາດຕະການໄວ້ໃນຂອບເຂດຂອງໜ້າທີ່ ທີ່ບົ່ງໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ແນໃສ່ການປາບປາມຊີ້-ຂາຍບຸກຄົນທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ ເພື່ອກິດຈະການໂສເພນີ.

ລັດພາຄີໄດ້ຮັບວ່າຈະເອົາມາດຕະການດັ່ງນີ້:

1. ຈະອອກລະບຽບການທີ່ເຫັນວ່າ ມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບປົກປ້ອງຄົນເຂົ້າ ແລະ ອອກ ເພື່ອຕັ້ງ ພູມລຳເນົາ ໂດຍສະເພາະແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍ ຈະຢູ່ໃນດ່ານອອກ ແລະ ດ່ານເຂົ້າ ຫຼື ໃນ ຊ່ວງເວລາເດີນທາງ;
2. ຈະຫ້າງຫາສຳລັບການໂຄສະນາທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອເຕືອນໃຫ້ມວນຊົນ ກຸ່ວກັບ ໄພອັນຕະລາຍ ຂອງການຄ້າມະນຸດດ້ວຍກັນ.
3. ຈະເອົາມາດຕະການອັນເໝາະສົມ ເພື່ອໃຫ້ມີການກວດກາ ຈະແມ່ນຢູ່ສະຖານີລົດໄຟ, ສະ ໜາມບິນ, ທ່າເຮືອ, ໃນຂະນະເດີນທາງ ແລະ ບັນດາສະຖານທີ່ສາທາລະນະຕ່າງໆ, ເພື່ອປ້ອງ ກັນການຄ້າຂາຍຄົນໃນລະດັບສາກົນ ສຳລັບການເປັນໂສເພນີ;
4. ຈະເອົາມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ມີສິດອຳນາດສາມາດຮູ້ຈັກລ່ວງ ໜ້າໄດ້ກຸ່ວກັບ ການຈະມາເຖິງຂອງບຸກຄົນ ທີ່ຖືກສົງໄສວ່າ ກະທຳຄວາມຜິດ ຫຼື ເປັນຜູ້ສົມຮູ້ ຮ່ວມຄິດ ຫຼື ຖືກເຄາະຮ້າຍຂອງການຄ້າດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 18

ໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍພາຍໃນຂອງຕົນ, ລັດພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງເກັບກຳ ເອົາການໃຫ້ການຂອງບຸກຄົນ ທີ່ເປັນຊາວຕ່າງດ້າວ ທີ່ກາຍເປັນໂສເພນີ ເພື່ອຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜ, ສະພາບຄອບ ຄົວເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຊອກຮູ້ບຸກຄົນທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດໃນການເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໜີຈາກປະເທດຂອງຕົນ. ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ ຮັບດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງແຈ້ງໄປໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງປະເທດບ່ອນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ອອກມາ ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການ ຈັດສິ່ງເຂົາເຈົ້າກັບຄືນປະເທດຂອງຕົນຖ້າເປັນໄປໄດ້.

ມາດຕາ 19

ໂດຍສອດຄ່ອງກັບເງື່ອນໄຂ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍພາຍໃນ ແລະ ບໍ່ແຕະຕ້ອງເຖິງການດຳ ເນີນການສອບສວນ ຫຼື ການເຄື່ອນໄຫວອື່ນໆ ກຸ່ວກັບ ການກະທຳຜິດ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຄວາມ ສາມາດດັ່ງນີ້:

1. ເອົາມາດຕະການອັນເໝາະສົມ ຊ່ວຍເຫຼືອຊີວິດການເປັນຢູ່ຊົ່ວຄາວຂອງຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຂອງໂສ ເພນີ ທີ່ສິ້ນເນື້ອປະດາຕົວຈາກການຄ້າມະນຸດ ຊຶ່ງກຳລັງລໍຖ້າການຈັດສິ່ງຜູ້ກຸ່ວຄົນປະເທດ.
2. ຈັດສິ່ງບຸກຄົນກັບຄືນປະເທດ ດັ່ງໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 18 ສຳລັບຜູ້ທີ່ຕັດສິນໃຈກັບຄືນປະເທດ ຫຼື ການຮ້ອງຂໍຈາກບຸກຄົນທີ່ມີອຳນາດຄວບຄຸມດູແລພວກກຸ່ວ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຖືກເນລະເທດດ້ວຍການປະຕິ ບັດກົດໝາຍ.

ການຈັດສົ່ງຄືນປະເທດຈະຕ້ອງມີການຕົກລົງກັນກ່ອນກັບລັດທີ່ຮັບ ກ່ຽວກັບ ຊື່ ແລະ ສັນຊາດພ້ອມກັບສະຖານທີ່ ແລະ ວັນເວລາທີ່ຈະໄປເຖິງຊາຍແດນ. ແຕ່ລະລັດຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ ໃນການຜ່ານດິນແດນຂອງຕົນ.

ສໍາລັບບຸກຄົນທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ຢູ່ໃນວັກຂ້າງເທິງນີ້ ບໍ່ສາມາດຈ່າຍຄ່າກັບຄືນປະເທດ ຫຼື ກໍບໍ່ມີຜົວ ຫຼື ເມຍ, ພີ່ນ້ອງ ຫຼື ຜູ້ປົກຄອງ ທີ່ຄວນຈະຈ່າຍໃຫ້ພວກກ່ຽວ, ຄ່າສິ້ນເບື້ອງໃນການຈັດສົ່ງກັບຄືນປະເທດຈາກບ່ອນທີ່ຢູ່ເຖິງຊາຍແດນ, ທ່າເຮືອອອກ ຫຼື ສະໜາມບິນ ທີ່ຢູ່ມໍ່ທີ່ສຸດບິນເສັ້ນທາງໄປຍັງປະເທດທີ່ຜູ້ກ່ຽວມາຈະຕ້ອງແມ່ນພາລະຂອງລັດ ທີ່ພວກກ່ຽວອາໄສຢູ່, ສ່ວນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສໍາລັບການເດີນທາງທີ່ຍັງເຫຼືອແມ່ນພາລະຂອງລັດທີ່ພວກກ່ຽວຖືສັນຊາດ.

ມາດຕາ 20

ຖ້າວ່າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ປະຕິບັດເທື່ອ, ລັດພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ກໍຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການອັນເໝາະສົມ ເພື່ອຄວບຄຸມອົງການຮັບຜິດຊອບການທາງກຽມເຮັດງານທຳ ເພື່ອສະກັດກັ້ນບໍ່ໃຫ້ບຸກຄົນທີ່ຊອກວຽກເຮັດງານທຳ ໂດຍສະເພາະແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງໄພຕໍ່ການເປັນໂສເພນີ.

ມາດຕາ 21

ລັດພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຕ້ອງແຈ້ງໄປຍັງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ກ່ຽວກັບລະບຽບກົດໝາຍທີ່ໄດ້ປະກາດໃຊ້ພາຍໃນລັດຂອງຕົນ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນແຕ່ລະປີກໍຕ້ອງແຈ້ງລະບຽບກົດໝາຍໃໝ່ທີ່ພົວພັນກັບເນື້ອໃນຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້. ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຮັບຕ້ອງຖືກພິມເຜີຍແຜ່ເປັນແຕ່ລະໄລຍະໂດຍເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ສົ່ງໄປຍັງທຸກໆປະເທດສະມາຊິກຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ປະເທດອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 23.

ມາດຕາ 22

ຖ້າມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງ ລັດພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ກ່ຽວກັບ ການຕີຄວາມໝາຍ ຫຼື ການປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ຖ້າການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງຖືກນຳໄປຍັງສານຍຸຕິທຳສາກົນຕາມການສະເໜີຂອງຝ່າຍໜຶ່ງທີ່ເປັນຄູ່ຂັດແຍ່ງກັນ.

ມາດຕາ 23

ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເປີດຮັບການລົງນາມຂອງທຸກລັດທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ລັດອື່ນໆ ທີ່ຖືກເຊື່ອເຊີນຈາກສະພາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ. ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ແລະ ສານສັດຕະຍາບັນ ຈະຕ້ອງຮັກສາໄວ້ນຳເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ລັດພາຄີທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນວັກໜຶ່ງ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ລົງນາມໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ອາດຈະເຂົ້າ
ຮ່ວມເປັນພາຄີເລີຍກໍໄດ້.

ການເຂົ້າຮ່ວມຈະຕ້ອງປະຕິບັດ ໂດຍການສົ່ງສານເຂົ້າຮ່ວມ ໄປຍັງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາ
ຊາດ.

ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຄຳວ່າ “ລັດ” ແມ່ນລວມທັງໝົດບັນດາລັດເມືອງຂຶ້ນ ແລະ
ອານາເຂດ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການອາລັກຂາຂອງລັດທີ່ໄດ້ລົງນາມ, ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມສົນທິສັນຍາສະ
ບັບນີ້ ພ້ອມກັບອານາເຂດທີ່ລັດດັ່ງກ່າວເປັນຜູ້ຕາງໜ້າໃນເວທີສາກົນ.

ມາດຕາ 24

ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນມື້ທີ 90 ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ຍື່ນສານສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າ
ຮ່ວມສະບັບທີສອງ.

ສຳລັບແຕ່ລະລັດ ທີ່ໄດ້ມີການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ພາຍຫຼັງການຍື່ນ
ສານສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມສະບັບທີສອງ, ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນມື້ທີ 90 ນັບ
ແຕ່ມື້ທີ່ລັດດັ່ງກ່າວໄດ້ຍື່ນສານໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມ.

ມາດຕາ 25

ພາຍຫຼັງມົດກຳນົດ 5 ປີ ນັບແຕ່ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້, ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາມີ
ສິດຍົກເລີກ ໂດຍແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນໄປຍັງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ. ການຍົກເລີກດັ່ງ
ກ່າວຈະມີຜົນສັກສິດສຳລັບລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຼັງຈາກ 1 ປີ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດໄດ້
ຮັບແຈ້ງການດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 26

ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຕ້ອງແຈ້ງໄປຍັງທຸກກຸ່ມລັດທີ່ເປັນສະມາຊິກ ແລະ ລັດທີ່ບໍ່
ເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 23.

(ກ) ການເຊັນ, ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ, ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມທີ່ໄດ້ຖືກຮັບຕາມມາດຕາ 23;

(ຂ) ມື້ທີ່ສົນທິສັນຍາມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 24;

(ຄ) ການຍົກເລີກທີ່ໄດ້ຮັບຕາມມາດຕາ 25.

ມາດຕາ 27

ລັດພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຮັບປະກັນວ່າ ຈະເອົາມາດຕະການດ້ານນິຕິບັນຍັດ ແລະ ມາດຕະການອື່ນໆ ທີ່ຈຳເປັນໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບລັດຖະທຳມະນູນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 28

ລະຫວ່າງລັດພາຄີດ້ວຍກັນ, ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໃຊ້ປຸງແທນສິນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນຂໍ້ 1, 2, 3, 4 ວັກທີສອງຂອງອາລຳພະບົດ, ແຕ່ລະສິນທິສັນຍາເຫຼົ່ານັ້ນຈະຖືກຖືວ່າ ໝົດຄວາມສັກສິດໄປຍັງທຸກໆລັດພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບດັ່ງກ່າວຫາກກາຍເປັນພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ອານຸສັນຍາມ້ວນທ້າຍ.

ບໍ່ມີຂໍ້ບັນຍັດໃດໆ ໃນສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ທີ່ຈະຖືກຖືວ່າຂັດກັບນິຕິກຳໃດໆ ທີ່ຮັບປະກັນເງື່ອນໄຂທີ່ເຄັ່ງຄັດກວ່າສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໃນການປາບປາມການຄ້າມະນຸດ ແລະ ການຊູດຮັດບຸກຄົນອື່ນໆໃນທາງໂສເພນີ.

ຂໍ້ບັນຍັດຂອງມາດຕາ 23 ເຖິງ 26 ທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນສິນທິສັນຍາຈະຕ້ອງນຳໃຊ້ໄດ້ສຳລັບອານຸສັນຍາສະບັບນີ້.

ສິນທິສັນຍາສາກົນ

ວ່າດ້ວຍການຈຳກັດການຈຳແນກເຊື້ອຊາດໃນທຸກຮູບການ

ຮັບຮອງ, ເປີດລົງນາມ ແລະ ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນຕາມຍັດຕິຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່

ສະຫະປະຊາຊາດ ເລກທີ 2106 (XX), ລົງວັນທີ 21 ທັນວາ 1965.

ເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້: ວັນທີ 4 ມັງກອນ 1969 ໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາ 19.

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເຂົ້າເປັນພາກທີ: 22 ກຸມພາ 1974

ອາລຳພະບົດ

ໂດຍເຫັນວ່າ ກົດບັດສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ສະຖາປະນາບັນພື້ນຖານຫຼັກການແຫ່ງ ກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມສະເໝີພາບຂອງມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ທຸກໆລັດພາກໃຕ້ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາວ່າ ຈະເອົາມາດຕາຕະການ ດ້ວຍຕົນເອງ ຫຼື ຮ່ວມກັບລັດພາກອື່ນ, ໂດຍຮ່ວມມືກັບອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງ ສະຫະປະຊາຊາດ ເຊັ່ນ: ການສົ່ງເສີມ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍການເຄົາລົບນັບຖື ໂດຍທົ່ວໄປຕໍ່ສິດທິມະນຸດ ແລະ ອິດສະລະພາບອັນເປັນພື້ນຖານຂອງທຸກຄົນຢ່າງບໍ່ມີການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ, ເພດ, ພາສາ ຫຼື ສາສະ ໜາ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ຖະແຫຼງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ ໄດ້ປະກາດວ່າ ທຸກໆຄົນລ້ວນແຕ່ເກີດມາ ຢ່າງເສລີ, ມີສິດ ແລະ ກຽດສັກສີອັນສະເໝີພາບກັນ. ສະນັ້ນ, ທຸກໆຄົນຍ່ອມໄດ້ຮັບສິດທິ ແລະ ອິດສະລະພາບທັງໝົດ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນຖະແຫຼງການດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໆທັງ ສິນ, ສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນກ່ຽວກັບ ເຊື້ອຊາດ, ຜິວພັນ ຫຼື ສັນຊາດ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ທຸກຄົນສະເໝີພາບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ ແລະ ມີສິດໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງທາງດ້ານກົດໝາຍ ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນຕໍ່ກັບທຸກການຈຳແນກ ແລະ ຍຸງສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຈຳແນກ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ສະຫະປະຊາຊາດກ່າວປະນາມລັດທິລ່າເມືອງຂຶ້ນ ແລະ ທຸກການກະທຳທີ່ເປັນການ ແບ່ງແຍກ ແລະ ການຈຳແນກ ຊຶ່ງກ່ຽວພັນກັບ ລັດທິລ່າເມືອງຂຶ້ນດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ຈະແມ່ນດ້ວຍຮູບການໃດ ແລະ ຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃສກໍຕາມ, ແລະ ເຫັນວ່າ ຖະແຫຼງການ ວ່າດ້ວຍ ການມອບຄວາມເປັນເອກະລາດໃຫ້ ແກ່ປັນດາປະເທດ ແລະ ປະຊາຊົນ ທີ່ຕົກເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ ສະບັບລົງວັນທີ 14 ທັນວາ 1960 (ຍັດຕິສະ

ມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ເລກທີ 1514 (XV)) ໄດ້ຢືນຢັນ ແລະ ປະກາດຢ່າງເປັນທາງການ ເຖິງຄວາມ ຈຳເປັນ ເພື່ອຢຸດຕິການກະທຳດັ່ງກ່າວມານັ້ນ ໂດຍໄວ ແລະ ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ຖະແຫຼງການສະຫະປະຊາຊາດ ວ່າດ້ວຍ ການກຳຈັດການຈຳແນກເຊື້ອຊາດໃນທຸກ ຮູບການ, ສະບັບລົງວັນທີ 20 ພະຈິກ 1963 (ຍັດຕິສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ເລກທີ 1904 (XVIII)) ໄດ້ຢືນຢັນຢ່າງເຄັ່ງໄຂມເຖິງຄວາມຈຳເປັນ ເພື່ອກຳຈັດໂດຍໄວທຸກຮູບການ ແລະ ປະກົດການ ການ ຈຳແນກເຊື້ອຊາດໃນທົ່ວໂລກ, ຮັບປະກັນຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ກຽດສັກສີຂອງມະນຸດ;

ໂດຍເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ທຸກທິດສະດີ ກ່ຽວກັບ ການຖືຕົວໃຫຍ່ ທີ່ອີງໃສ່ຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານເຊື້ອຊາດ ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມຫຼັກວິທະຍາສາດ, ໃນດ້ານສິນລະທຳກໍຖືກກ່າວປະນາມ, ໃນດ້ານສັງຄົມແມ່ນບໍ່ ເປັນທຳ ແລະ ອັນຕະລາຍ; ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະເປັນຂໍ້ອ້າງສຳລັບການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ ທັງດ້ານທິດສະດີ ແລະ ທັງພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ຢູ່ສະຖານທີ່ໃດກໍຕາມ;

ໂດຍຢືນຢັນອີກວ່າ ການຈຳແນກລະຫວ່າງມະນຸດດ້ວຍກັນ ໂດຍເຫດຜົນທາງດ້ານເຊື້ອຊາດ, ຜິວ ພັນ ຫຼື ເຜົ່າຊົນນັ້ນ ເປັນອຸປະສັກຕໍ່ການພົວພັນມິດຕະພາບ ແລະ ແບບສັນຕິລະຫວ່າງປະຊາຊາດ ແລະ ອາດຈະກະທົບກະເທືອນຕໍ່ສັນຕິພາບ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງລະຫວ່າງປະຊາຊົນ ພ້ອມທັງການຢູ່ຮ່ວມກັນ ດ້ວຍຄວາມປອງດອງລະຫວ່າງບຸກຄົນພາຍໃນລັດດຽວກັນ;

ໂດຍເຊື່ອແນ່ວ່າ ການເກີດມີສິ່ງກົດຂວາງທາງດ້ານເຊື້ອຊາດນັ້ນ ເປັນປໍລະປັກຕໍ່ອຸດົມການຂອງສັງ ຄົມມະນຸດ.

ໂດຍສະດັງ ຈາກການສະແດງອອກຂອງການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ ຊຶ່ງຍັງມີຢູ່ໃນບາງຂົງເຂດຂອງໂລກ ແລະ ຈາກນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ ທີ່ອີງໃສ່ຄວາມຖືຕົວເປັນໃຫຍ່ ຫຼື ຄວາມກຽດຊັງທາງດ້ານເຊື້ອຊາດ, ຕົວຢ່າງ: ນະໂຍບາຍຂອງລະບອບອາປາເຕັດ, ການແຍກກຸ່ມຄົນ ຫຼື ການແບ່ງແຍກ;

ດ້ວຍຄວາມຕັດສິນໃຈ ທີ່ຈະຮັບຮອງເອົາມາດຕະການອັນຈຳເປັນ ເພື່ອກຳຈັດທຸກຮູບການ ແລະ ປະກົດການຂອງການຈຳແນກເຊື້ອຊາດໂດຍໄວພ້ອມທັງສະກັດກັ້ນ ແລະ ຕ້ານທິດສະດີ ແລະ ພຶດຕິກຳຈຳ ແນກເຊື້ອຊາດ ແນໃສ່ສິ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າອີກເຂົ້າໃຈລະຫວ່າງເຊື້ອຊາດ ແລະ ການແຍກກຸ່ມຄົນໃນສັງຄົມ.

ໂດຍຄຳນຶງເຖິງ ສົນທິສັນຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຈຳແນກໃນການຈັດຫວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ການປະກອບອາຊີບ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຮັບຮອງເອົາ ໂດຍອົງການແຮງງານສາກົນ ໃນປີ 1958, ແລະ ສົນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍ ການຕ້ານການຈຳແນກໃນການສຶກສາ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົາໂດຍອົງການການສຶກສາວິທະຍາສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ (ຢູແນັສໂກ) ໃນປີ 1960;

ດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາ ທີ່ຢາກປະຕິບັດຫຼັກການ ທີ່ລະບຸໄວ້ຢູ່ໃນຖະແຫຼງການສະຫະປະຊາຊາດ ວ່າດ້ວຍ ການກຳຈັດທຸກຮູບການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ ແລະ ຮັບປະກັນການເອົາມາດຕະການຕົວຈິງ ເພື່ອບັນລຸ ເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນໂດຍໄວທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້;

ລັດພາຄືຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໄດ້ຕົກລົງກັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ພາກທີ I

ມາດຕາ 1

1. ຢູ່ໃນສົນທິສັນຍານີ້ ຄຳວ່າ “ການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ” ໝາຍເຖິງທຸກການແບ່ງແຍກ, ການກົດກັນບໍ່ໃຫ້ ເຂົ້າຮ່ວມ, ການຈຳກັດ ຫຼື ການເລືອກຕາມເຊື້ອຊາດ, ຜິວພັນ, ກົກເຄົ້າເຫຼົ້າກຳ ຫຼື ຕົ້ນກຳເນີດທາງ ເຊື້ອຊາດ, ເຜົ່າພັນ ຊຶ່ງມີຈຸດປະສົງ ຫຼື ມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ການຮັບຮູ້, ການຊົມໃຊ້ ຫຼື ການປະຕິບັດ ສະເໝີພາບສິດທິມະນຸດ ແລະ ອິດສະລະພາບພື້ນຖານໃນຂົງເຂດການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳ ຫຼື ຂົງເຂດອື່ນໆຂອງຊີວິດສັງຄົມ.
2. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະບໍ່ນຳໃຊ້ກັບການແບ່ງແຍກ, ການກົດກັນ, ການຈຳກັດ ຫຼື ການຈຳແນກ ລະຫວ່າງ ບຸກຄົນທີ່ເປັນພົນລະເມືອງ ແລະ ບໍ່ເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດພາຄືຂອງສົນທິສັນຍາສະ ບັບນີ້.
3. ບໍ່ມີຂັ້ນຍັດໃດຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ທີ່ຈະຖືກຕີຄວາມໝາຍໄປໃນທາງທີ່ຈະເປັນການແຕະ ຕ້ອງເຖິງຂໍ້ກຳນົດກົດໝາຍຂອງລັດພາຄື ຊຶ່ງກ່ຽວກັບ ສັນຊາດ, ຖານະພົນລະເມືອງ ຫຼື ການເອົາສັນ ຊາດ ຖ້າວ່າ ຂໍ້ກຳນົດກົດໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນ ບໍ່ຈຳແນກຕໍ່ສັນຊາດໃດໜຶ່ງຢ່າງເຈາະຈົງ.
4. ການເອົາມາດຕະການພິເສດ ແນໃສ່ຮັບປະກັນຄວາມກ້າວໜ້າຂອງກຸ່ມຊົນຊາດ ແລະ ຊົນເຜົ່າ ຫຼື ບຸກຄົນ ຊຶ່ງຕ້ອງການໃຫ້ມີການປົກປ້ອງທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ກຸ່ມຄົນ ຫຼື ບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ ໄດ້ຊົມໃຊ້ ແລະ ປະຕິບັດສິດທິມະນຸດ ແລະ ອິດສະລະພາບພື້ນຖານ ໃນເງື່ອນໄຂເທົ່າທຽມກັນນັ້ນ ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນມາດຕະການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມມາດຕະການເຫຼົ່ານັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ເປັນ ເງື່ອນໄຂ ເພື່ອຮັກສາສິດທິ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ລະຫວ່າງກຸ່ມຊົນຊາດຕ່າງໆ ແລະ ມາດຕະການເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະຕ້ອງຍົກເລີກໃນເມື່ອບັນລຸເຖິງເປົ້າໝາຍເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ.

ມາດຕາ 2

1. ລັດພາຄືກ່າວປະນາມການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ ແລະ ຮັບຮອງວ່າຈະດຳເນີນດ້ວຍທຸກວິທີທາງ ເພື່ອກຳ ຈັດການຈຳແນກເຊື້ອຊາດໃນທຸກຮູບການ ແລະ ສົ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າອົກເຂົ້າໃຈລະຫວ່າງເຊື້ອຊາດ

ຕ່າງໆ ດ້ວຍທຸກຮູບການ ແລະ ສິ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າອີກເຂົ້າໃຈລະຫວ່າງເຊື້ອຊາດຕ່າງໆ ດ້ວຍທຸກວິທີ
ການທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ:

- (ກ). ທຸກໆລັດພາຄີຮັບປະກັນວ່າ ຈະບໍ່ກະທຳ ຫຼື ປະພຶດການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ, ຕ້ານບຸກຄົນ, ກຸ່ມ
ຄົນ ຫຼື ສະຖາບັນຕ່າງໆ ແລະ ເພື່ອເຮັດແນວໃດໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ສະຖາບັນຂອງລັດ ໃນລະ
ດັບຊາດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນປະຕິບັດໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ຜູກພັນດັ່ງກ່າວນີ້.
 - (ຂ). ທຸກໆລັດພາຄີຮັບປະກັນວ່າ ຈະບໍ່ອຸ່ມຊູ, ປົກປ້ອງ ຫຼື ສະໜັບສະໜູນການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ
ຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງໃດໜຶ່ງ.
 - (ຄ). ທຸກໆລັດພາຄີຈະເອົາມາດຕະການທີ່ສັກສິດ ເພື່ອທົບທວນຄືນນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານໃນ
ລະດັບຊາດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອດັດແກ້ ແລະ ປະກາດລົບລ້າງທຸກກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບ
ການຢູ່ແຫ່ງໃດກໍຕາມ ທີ່ສົ່ງຜົນສະທ້ອນພາໃຫ້ສືບຕໍ່ມີການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ.
 - (ງ). ທຸກໆລັດພາຄີຈະນຳໃຊ້ທຸກໆພາຫະນະທີ່ເໝາະສົມ, ໃນນັ້ນລວມທັງລະບຽບກົດໝາຍຕາມ
ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງສະພາບການ, ເພື່ອເກືອດຫ້າມ ແລະ ຍຸດຕິການຈຳແນກເຊື້ອ
ຊາດ ທີ່ບຸກຄົນ, ກຸ່ມຄົນ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງໃດໜຶ່ງກໍຂຶ້ນ,
 - (ຈ). ທຸກໆລັດພາຄີຮັບປະກັນວ່າ ຈະອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນກໍລະນີຈຳເປັນໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງ
ແລະ ຂະບວນການທ້ອງຖິ່ນເຊື້ອຊາດຕ່າງໆ, ແລະ ຈະບໍ່ສະໜັບສະໜູນສິ່ງໃດໆ ທີ່ມີລັກ
ສະນະປຸກປັ້ນການແບ່ງແຍກເຊື້ອຊາດ.
2. ໃນເມື່ອສະພາບການບັງຄັບ, ລັດພາຄີຈະເອົາມາດຕະການພິເສດ ແລະ ຕົວຈິງ ໃນຂົງເຂດສັງຄົມ,
ເສດຖະກິດ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ຂົງເຂດອື່ນໆ ເພື່ອຮັບປະກັນຕາມຄວາມເໝາະສົມຂອງການພັດ
ທະນາ ແລະ ການປົກປ້ອງກຸ່ມເຊື້ອຊາດ ຫຼື ບຸກຄົນ ທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມດັ່ງກ່າວ ເພື່ອແນໃສ່ຄຳປະກັນສິດ
ທິມະນຸດ ແລະ ອິດສະລະພາບພື້ນຖານ ໃນເງື່ອນໄຂເທົ່າທຽມກັນ; ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມ, ມາດຕະ
ການເຫຼົ່ານີ້ ຈະບໍ່ເປັນເງື່ອນໄຂ ເພື່ອຮັກສາສິດທິທີ່ບໍ່ສະເໝີພາບ ຫຼື ແຕກຕ່າງກັນຂອງກຸ່ມຊົນຕ່າງໆ
ໃນເມື່ອມາດຕະການເຫຼົ່ານັ້ນ ໄດ້ບັນລຸເຖິງຜົນສຳເລັດເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ.

ມາດຕາ 3

ລັດພາຄີກ່າວປະນາມໂດຍສະເພາະການແບ່ງແຍກເຊື້ອຊາດ ແລະ ລະບອບອາປາເຕັດ ພ້ອມທັງ
ຮັບປະກັນວ່າ ຈະສະກັດກັ້ນ, ເກືອດຫ້າມ ແລະ ລົບລ້າງທຸກການກະທຳ ໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວ ບົນດິນແດນ
ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ເຂດອຳນາດສານຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 4

ລັດພາຄີກ່າວປະນາມທຸກການໂຄສະນາ ແລະ ທຸກການຈັດຕັ້ງ ທີ່ອີງໃສ່ແນວຄິດ ຫຼື ທິດສະດີ ທີ່ສົ່ງເສີມຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຊາດໃດໜຶ່ງ ຫຼື ກຸ່ມຄົນໃດໜຶ່ງ ອີງຕາມຜົວພັນ ຫຼື ຕົ້ນກຳນົດດ້ານເຜົ່າພັນ, ຊຶ່ງອ້າງເຫດຜົນໃຫ້ແກ່ການກຽດຊັງ ແລະ ການຈຳແນກເຊື້ອຊາດໃນທຸກຮູບການ ຫຼື ສົ່ງເສີມການກະທຳດັ່ງກ່າວ. ລັດພາຄີຈະເອົາມາດຕະການທີ່ມີປະສິດທິພາບທັນທີ ເພື່ອກຳຈັດທຸກຮູບການຍຸຍົງສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ ຫຼື ເພື່ອກຳຈັດການກະທຳນັ້ນໆ. ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ລັດພາຄີຕ້ອງໄດ້ອີງໃສ່ຫຼັກການທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນຖະແຫຼງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ ແລະ ສິດທິຕ່າງໆ ທີ່ລະບຸໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງໃນມາດຕາ 5 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ລັດພາຄີຮັບຮອງວ່າ:

- (ກ). ຈະຖືເປັນຄວາມຜິດ ທີ່ຈະຖືກລົງໂທດຕາມກົດໝາຍທຸກການເຜີຍແຜ່ແນວຄິດ ທີ່ອີງໃສ່ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ຫຼື ຄວາມກຽດຊັງເຊື້ອຊາດ, ການຍຸຍົງສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ ກໍຄືທຸກການກະທຳຮຸນແຮງ ຫຼື ການປຸກປັ້ນກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຮຸນແຮງຕ້ານກັບເຊື້ອຊາດໃດໜຶ່ງ ຫຼື ກຸ່ມຄົນໃດໜຶ່ງ ອີງຕາມຜົວພັນ ຫຼື ຕົ້ນກຳນົດດ້ານເຜົ່າພັນ, ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອການກະທຳຈຳແນກເຊື້ອຊາດ, ລວມທັງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການເງິນ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ.
- (ຂ). ຈະຖືວ່າຜິດກົດໝາຍ ແລະ ຈະເກືອດຫ້າມທຸກການຈັດຕັ້ງ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວເຜີຍແຜ່ ແລະ ໂຄສະນາໃນທຸກຮູບການ ທີ່ຍຸຍົງສົ່ງເສີມການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ ແລະ ຈະຖືວ່າ ການເຂົ້າຮ່ວມຢູ່ໃນການຈັດຕັ້ງ ຫຼື ການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວນັ້ນເປັນຄວາມຜິດ ຫຼື ຈະຕ້ອງຖືກລົງໂທດຕາມກົດໝາຍ.
- (ຄ). ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຫຼື ສະຖາບັນຂອງລັດໃນລະດັບຊາດ ຫຼື ທ້ອງຖິ່ນທຳການຍຸຍົງສົ່ງເສີມການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ.

ມາດຕາ 5

ໂດຍສອດຄ່ອງກັບພັນທະພື້ນຖານ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 2 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ລັດພາຄີຮັບຮອງວ່າ ຈະເກືອດຫ້າມ ແລະ ກຳຈັດການຈຳແນກເຊື້ອຊາດໃນທຸກຮູບການ ແລະ ຄັ້ງປະກັນສິດສະເໝີພາບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ ໂດຍບໍ່ມີການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ, ຜົວພັນ, ຕົ້ນກຳນົດດ້ານເຊື້ອຊາດ ແລະ ເຜົ່າພັນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຊົມໃຊ້ສິດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- (ກ). ສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຢ່າງເທົ່າທຽມກັນຕໍ່ໜ້າສານ ແລະ ທຸກໆອົງການປົກປ້ອງຄວາມຍຸຕິທຳ;

(ຂ). ສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມປອດໄພດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ການປົກປ້ອງຈາກລັດຕ້ານກັບຄວາມຮຸນແຮງ ຫຼື ການທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍ ທີ່ມາຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດ, ບຸກຄົນ, ກຸ່ມຄົນ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງໃດໜຶ່ງ;

(ຄ). ສິດທິທາງດ້ານການເມືອງ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນສິດເຂົ້າຮ່ວມໃນການເລືອກຕັ້ງ ຄື: ສິດປ່ອນບັດ ແລະ ສະໝັກເລືອກຕັ້ງຕາມຫຼັກການທົ່ວໄປ ແລະ ສະເໝີພາບ, ສິດເຂົ້າຮ່ວມໃນການປົກຄອງ ແລະ ວຽກງານລັດຖະການ ໃນທຸກລະດັບ ແລະ ມີສິດເຂົ້າຮັບໜ້າທີ່ລັດຖະການໃນເງື່ອນໄຂເທົ່າທຽມກັນ;

(ງ). ສິດທາງພົນລະເຮືອນອື່ນໆ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ:

- (1) ສິດເສລີພາບໃນການສັນຈອນໄປມາ ແລະ ຕັ້ງພູມລຳເນົາຢູ່ໃນດິນແດນຂອງປະເທດ;
- (2) ສິດໃນການອອກນອກປະເທດໃດໜຶ່ງ, ລວມທັງປະເທດຂອງຕົນ, ແລະ ມີສິດໃນການກັບຄືນປະເທດຂອງຕົນ;
- (3) ສິດໃນການໄດ້ຮັບສັນຊາດ;
- (4) ສິດໃນການແຕ່ງງານ ແລະ ເລືອກຄູ່ສົມລົດ;
- (5) ສິດໃນການມີກຳມະສິດສ່ວນຕົວ ແລະ ລວມໝູ່;
- (6) ສິດໃນການສືບທອດມູນມໍລະດົກ;
- (7) ສິດເສລີພາບໃນຄວາມຄິດ, ມະໂນທຳ ແລະ ການເຊື່ອຖືສາສະໜາ;
- (8) ສິດເສລີພາບໃນຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ການສະແດງອອກ;
- (9) ສິດເສລີພາບໃນການໂຮມຊຸມນຸມ ແລະ ການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມແບບສັນຕິ.

(ຈ). ສິດທິດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ:

- (1) ສິດໃນການອອກແຮງງານ, ໃນການເລືອກວຽກເຮັດງານທຳໃນເງື່ອນໄຂທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈ, ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຕໍ່ໄພວ່າງງານ, ໄດ້ຮັບເງິນເດືອນເທົ່າທຽມກັນໃນວຽກງານເທົ່າທຽມກັນ, ໄດ້ຮັບຄ່າຕອບແທນທີ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈ;
- (2) ສິດໃນການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງອົງການກຳມະບານ;
- (3) ສິດໃນການໄດ້ຮັບທີ່ຢູ່ອາໄສ;

- (4) ສິດໄດ້ຮັບການບໍລິການ ດ້ານສາທາລະນະສຸກ, ການປິ່ນປົວ, ການປະກັນໄພ ແລະ ການບໍລິການສັງຄົມຕ່າງໆ;
 - (5) ສິດໃນການໄດ້ຮັບການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມ;
 - (6) ສິດໃນການເຂົ້າຮ່ວມການເຄື່ອນໄຫວດ້ານວັດທະນະທຳ ໃນເງື່ອນໄຂເທົ່າທຽມກັນ.
- (ສ). ສິດໃນການຊົມໃຊ້ສະຖານທີ່ ແລະ ການບໍລິການສຳລັບມວນຊົນ ເຊັ່ນ: ການຂົນສົ່ງ, ໂຮງແຮມ, ຮ້ານອາຫານ, ຮ້ານກາເຟ, ເວທີສະແດງ ແລະ ສວນສາທາລະນະ.

ມາດຕາ 6

ລັດພາຄີຈະຕ້ອງໃຫ້ການຄຸ້ມຄອງຕໍ່ທຸກຄົນ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງຕົນ ແລະ ຮັບປະກັນການພ້ອງຮ້ອງຕໍ່ໜ້າສານ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອຕ້ານກັບການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ ທີ່ລະເມີດສິດທິມະນຸດ ແລະ ອິດສະລະພາບພື້ນຖານຂອງເຂົາເຈົ້າອັນຂັດກັບສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ພ້ອມທັງມີສິດຂໍຮ້ອງໃຫ້ສານດັ່ງກ່າວ ພິຈາລະນາການຊົດເຊີຍຄ່າເສຍຫາຍ ຫຼື ໃຫ້ຄວາມເປັນທຳອັນສົມເຫດສົມຜົນແກ່ຕົນເອງ ຕໍ່ຄວາມເສຍຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກການຈຳແນກດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 7

ລັດພາຄີຮັບປະກັນວ່າ ຈະເອົາມາດຕະການອັນຮີບດ່ວນ ແລະ ມີປະສິດຕິພາບ ໂດຍສະເພາະໃນດ້ານການສິດສອນ, ການສຶກສາ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ຂ່າວສານ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມອະຄະຕິ ທີ່ຈະນຳໄປສູ່ການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ ແລະ ເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າອົກເຂົ້າໃຈ, ການຜ່ອນສັ່ນຜ່ອນຍາວ ແລະ ມິດຕະພາບລະຫວ່າງປະຊາຊາດ ແລະ ລະຫວ່າງຊົນຊາດ, ຊົນເຜົ່າ, ພ້ອມດຽວກັນ ກໍເພື່ອເຜີຍແຜ່ຈຸດປະສົງ ແລະ ຫຼັກການຂອງກົດບັດສະຫະປະຊາຊາດ, ຖະແຫຼງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ, ຖະແຫຼງການຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ວ່າດ້ວຍ ການກຳຈັດການຈຳແນກເຊື້ອຊາດໃນທຸກຮູບການ ແລະ ຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ພາກທີ II

ມາດຕາ 8

1. ຈະໄດ້ມີການສ້າງຕັ້ງຄະນະກຳມະການ ເພື່ອກຳຈັດການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ (ຕໍ່ໄປນີ້ເອີ້ນວ່າ: “ຄະນະກຳມະການ”) ທີ່ປະກອບດ້ວຍຊ່ຽວຊານ 18 ຄົນ ທີ່ມີຊື່ສຽງທາງດ້ານສິນລະທຳ ແລະ ຄວາມທ່ຽງທຳທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງໂດຍລັດພາຄີ. ບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນຖານະສ່ວນຕົວ. ຄະນະກຳມະການ ດັ່ງກ່າວຈະຖືກປະກອບສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານການສະເລ່ຍຢ່າງເໝາະສົມຕາມພູມສາດ, ທັງເປັນຕົວແທນຂອງອາລິຍະທຳ ແລະ ລະບົບກົດໝາຍທີ່ສຳຄັນຕ່າງໆ.

2. ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການ ຈະຖືກເລືອກຕັ້ງດ້ວຍການລົງຄະແນນສຽງປິດລັບເອົາບຸກຄົນ ຕາມບັນຊີລາຍຊື່ ທີ່ລັດພາຄີສົ່ງເຂົ້າສະໝັກ. ລັດພາຄີສາມາດສົ່ງຜູ້ສະໝັກໄດ້ລັດລະ 1 ຄົນ ຊຶ່ງ ແມ່ນພົນລະເມືອງຂອງຕົນ.
3. ການເລືອກຕັ້ງຄັ້ງທຳອິດຈະຈັດໃຫ້ມີຂຶ້ນພາຍໃນ 6 ເດືອນ ຫຼັງຈາກສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ມີຜົນບັງ ຄັບໃຊ້. ຢ່າງຊ້າທີ່ສຸດ 3 ເດືອນ ກ່ອນການເລືອກຕັ້ງແຕ່ລະຄັ້ງ, ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຕ້ອງສົ່ງຈົດໝາຍເຊື່ອເຊີນເຖິງລັດພາຄີ ໃຫ້ສະເໜີຜູ້ສະມັກຂອງຕົນພາຍໃນ 2 ເດືອນ. ເລຂາທິ ການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຈັດລຽງລາຍຊື່ຕາມຕົວອັກສອນ ໂດຍບອກແຈ້ງລັດພາຄີທີ່ສົ່ງ, ແລ້ວຈະສົ່ງບັນຊີດັ່ງກ່າວໄປໃຫ້ລັດພາຄີ.
4. ສະມາຊິກຄະນະກຳມະການແມ່ນຖືກເລືອກຕັ້ງໂດຍກອງປະຊຸມລັດພາຄີ ທີ່ສຳນັກງານສະຫະປະ ຊາຊາດ ຊຶ່ງແມ່ນເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ເປັນຜູ້ຮຽກໂຮມ. ໃນກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວ, ອົງ ປະຊຸມຈະປະກອບດ້ວຍ 2 ສ່ວນ 3 ຂອງລັດພາຄີ, ບຸກຄົນທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງເຂົ້າໃນຄະນະກຳມະການ ຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄະແນນສຽງຫຼາຍກວ່າໝູ່ ແລະ ເປັນສຽງສ່ວນຫຼາຍກາຍເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງລັດພາ ຄີທີ່ມີໜ້າ ແລະ ລົງຄະແນນສຽງ.
- 5.(ກ). ອາຍຸປະຈຳການຂອງສະມາຊິກຄະນະກຳມະການຊຸດລະ 4 ປີ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມອາຍຸການ ຂອງສະມາຊິກ 9 ຄົນ ທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງໃນຄັ້ງທຳອິດນັ້ນ ຈະສິ້ນສຸດລົງເມື່ອຄົບ 2 ປີ. ສະມາຊິກ 9 ຄົນນີ້ ຈະຖືກປະທານຄະນະກຳມະການເປັນຜູ້ຈັບສະຫຼາກເລືອກເອົາພາຍຫຼັງການເລືອກຕັ້ງຄັ້ງ ທຳອິດ.
 - (ຂ). ເພື່ອແທນຕຳແໜ່ງທີ່ວ່າງໂດຍບັງເອີນ, ລັດພາຄີທີ່ສົ່ງຊ່ວຍຊານ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍຸດຕິໜ້າທີ່ເປັນສະມາ ຊິກຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈະຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງຊ່ວຍຊານຄົນໃໝ່ທີ່ເປັນພົນລະເມືອງຂອງຕົນ ເພື່ອໃຫ້ຄະນະກຳມະການຮັບເອົາເຂົ້າແທນຜູ້ເກົ່າ.
6. ລັດພາຄີທັງໝົດ ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບການໃຊ້ຈ່າຍຂອງສະມາຊິກຄະນະກຳມະການໃນການປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວ

ມາດຕາ 9

1. ລັດພາຄີຮັບປະກັນວ່າ ຈະສົ່ງບົດລາຍງານໃຫ້ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອໃຫ້ຄະນະ ກຳມະການພິຈາລະນາ ກ່ຽວກັບ ມາດຕະການທາງດ້ານນິຕິບັນຍັດ, ຕຸລາການ, ບໍລິຫານ ແລະ ອື່ນໆ ທີ່ຕົນໄດ້ນຳໃຊ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບົດບັນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຄື:
 - (ກ). ພາຍໃນໜຶ່ງປີ ຫຼັງຈາກສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບລັດກ່ຽວຂ້ອງ;

(ຂ). ຫຼັງຈາກນັ້ນທຸກໆ ສອງ ປີ ແລະ ໃນເມື່ອຄະນະກຳມະການທວງ. ຄະນະກຳມະການສາມາດ ທວງຖາມເອົາຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມນຳລັດພາຄີໄດ້.

2. ຄະນະກຳມະການຈະຕ້ອງເຮັດລາຍງານປະຈຳປີ ໂດຍຜ່ານເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ໄປ ຍັງກອງປະຊຸມສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ກ່ຽວກັບ ການເຄື່ອນໄຫວຕ່າງໆຂອງຕົນ ແລະ ຈະ ຕ້ອງເຮັດຂໍ້ສະເໜີແນະ ແລະ ຄຳແນະນຳທີ່ໄປ ໂດຍອີງໃສ່ການວິໄຈເບິ່ງບົດລາຍງານ ແລະ ຂໍ້ມູນ ທີ່ໄດ້ຮັບຈາກລັດພາຄີ. ຂໍ້ສະເໜີແນະ ແລະ ຄຳແນະນຳທີ່ໄປນັ້ນ ຈະຕ້ອງສົ່ງຂຶ້ນໄປຍັງກອງປະ ຊຸມສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດພ້ອມກັບຄຳເຫັນຂັງລັດພາຄີ.

ມາດຕາ 10

1. ຄະນະກຳມະການຈະຮັບຮອງເອົາລະບຽບການພາຍໃນຂອງຕົນ.
2. ຄະນະກຳມະການຈະເລືອກຕັ້ງຄະນະບໍລິຫານຂອງຕົນ ຊຶ່ງມີອາຍຸການ 2 ປີ.
3. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະເປັນຜູ້ປະກອບກອງເລຂາໃຫ້ຄະນະກຳມະການ.
4. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ກອງປະຊຸມຂອງຄະນະກຳມະການຈະຈັດຂຶ້ນຢູ່ສຳນັກງານໃຫຍ່ຂອງສະຫະປະ ຊາຊາດ.

ມາດຕາ 11

1. ຖ້າວ່າລັດພາຄີໃດໜຶ່ງຫາກເຫັນວ່າລັດພາຄີອື່ນ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຂໍ້ບັນຍັດຂອງລິນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ລັດພາຄີນັ້ນສາມາດນຳບັນຫາດັ່ງກ່າວສະເໜີຕໍ່ຄະນະກຳມະການ. ຄະນະກຳມະການຈະແຈ້ງເລື່ອງ ນັ້ນໄປຍັງລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ພາຍໃນ 3 ເດືອນ ລັດພາຄີທີ່ໄດ້ຮັບການແຈ້ງ ຈະຕ້ອງສົ່ງຄຳອະທິ ບາຍ ແລະ ຄຳຖະແຫຼງຂອງຕົນເປັນລາຍລັກອັກສອນ ໄປໃຫ້ຄະນະກຳມະການ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມກະ ຈ່າງແຈ້ງ ກ່ຽວກັບ ບັນຫາທີ່ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາພ້ອມທັງມາດຕະການທີ່ຕົນປະຕິບັດເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ.
2. ຖ້າວ່າບັນຫາຫາກບໍ່ຖືກແກ້ໄຂເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈລະຫວ່າງສອງຝ່າຍ, ຈະແມ່ນດ້ວຍການເຈລະຈາ ຫຼື ວິທີການອື່ນກໍຕາມ, ພາຍໃນ 6 ເດືອນ ຫຼັງຈາກລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນ ໄດ້ຮັບການແຈ້ງແລ້ວ, ສອງ ຝ່າຍມີສິດສົ່ງບັນຫາດັ່ງກ່າວ ໄປຍັງຄະນະກຳມະການອີກເທື່ອໜຶ່ງດ້ວຍການແຈ້ງໃຫ້ຄະນະກຳມະ ການ ແລະ ຄູ່ຂັດແຍ່ງຮັບຊາບ.
3. ຄະນະກຳມະການຈະພິຈາລະນາບັນຫາທີ່ສົ່ງມາໃຫ້ຕົນຕາມວັກສອງຂອງມາດຕານີ້ ເມື່ອແນ່ໃຈວ່າ ມາດຕະການແກ້ໄຂພາຍໃນ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການທົ່ວໄປຂອງກົດໝາຍສາກົນ ໄດ້ຖືກປະຕິບັດ ໝົດແລ້ວ. ຫຼັກການນີ້ ຈະບໍ່ຖືຕາຍຕົວການພິຈາລະນາຢູ່ພາຍໃນປະເທດຫາກແກ່ຍາວໄປຢ່າງບໍ່ມີ ເຫດຜົນ.

4. ໃນທຸກໆບັນຫາທີ່ສະເໜີຂຶ້ນມາ, ຄະນະກຳມະການສາມາດທວງຖາມເອົາຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມທີ່ຈຳເປັນ ຈາກລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້.
5. ໃນເມື່ອຄະນະກຳມະການພິຈາລະນາບັນຫາໃດໜຶ່ງຕາມມາດຕານີ້, ລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງມີສິດສົ່ງຜູ້ ຕາງໜ້າຂອງຕົນໄປຮ່ວມ ໃນຂະນະທີ່ພວມພິຈາລະນາບັນຫາ ໂດຍບໍ່ມີສິດລົງຄະແນນສຽງ.

ມາດຕາ 12

- 1.(ກ) ພາຍຫຼັງທີ່ຄະນະກຳມະການໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນທັງໝົດ ທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ, ປະທານຈະແຕ່ງ ຕັ້ງຄະນະກຳມາທິການໄກ່ເກ່ຍສະເພາະກິດຂຶ້ນ (ຊຶ່ງຕໍ່ໄປນີ້ເອີ້ນວ່າ: “ຄະນະກຳມາທິການ”) ຊຶ່ງ ປະກອບດ້ວຍສະມາຊິກ 5 ຄົນຊຶ່ງອາດຈະເປັນສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການ ຫຼື ບໍ່ກໍໄດ້. ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມາທິການແມ່ນໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ ໂດຍການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຢ່າງ ເປັນເອກະສັນກັນຂອງລັດພາຄີ ທີ່ເປັນຄູ່ຂັດແຍ່ງ, ແລະ ຄະນະກຳມາທິການເຮັດໜ້າທີ່ໄກ່ເກ່ຍ ໃຫ້ລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນການແກ້ບັນຫາແບບຖານມິດ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
- (ຂ) ຖ້າວ່າລັດພາຄີທີ່ເປັນຄູ່ຂັດແຍ່ງບໍ່ສາມາດຕົກລົງ ກ່ຽວກັບ ໂຄງປະກອບຂອງຄະນະກຳມາທິການ ທັງໝົດ ຫຼື ສ່ວນໃດໜຶ່ງພາຍໃນ 3 ເດືອນ, ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມາທິການ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບ ຄວາມເຫັນດີຈາກລັດພາຄີ ທີ່ເປັນຄູ່ຂັດແຍ່ງ ຈະຖືກ ຄະນະກຳມະການເລືອກຕັ້ງເອົາ ໂດຍການ ລົງຄະແນນສຽງແບບບິດລັບ. ຜູ້ໄດ້ຮັບຄະແນນສຽງ 2 ສ່ວນ 3 ຈະໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງຄະນະ ກຳມາທິການ.
2. ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມາທິການ ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນຖານະສ່ວນຕົວ ແລະ ຕ້ອງບໍ່ແມ່ນ ຄົນສັນຊາດຂອງລັດພາຄີທີ່ເປັນຄູ່ຂັດແຍ່ງ ຫຼື ຕ້ອງບໍ່ແມ່ນຄົນສັນຊາດຂອງລັດໃດໜຶ່ງ ທີ່ບໍ່ເປັນ ພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
3. ຄະນະກຳມາທິການ ຈະຕ້ອງເລືອກເອົາປະທານ ແລະ ຮັບຮອງເອົາກິດລະບຽບພາຍໃນຂອງຕົນ.
4. ກອງປະຊຸມຂອງຄະນະກຳມາທິການປົກກະຕິແລ້ວ ຈະຈັດຂຶ້ນຢູ່ສຳນັກງານໃຫຍ່ຂອງອົງການສະຫະ ປະຊາຊາດ ຫຼື ຢູ່ສະຖານທີ່ອື່ນທີ່ເໝາະສົມ ໂດຍແມ່ນຄະນະກຳມາທິການເປັນຜູ້ກຳນົດເອົາ.
5. ໃນເມື່ອມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງລັດພາຄີ ທີ່ພາໃຫ້ມີການສ້າງຕັ້ງຄະນະກຳມາທິການສະເພາະກິດ, ກອງເລຂາທີ່ໄດ້ປ່ຽນໄວ້ໃນມາດຕາ 10 ວັກທີ 3 ຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ກໍຈະເຮັດໜ້າທີ່ຊ່ວຍວຽກ ໃຫ້ຄະນະກຳມາທິການເຊັ່ນດຽວກັນ.
6. ລັດພາຄີທີ່ເປັນຄູ່ຂັດແຍ່ງຈະຕ້ອງຮ່ວມກັນອອກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດ ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນສຳລັບສະມາ ຊິກຂອງຄະນະກຳມາທິການ ໂດຍອີງຕາມການປະເມີນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດັ່ງກ່າວຂອງເລຂາທິການໃຫຍ່ ສະຫະປະຊາຊາດ.

7. ຖ້າຫາກມີຄວາມຈຳເປັນເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຈະອອກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍລ່ວງໜ້າໃຫ້ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມາທິການກ່ອນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບວັກທີ 6 ຂອງມາດຕານີ້.
8. ຂໍ້ມູນທີ່ຄະນະກຳມາທິການໄດ້ຮັບ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າແລ້ວນັ້ນ ຕ້ອງສົ່ງໃຫ້ຄະນະກຳມາທິການ ແລະ ຄະນະກຳມາທິການສາມາດທວງຖາມເອົາຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມຈາກລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 13

1. ເມື່ອຄະນະກຳມາທິການ ໄດ້ພິຈາລະນາບັນຫາຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວ, ຄະນະກຳມາທິການຈະກຽມບົດລາຍງານ ແລະ ສົ່ງໄປຍັງປະທານຄະນະກຳມະການ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ມີຂໍ້ສະຫຼຸບ ກ່ຽວກັບ ບັນຫາຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງລັດພາຄີ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍມີຂໍ້ສະເໜີແນະທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາແບບຖານມິດ.
2. ປະທານຄະນະກຳມະການ ຈະສົ່ງບົດລາຍງານຂອງຄະນະກຳມາທິການໃຫ້ແຕ່ລະລັດ ທີ່ເປັນຄູ່ຂັດແຍ່ງ. ພາຍໃນສາມເດືອນ, ລັດເຫຼົ່ານີ້ ຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ປະທານຄະນະກຳມະການຊາບ ກ່ຽວກັບການຮັບ ຫຼື ບໍ່ຮັບຂໍ້ສະເໜີແນະທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີຢູ່ໃນບົດລາຍງານຂອງຄະນະກຳມາທິການດັ່ງກ່າວນັ້ນ.
3. ຫຼັງຈາກໄລຍະເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນວັກ 2 ຂອງມາດຕານີ້, ປະທານຄະນະກຳມະການຈະສົ່ງບົດລາຍງານຂອງຄະນະກຳມາທິການ ແລະ ຄຳຖະແຫຼງຕ່າງໆຂອງລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃຫ້ແກ່ລັດພາຄີອື່ນໆຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 14

1. ໃນເວລາໃດກໍໄດ້ລັດພາຄີສາມາດອອກຂໍ້ຖະແຫຼງ ກ່ຽວກັບ ການຍອມຮັບສິດອຳນາດຂອງຄະນະກຳມະການໃນການຮັບ ແລະ ພິຈາລະນາການຮ້ອງຮຽນຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ກຸ່ມຄົນທີ່ຂຶ້ນກັບຂອບເຂດອຳນາດຂອງລັດພາຄີດັ່ງກ່າວ ໂດຍອ້າງວ່າ ຕົນເປັນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການລະເມີດສິດທິໃດໜຶ່ງທີ່ລະບຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໂດຍລັດພາຄີດັ່ງກ່າວ. ຄະນະກຳມະການຈະບໍ່ຮັບເອົາການຮ້ອງຮຽນໃດໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບລັດພາຄີ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖະແຫຼງຮັບຮູ້ສິດດັ່ງກ່າວ.
2. ລັດພາຄີທີ່ໄດ້ຖະແຫຼງຕາມວັກທີ 1 ຂອງມາດຕານີ້ອາດຈະແຕ່ງຕັ້ງ ຫຼື ມອບໝາຍໜ້າທີ່ໃຫ້ອົງການໃດໜຶ່ງ ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດສານແຫ່ງຊາດຂອງຕົນ ທີ່ຈະມີສິດຮັບ ແລະ ພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງທຸກຈາກບຸກຄົນ ຫຼື ກຸ່ມຄົນ ຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດສິດອຳນາດສານຂອງລັດພາຄີດັ່ງກ່າວ ຊຶ່ງຖືວ່າຕົນເປັນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍຈາກການລະເມີດສິດໃດໜຶ່ງທີ່ບັງໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ຊຶ່ງວິທີແກ້ໄຂຢ່າງອື່ນ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນ.

3. ຄຳຖະແຫຼງທີ່ເປັນໄປຕາມວັກ 1 ມາດຕານີ້ ແລະ ຊື່ຂອງອົງການທີ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ຫຼື ຊື່ອົງການທີ່ຖືກມອບໝາຍຕາມວັກ 2 ຂອງມາດຕານີ້ ຈະຕ້ອງສົ່ງເຖິງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ, ຊຶ່ງສົ່ງສຳເນົາໃຫ້ລັດພາຄີອື່ນໆ. ຄຳຖະແຫຼງສາມາດຖອນຄືນໄດ້ທຸກໆເວລາດ້ວຍການແຈ້ງໃຫ້ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຊາບ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມການຖອນຄຳຖະແຫຼງຄືນ ຈະບໍ່ກະທົບກະເທືອນຕໍ່ຄຳຮ້ອງຮຽນ ທີ່ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຄະນະກຳມະການກ່ອນການຖອນຄຳຖະແຫຼງດັ່ງກ່າວ.
4. ອົງການທີ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ຫຼື ຖືກມອບໝາຍຕາມວັກທີ 2 ຂອງມາດຕານີ້ ຈະຕ້ອງມີບົດບັນທຶກ ແລະ ສຳເນົາຢັ້ງຢືນຖືກຕ້ອງຂອງບົດບັນທຶກດັ່ງກ່າວ ຈະຖືກສົ່ງໄປໃນແຕ່ລະປີໃຫ້ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຕາມຄວາມເໝາະສົມ. ເນື້ອໃນສຳເນົາເອກະສານເຫຼົ່ານັ້ນຈະບໍ່ຖືກເຜີຍແຜ່ຕໍ່ສາທາລະນະຊົນ.
5. ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ຮ້ອງທຸກບໍ່ເພິ່ງພໍໃຈຕໍ່ອົງການທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ຫຼື ຖືກມອບໝາຍຕາມວັກທີ 2 ຂອງມາດຕານີ້, ຜູ້ຮ້ອງທຸກມີສິດສົ່ງບັນຫາໄປຍັງຄະນະກຳມະການພາຍໃນ 6 ເດືອນ.
6. (ກ). ຄະນະກຳມະການຈະສົ່ງຄຳຮ້ອງຮຽນໃດໜຶ່ງຢ່າງບົດລັບໃຫ້ລັດພາຄີ ທີ່ຖືກກ່າວຫາວ່າໄດ້ລະເມີດຂໍ້ບັນຍັດໃດໜຶ່ງຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ແຕ່ວ່າບໍ່ໃຫ້ມີການເປີດເຜີຍ ກ່ຽວກັບ ຊື່ຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ກຸ່ມຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຖ້າວ່າບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກພວກກ່ຽວ. ຄະນະກຳມະການຈະບໍ່ຮັບເອົາຂໍ້ຮ້ອງຮຽນທີ່ບໍ່ລະບຸຊື່ຂອງຜູ້ສົ່ງ.
 - (ຂ). ພາຍໃນສາມເດືອນ, ລັດທີ່ໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຮຽນ ຈະຕ້ອງສົ່ງຄຳອະທິບາຍ ແລະ ຄຳຖະແຫຼງຂອງຕົນໄປຍັງຄະນະກຳມະການ ໂດຍໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ ກ່ຽວກັບ ບັນຫາ ແລະ ວິທີການແກ້ໄຂທີ່ຕົນໄດ້ປະຕິບັດເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ.
7. (ກ). ຄະນະກຳມະການ ຈະພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຮຽນ ໂດຍອີງໃສ່ຂໍ້ມູນທີ່ລັດພາຄີກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຜູ້ຮ້ອງທຸກສົ່ງມາໃຫ້. ຄະນະກຳມະການຈະບໍ່ພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຮຽນຈາກຜູ້ຮ້ອງທຸກ ຖ້າວ່າຄະນະກຳມະການ ຈະບໍ່ພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຮຽນຈາກຜູ້ຮ້ອງທຸກ ຖ້າວ່າ ຄະນະກຳມະການບໍ່ທັນແນ່ໃຈວ່າ ຜູ້ຮ້ອງທຸກໄດ້ໃຊ້ທຸກວິທີທາງທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນປະເທດນັ້ນແລ້ວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂໍ້ບັນຍັດນີ້ ຈະບໍ່ຖືເປັນຫຼັກການຕາຍຕົວ ຖ້າວ່າ ການພິຈາລະນາຢູ່ພາຍໃນຫາກແກ່ຍາວຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນ.
 - (ຂ). ຄະນະກຳມະການຈະສົ່ງຄຳສະເໜີ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະຂອງຕົນໄປຍັງລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຜູ້ຮ້ອງທຸກ.

8. ໃນບົດລາຍງານປະຈຳປີ, ຄະນະກຳມະການ ຈະສັງລວມເອົາທັງຄຳຮ້ອງຮຽນ ເຂົ້ານຳພ້ອມດຽວກັນ ນັ້ນ ກໍຈະສັງລວມເອົາຄຳອະທິບາຍ ແລະ ຄຳຖະແຫຼງຂອງລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ທັງຄຳສະເໜີຕ່າງໆ ຂອງຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວເຂົ້ານຳດ້ວຍ.
9. ຄະນະກຳມະການຈະມີສິດອຳນາດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕານີ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອ ຢ່າງໜ້ອຍ 10 ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໄດ້ຖະແຫຼງຕາມວັກທີ 1 ຂອງມາດຕານີ້.

ມາດຕາ 15

1. ຂັ້ນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະບໍ່ຈຳກັດສິດໃນການຮ້ອງທຸກຂອງປະຊາຊົນຕາມສົນທິສັນຍາ ສາກົນຕ່າງໆ ຫຼື ໄດ້ຮັບຈາກອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຫຼື ອົງການວິຊາສະເພາະຂອງສະຫະປະຊາ ຊາດຈົນກວ່າ ຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງຖະແຫຼງການ ວ່າດ້ວຍ ການມອບເອກະລາດໃຫ້ແກ່ປະເທດ ແລະ ປະຊາຊົນ ທີ່ຕົກເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ ຊຶ່ງລະບຸໄວ້ຢູ່ໃນຍັດຕິຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາ ຊາດ ເລກທີ 1514 (XV), ສະບັບລົງວັນທີ 14 ທັນວາ 1960.
2. (ກ). ຄະນະກຳມະການທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຕາມມາດຕາ 8, ວັກ 1 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຮັບສຳເນົາ ຄຳຮ້ອງທຸກມາຈາກອົງກອນໃນໂຄງປະກອບຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ທີ່ຮັບຜິດຊອບໂດຍກົງບັນ ຫາ ກ່ຽວກັບ ຫຼັກການ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້. ຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວຈະ ສະເໜີຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຂໍສະເໜີແນະ ກ່ຽວກັບ ຄຳຮ້ອງທຸກທີ່ມາຈາກປະຊາຊົນຜູ້ອາ ໄສຢູ່ໃນດິນແດນ ທີ່ພາຍໃຕ້ອາລັກຂາ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ປົກຄອງຕົນເອງ ຫຼື ຢູ່ໃນດິນແດນ ທີ່ເປັນໂປຕາມ ຍັດຕິຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ເລກທີ 1514 (XV) ພ້ອມທັງບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
- (ຂ). ຄະນະກຳມະການຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບສຳເນົາບົດລາຍງານ ຈາກອົງກອນທີ່ມີສິດອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງສະຫະປະຊາຊາດທີ່ກ່ຽວເຖິງມາດຕະການທາງດ້ານນິຕິບັນຍັດ, ຕຸລາການ, ບໍລິຫານ ແລະ ມາດຕະການອື່ນໆ ທີ່ພົວພັນໂດຍກົງເຖິງຫຼັກການ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຊຶ່ງນຳໃຊ້ໂດຍອຳນາດບໍລິຫານຢູ່ພາຍໃນດິນແດນດັ່ງກ່າວຕາມຂໍ້ (ກ) ຂອງວັກນີ້, ແລະ ຈະສະ ແດງຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ເຮັດຂໍສະເໜີແນະຕ່າງໆໄປຍັງອົງກອນເຫຼົ່ານີ້.
3. ຢູ່ໃນບົດລາຍງານຂອງຕົນ ທີ່ສະເໜີຕໍ່ສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດນັ້ນ, ຄະນະກຳມະການ ຈະສັງລວມເອົາທັງຄຳຮ້ອງທຸກ ແລະ ບົດລາຍງານ ທີ່ຄະນະກຳມະການຈະສັງລວມເອົາທັງຄຳຮ້ອງ ທຸກ ແລະ ບົດລາຍງານທີ່ຄະນະກຳມະການໄດ້ຮັບຈາກອົງກອນຂອງສະຫະປະຊາຊາດພ້ອມດ້ວຍ ຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຂໍສະເໜີແນະຂອງຕົນທີ່ພົວພັນເຖິງຄຳຮ້ອງທຸກ ແລະ ບົດລາຍງານເຫຼົ່ານັ້ນ.

4. ຄະນະກຳມະການຈະຮ້ອງຂໍໃຫ້ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ສະໜອງຂໍ້ມູນທຸກຢ່າງກ່ຽວຂ້ອງກັບເປົ້າໝາຍຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ພົວພັນເຖິງດິນແດນທີ່ກ່າວໄວ້ໃນວັກທີ 2 (ກ) ຂອງມາດຕານີ້.

ມາດຕາ 16

ຂໍ້ບັນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ທີ່ພົວພັນເຖິງການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ຫຼື ຄຳຮ້ອງທຸກຢ່າງກ່ຽວຂ້ອງ ຈະໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ກະທົບກະເທືອນຕໍ່ລະບຽບການອື່ນໆສຳລັບແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ຫຼື ຄຳຮ້ອງທຸກ ກ່ຽວກັບ ກໍລະນີມີການຈຳແນກ ທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງວິຊາສະເພາະຂອງສະຫະປະຊາຊາດ, ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍຈະຕ້ອງບໍ່ຂັດຂວາງລັດພາຄີໃນການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງດ້ວຍວິທີອື່ນ ທີ່ສອດຄ່ອງກັບສົນທິສັນຍາສາກົນທົ່ວໄປ ຫຼື ສະເພາະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບລັດພາຄີເຫຼົ່ານັ້ນ.

ພາກທີ III

ມາດຕາ 17

1. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ເປີດຮັບການລົງນາມຂອງທຸກລັດສະມາຊິກອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຫຼື ສະມາຊິກອົງການວິຊາສະເພາະ ຫຼື ລັດພາຄີ ສານຍຸຕິທຳສາກົນ ແລະ ລັດອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ຮັບການເຊື່ອເຊີນຈາກສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.
2. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ. ສານສັດຕະຍາບັນຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ນຳເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 18

1. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ເປີດຮັບເອົາການເຂົ້າຮ່ວມຂອງທຸກໆລັດ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 17 ວັກ 1 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
2. ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຈະມີຜົນສັກສິດດ້ວຍການຍື່ນສານເຂົ້າຮ່ວມຕໍ່ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 19

1. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນມື້ທີ ສາມສິບ ນັບແຕ່ມີໄດ້ມີການຍື່ນສານສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີສະບັບທີ ຊາວເຈັດ ຕໍ່ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.
2. ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີສະບັບທີ ຊາວເຈັດ ນັ້ນ, ສົນທິສັນຍາຈະເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນມື້ທີ ສາມສິບ ນັບແຕ່ລັດດັ່ງກ່າວໄດ້ຍື່ນສານສັດຕະຍາບັນ ຫຼືສານເຂົ້າຮ່ວມ.

ມາດຕາ 20

1. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ແຈ້ງຂໍສະຫງວນຂອງລັດຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນ ໃນເວລາໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີໄປຍັງທຸກໆລັດພາຄີ. ລັດໃດຫາກຄັດຄ້ານຕໍ່ຂໍສະ ຫງວນດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຊາບພາຍໃນກຳນົດເວລາ 90 ວັນ ນັບແຕ່ມື້ຮັບແຈ້ງ.
2. ຂໍສະຫງວນທີ່ຂັດກັບຈຸດປະສົງ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະບໍ່ຖືກອະນຸຍາດ, ແລະ ຂໍສະຫງວນທີ່ອາດລົງຜົນສະທ້ອນຕໍ່ການດຳເນີນວຽກງານຂອງອົງການທີ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ໂດຍສົນທິ ສັນຍາສະບັບນີ້ ກໍບໍ່ຖືກອະນຸຍາດເຊັ່ນດຽວກັນ. ຂໍສະຫງວນຈະຖືກຖືວ່າເປັນໂມຄະຖ້າວ່າຢ່າງໜ້ອຍ ສອງສ່ວນສາມຂອງລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຄັດຄ້ານ.
3. ຂໍສະຫງວນສາມາດຖອນຄືນເວລາໃດກໍໄດ້ ໂດຍແຈ້ງໃຫ້ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຊາບ. ການແຈ້ງດັ່ງກ່າວຈະມີຜົນສັກສິດໃນມື້ທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນເອງ.

ມາດຕາ 21

ລັດພາຄີໃດໜຶ່ງສາມາດຖອນຕົວອອກຈາກສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ດ້ວຍການແຈ້ງຢ່າງເປັນລາຍລັກ ອັກສອນໄປຍັງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ. ການຖອນຕົວຈະມີຜົນສັກສິດຫຼັງຈາກໜຶ່ງປີ ນັບແຕ່ມື້ ທີ່ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດໄດ້ຮັບການແຈ້ງດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 22

ຂໍຂັດແຍ່ງໃດໆ ລະຫວ່າງລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຕີຄວາມໝາຍ ຫຼື ການປະຕິບັດສົນທິສັນຍາ ສະບັບນີ້ ຊຶ່ງບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ດ້ວຍການເຈລະຈາ ຫຼື ວິທີການຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ຢູ່ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບ ນີ້, ຈະຖືກສະເໜີໄປຍັງສານຍຸຕິທຳສາກົນ ເພື່ອນພິຈາລະນາຕາມຄຳສະເໜີຂອງຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງຂອງຄູ່ ຂັດແຍ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ ຄູ່ຂັດແຍ່ງຫາກຕົກລົງກັນດ້ວຍວິທີການອື່ນ.

ມາດຕາ 23

1. ລັດພາຄີສາມາດສະເໜີໃຫ້ມີການທົບທວນ ເພື່ອດັດແປງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໂດຍວິທີການແຈ້ງ ຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນໄປຍັງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.
2. ສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຈະຕົກລົງ ກ່ຽວກັບ ບາດກ້າວຕ່າງໆຖ້າຈຳເປັນ ເພື່ອດຳເນີນການ ຕໍ່ຄຳສະເໜີດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ມາດຕາ 24

ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ທຸກໆລັດທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 17, ວັກ 1 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຊາບ ກ່ຽວກັບ ບັນຫາສະເພາະດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- (ກ). ການເຊັນ, ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ, ການເຂົ້າຮ່ວມຕາມມາດຕາ 17 ແລະ 18;
- (ຂ). ວັນເວລາທີ່ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຕາມມາດຕາ 19;
- (ຄ). ຄຳຮ້ອງຮຽນ ແລະ ຂໍ້ຖະແຫຼງຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ຮັບຕາມມາດຕາ 14, 20 ແລະ 23;
- (ງ). ການຖອນຕົວອອກຈາກສົນທິສັນຍາຕາມມາດຕາ 21.

ມາດຕາ 25

1. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ເຮັດເປັນພາສາຈີນ, ອັງກິດ, ຝຣັ່ງເສດ, ຣັດເຊຍ ແລະ ແອັດສະປາຍ, ທຸກສະບັບມີຄຸນຄ່າເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ເກັບຮັກສາໄວ້ຢູ່ສາລະບັນຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ.
 2. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະສົ່ງສຳເນົາທີ່ຢັ້ງຢືນຢ່າງຖືກຕ້ອງກັບສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ທຸກໆລັດ ທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ຢູ່ໃນມາດຕາ 17, ວັກ 1 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
-

ສິນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍ ການບໍ່ສິ້ນສຸດຂອງອາຍຸຄວາມ
ອາຊະຍາກຳສິງຄາມ ແລະ ອາຊະຍາກຳຕົ້ນມວນມະນຸດ

ຮັບຮອງ ແລະ ເປີດຮັບເອົາການລົງນາມ, ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ
ຕາມຍັດຕິຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ ເລກທີ 2391 (XXIII), ລົງວັນທີ 26 ພະຈິກ 1968.

ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້: 11 ພະຈິກ 1970 ຕາມມາດຕາ VIII.

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເຂົ້າເປັນພາຄີ: 28 ທັນວາ 1984

ອາລຳພະບົດ

ໂດຍຫວນຄົນເຖິງ ບັນດາຍັດຕິຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ, ສະບັບເລກທີ 3 (I) ລົງວັນທີ
13 ກຸມພາ 1946 ແລະ ເລກທີ 170 (II), ລົງວັນທີ 31 ຕຸລາ 1947 ກ່ຽວກັບ ການລົງໂທດ ແລະ ການສົ່ງອາ
ຊະຍາກອນສິງຄາມຂ້າມແດນ, ມະຕິ 95 (I), ລົງວັນທີ 11 ທັນວາ 1946 ທີ່ຍັງຍືນເຖິງຫຼັກການຂອງກົດ
ໝາຍສາກົນ ທີ່ຖືກຮັບຮູ້ໂດຍກົດບັດຂອງສານທະຫານສາກົນ ທີ່ນູແຣນເບີກ ແລະ ຄຳຕັດສິນຂອງສານ
ຕັ້ງກ່າວ, ແລະ ຍັດຕິ ເລກທີ 2184 (XXI), ລົງວັນທີ 12 ທັນວາ 1966 ແລະ ເລກທີ 2202 (XXI), ລົງວັນທີ
16 ທັນວາ 1966 ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວປະນາມຢ່າງຈະແຈ້ງ ການລະເມີດສິດທິທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການ
ເມືອງຂອງປະຊາຊົນພື້ນເມືອງວ່າ ເປັນອາຊະຍາກຳຕົ້ນມວນມະນຸດ ແລະ ເປັນນະໂຍບາຍຂອງລະບອບ
ອາປາໂທດ;

ໂດຍຫວນຄົນເຖິງ ບັນດາຍັດຕິຂອງສະພາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ເລກທີ
1047 D (XXXIX), ລົງວັນທີ 28 ກໍລະກົດ 1965 ແລະ ເລກທີ 1158 (XLI), ລົງວັນທີ 5 ສິງຫາ 1966
ກ່ຽວກັບ ການລົງໂທດອາຊະຍາກອນສິງຄາມ ແລະ ບຸກຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ກໍ່ອາຊະຍາກຳຕົ້ນມວນມະນຸດ;

ໂດຍສັງເກດເຫັນວ່າ ບໍ່ມີຖະແຫຼງການອັນສະຫງ່າລາສີ ແລະ ບໍ່ມີເອກະສານ ຫຼື ສິນທິສັນຍາສະ
ບັບໃດ ທີ່ແນະໃສ່ການດຳເນີນຄະດີ ແລະ ການລົງໂທດ ຕໍ່ອາຊະຍາກຳສິງຄົມ ແລະ ອາຊະຍາກຳຕົ້ນມວນ
ມະນຸດ ທີ່ໄດ້ກຳນົດອາຍຸຄວາມຂອງຄະດີ;

ໂດຍຖືວ່າ ອາຊະຍາກຳສິງຄາມ ແລະ ອາຊະຍາກຳຕົ້ນມວນມະນຸດແມ່ນນອນຢູ່ໃນບັນດາອາຊະ
ຍາກຳທີ່ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດພາຍໃຕ້ກົດໝາຍສາກົນ;

ໂດຍເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ການລົງໂທດອັນແທ້ຈິງຕໍ່ອາຊະຍາກຳສົງຄາມ ແລະ ອາຊະຍາກຳຕ້ານມວນມະນຸດນັ້ນ ເປັນປັດໃຈທີ່ສຳຄັນ ໃນການສະກັດກັ້ນອາຊະຍາກຳດັ່ງກ່າວ, ໃນການປົກປ້ອງສິດທິ ແລະ ອິດສະລະພາບພື້ນຖານຂອງມະນຸດ, ໃນການຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈ, ໃນການເພີ່ມທະວີການຮ່ວມມືລະຫວ່າງປະຊາຊົນຕ່າງໆ ແລະ ໃນການສົ່ງເສີມສັນຕິພາບ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງສາກົນ;

ໂດຍສັງເກດເຫັນວ່າ ການນຳໃຊ້ຫຼັກການຂອງກົດໝາຍພາຍໃນ ກ່ຽວກັບ ການກຳນົດອາຍຸຄວາມຕໍ່ອາຊະຍາກຳທຳມະດາເຂົ້າໃນການພິຈາລະນາຄະດີອາຊະຍາກຳສົງຄາມ ແລະ ອາຊະຍາກຳຕ້ານມວນມະນຸດນັ້ນ ເປັນເລື່ອງທີ່ທາງສຽງໂລກມີຄວາມວິຕົກກັງວົນທີ່ສຸດ; ເພາະມັນເປັນການສະກັດກັ້ນການດຳເນີນຄະດີ ແລະ ລົງໂທດບັນດາບຸກຄົນທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ອາຊະຍາກຳເຫຼົ່ານັ້ນ,

ໂດຍຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າ ມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ເໝາະແກ່ເວລາແລ້ວ ທີ່ຈະກຳນົດຫຼັກການການບໍ່ສິ້ນສຸດອາຍຸຄວາມຂອງອາຊະຍາກຳສົງຄາມ ແລະ ອາຊະຍາກຳຕ້ານມວນມະນຸດ ຢູ່ໃນກົດໝາຍສາກົນ ໂດຍຜ່ານສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ຮັບປະກັນການນຳໃຊ້ຫຼັກການນີ້ໂດຍທົ່ວໄປ;

ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໄດ້ຕົກລົງກັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ມາດຕາ 1

ອາຊະຍາກຳຕໍ່ໄປນີ້ແມ່ນມີອາຍຸຄວາມບໍ່ສິ້ນສຸດ ຈະແມ່ນການກະທຳຜິດໃນເວລາໃດກໍຕາມ:

- (ກ). ອາຊະຍາກຳສົງຄາມ ຕາມການນິຍາມຢູ່ໃນກົດບັດຂອງສານທະຫານສາກົນ ທີ່ ນູແຣນເບີກ ສະບັບລົງວັນທີ 8 ສິງຫາ 1945 ແລະ ໄດ້ຖືກຍືນຍັນໂດຍຍັດຕິ ເລກທີ 3 (I), ລົງວັນທີ 13 ກຸມພາ 1946 ແລະ ເລກທີ 95 (I), ລົງວັນທີ 11 ທັນວາ 1946 ຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ “ການລະເມີດຮ້າຍແຮງ” ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາເຊີແນວ ລົງວັນທີ 12 ສິງຫາ 1949 ເພື່ອປົກປ້ອງຜູ້ທີ່ຖືກເຄາະຮ້າຍຂອງສົງຄາມ;
- (ຂ). ອາຊະຍາກຳຕ້ານມວນມະນຸດ, ຈະແມ່ນການກະທຳຜິດໃນຍາມລົງຄາມ ຫຼື ໃນຍາມສັນຕິກຳຕາມ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ນິຍາມ ຢູ່ໃນກົດບັດຂອງສານທະຫານສາກົນ ທີ່ ນູແຣນເບີກ, ລົງວັນທີ 8 ສິງຫາ 1945 ແລະ ໄດ້ຖືກຍືນຍັນຕື່ມ ໂດຍຍັດຕິ ເລກທີ 3 (I), ລົງວັນທີ 11 ທັນວາ 1946 ຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ, ການຂັບໄລ່ໂດຍທຳການໂຈມຕີດ້ວຍກຳລັງອາວຸດ ຫຼື ການຄອບຄອງ ແລະ ການກະທຳ ທີ່ໄຮ້ມະນຸດສະທຳ ທີ່ເນື່ອງມາຈາກນະໂຍບາຍຂອງລະບອບອາປາເຕັດ, ແລະ ອາຊະຍາກຳດັບສູນເຊື້ອຊາດ ດັ່ງທີ່ໄດ້ນິຍາມໃນສົນທິສັນຍາ 1948 ວ່າດ້ວຍ ການສະກັດກັ້ນ ແລະ ລົງໂທດ ຕໍ່ອາຊະຍາກຳດັບສູນເຊື້ອຊາດ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ການ

ກະທຳ ດັ່ງກ່າວຈະບໍ່ເປັນການລະເມີດກົດໝາຍພາຍໃນຂອງປະເທດບ່ອນທີ່ມີການກະທຳ
ຄວາມຜິດນັ້ນກໍຕາມ.

ມາດຕາ 2

ຖ້າວ່າ ມີການກໍ່ອາຊາຍະກຳໃດໜຶ່ງ ຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ ໃນມາດຕາ 1, ຂັ້ນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາສະ
ບັບນີ້ ຈະຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ຕໍ່ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງອຳນາດແຫ່ງລັດ ແລະ ຕໍ່ເອກະຊົນ ຊຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຖານະເປັນ
ຕົວການ ຫຼື ເປັນລູກແຫ້ງ, ຫຼື ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍຸງຍົງສິ່ງເສີມໂດຍກົງ ໃຫ້ຜູ້ອື່ນກໍ່ອາຊາຍະກຳ ຫຼື ເປັນຜູ້ຮ່ວມວາງແຜນກໍ່
ອາຊາຍະກຳ, ເຖິງວ່າຜົນສຳເລັດຂອງການກໍ່ອາຊາຍະກຳຢູ່ໃນລະດັບໃດກໍຕາມ, ແລະ ຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ອຳນາດ
ລັດ ທີ່ປະປ່ອຍໃຫ້ການກະທຳເຫຼົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 3

ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຮັບປະກັນວ່າ ຈະເອົາທຸກໆມາດຕະການທັງທາງດ້ານນິຕິບັນຍັດ
ຫຼື ດ້ານອື່ນໆ ທີ່ຈຳເປັນ ແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ມີການສົ່ງຜູ້ຮ້າຍຂ້າມແດນບຸກຄົນທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 2 ຂອງ
ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍສາກົນ.

ມາດຕາ 4

ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຮັບປະກັນວ່າ ຈະເອົາມາດຕະການທາງນິຕິບັນຍັດ ຫຼື ມາດຕະ
ການອື່ນໆ ທີ່ຈຳເປັນ ຕາມລະບຽບການຂອງລັດຖະທຳມະນູນຂອງຕົນເພື່ອຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ມີການຈຳກັດອາ
ຍຸຄວາມຂອງການດຳເນີນຄະດີ ແລະ ລົງໂທດຕໍ່ອາຊາຍະກຳ ທີ່ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 1 ແລະ 2 ຂອງສົນທິສັນ
ຍາສະບັບນີ້, ຈະເປັນການຈຳກັດດ້ວຍກົດໝາຍ ຫຼື ວິທີໃດກໍຕາມ ແລະ ຮັບປະກັນວ່າ ຖ້າຢູ່ບ່ອນໃດມີອາຍຸ
ຄວາມຄືດັ່ງກ່າວກໍຈະຕ້ອງຖືກລົບລ້າງ.

ມາດຕາ 5

ຈົນເຖິງວັນທີ 31 ທັນວາ 1969, ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເປີດຮັບການລົງນາມຂອງທຸກປະເທດສະ
ມາຊິກຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຫຼື ສະມາຊິກຂອງອົງການວິຊາສະເພາະຂອງອົງການສະຫະປະຊາ
ຊາດ ຫຼື ສະມາຊິກຂອງອົງການພະລັງງານປະລຳມະນູສາກົນ ແລະ ທຸກປະເທດພາຄີຂອງສານຍຸຕິທຳສາກົນ
ແລະ ປະເທດອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ຖືກເຊື່ອເຊີນໂດຍສະມັດຊາໄຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອເຂົ້າເປັນພາຄີຂອງສົນທິ
ສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 6

ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ. ສານໃຫ້ສັດຕະຍາບັນຈະຕ້ອງຍື່ນຕໍ່ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 7

ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເປີດຮັບການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງທຸກໆລັດ ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 5. ສານເຂົ້າຮ່ວມຈະຕ້ອງຍື່ນຕໍ່ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 8

1. ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະມີຜົນບັງຂັບໃຊ້ໃນມື້ທີ 90 ນັບແຕ່ມື້ ທີ່ໄດ້ມີການມອບສານໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ສະບັບທີ 10 ໃຫ້ແກ່ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.
2. ສຳລັບແຕ່ລະລັດ ທີ່ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ພາຍຫຼັງການມອບສານສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີສະບັບທີ 10, ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈະມີຜົນບັງຂັບໃຊ້ໃນມື້ທີ 90 ນັບແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ມີການມອບສານສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມຂອງລັດນັ້ນເອງ.

ມາດຕາ 9

1. ພາຍຫຼັງຈາກທີ່ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ມີຜົນບັງຂັບໃຊ້ 10 ປີແລ້ວ, ທຸກລັດພາຄີສາມາດສະເໜີແກ້ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້ທຸກເມື່ອ ໂດຍແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນເຖິງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.
2. ສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຕົກລົງເອົາມາດຕະການ ກ່ຽວກັບ ຂໍ້ສະເໜີດັ່ງກ່າວ ຖ້າເຫັນສົມຄວນດັດແກ້.

ມາດຕາ 10

1. ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ນຳເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.
2. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະສົ່ງສຳເນົາຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຍັ້ງຍືນແລ້ວ ໃຫ້ທຸກລັດທີ່ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 5.
3. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຈະແຈ້ງໃຫ້ທຸກລັດທີ່ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 5 ນັ້ນຊາບບັນຫາສະເພາະລຸ່ມນີ້:
(ກ). ການລົງນາມໃນສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ແລະ ສານໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ; ແລະ ສານເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ທີ່ໄດ້ຍື່ນຕາມມາດຕາ 5, 6 ແລະ 7;

(ຂ). ມີທິສິນທິສັນຍາມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາ 8;

(ຄ). ເອກະສານແຈ້ງການຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ຮັບຕາມມາດຕາ 9.

ມາດຕາ 11

ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ເຮັດຂຶ້ນໃນວັນທີ 26 ພະຈິກ 1968, ເປັນພາສາຈີນ, ອັງກິດ, ຝຣັ່ງເສດ, ຮັດເຊຍ ແລະ ແອັດສະປາຍ ຊຶ່ງທຸກສະບັບລ້ວນແຕ່ມີຄຸນຄ່າເທົ່າທຽມກັນ.

ເພື່ອເປັນຫຼັກຖານພະຍານ, ຜູ້ໄດ້ຮັບມອບສິດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຈຶ່ງໄດ້ເຊັນສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ສິນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍ ການກຳຈັດ ການຈຳແນກແມ່ຍິງໃນທຸກຮູບການ

ຮັບຮອງເອົາ ແລະ ເປີດຮັບການລົງນາມ, ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ແລະ
ການເຂົ້າຮ່ວມຕາມຍັດຕິສະມັດຊາໃຫຍ່ ເລກທີ 34/180 ລົງວັນທີ 18 ທັນວາ 1979

ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້: 3 ກັນຍາ 1981, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາ 27 (1)

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ລົງນາມ: 17 ກໍລະກົດ 1980,

ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ 14 ສິງຫາ 1991

ອາລຳພະບົດ

ໂດຍຈິດຈຳໄດ້ວ່າ ກົດບັດຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ຍືນຍັນຄວາມເຫຼືອມໄສຕໍ່ສິດທິພື້ນ
ຖານ, ກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມປະເສີດຂອງຄວາມເປັນມະນຸດຕໍ່ສິດສະເໝີພາບລະຫວ່າງ ຍິງ-ຊາຍ;

ໂດຍຈິດຈຳໄດ້ວ່າ ຖະແຫຼງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ ໄດ້ຍືນຍັນຄວາມສະເໝີພາບບໍ່ຈຳແນກ
ແລະ ບິ່ງໄວ້ວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ເກີດມາຢ່າງເສລີ ແລະ ມີຄວາມສະເໝີພາບກັນໃນດ້ານສິດ ແລະ
ກຽດສັກສີ ແລະ ທຸກຄົນມີສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ບິ່ງໄວ້ ໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໆ,
ໂດຍສະເພາະກັບທາງເພດ.

ໂດຍຈິດຈຳໄດ້ວ່າ ລັດພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສາກົນ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ ມີພັນທະຮັບປະກັນສິດ
ສະເໝີພາບລະຫວ່າງ ຍິງ ແລະ ຊາຍ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົາພາຍໃຕ້ການອຸປະຖຳຂອງອົງການສະຫະປະຊາ
ຊາດ ແລະ ຂອງບັນດາອົງການວິຊາສະເພາະ;

ໂດຍຈິດຈຳໄດ້ວ່າ ບັນດາຍັດຕິ, ຖະແຫຼງການ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະທີ່ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ
ແລະ ອົງການວິຊາສະເພາະຮັບຮອງເອົາ ເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມສະເໝີພາບດ້ານສິດທິລະຫວ່າງ ຍິງ ແລະ
ຊາຍ;

ດ້ວຍຄວາມຫວັງໄຍວ່າ ເຖິງວ່າຈະມີເອກະສານດ້ານກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້ກໍຕາມ ແຕ່ການຈຳແນກແມ່ຍິງ
ກໍຍັງສືບຕໍ່ມີຢ່າງໜັກໜ່ວງ.

ໂດຍຄຳນຶງໄດ້ວ່າ ການຈຳແນກແມ່ຍິງ ແມ່ນລະເມີດຫຼັກການແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບທາງດ້ານສິດ
ແລະ ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືກຽດສັກສີຄວາມເປັນມະນຸດນັ້ນ ເປັນອຸປະສັກໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງ ໃນການປະກອບ
ສ່ວນເຄື່ອນໄຫວໃນຊີວິດດ້ານການເມືອງ, ສັງຄົມ, ເສດຖະກິດ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງປະເທດຕົນ ໃນ

ເງື່ອນໄຂອັນດຽວກັນກັບເພດຊາຍ, ເປັນການຖ່ວງດຶງຄວາມຢູ່ດີກິນດີຂອງສັງຄົມ ແລະ ຄອບຄົວ, ແລະ ກິດກັ້ນແມ່ຍິງໃນການຮັບໃຊ້ປະເທດຂອງຕົນ ແລະ ມວນມະນຸດ ຈົນສຸດຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ.

ດ້ວຍຄວາມຫວ່າງໄຍວ່າ ໃນສະພາບການຍາກຈົນນັ້ນ ແມ່ຍິງຈະມີເງື່ອນໄຂໜ້ອຍທີ່ສຸດ ໃນການໄດ້ຮັບອາຫານ, ການປົນປົວສຸຂະພາບ, ການສຶກສາ, ການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ກາລະໂອກາດໄດ້ຮັບວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການອື່ນໆ;

ໂດຍເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ການສ້າງລະບຽບເສດຖະກິດສາກົນໃໝ່ບົນພື້ນຖານຄວາມສະເໝີພາບ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳນັ້ນ ຈະປະກອບສ່ວນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ເຂົ້າໃນການສົ່ງເສີມຄວາມສະເໝີພາບ ລະຫວ່າງ ຍິງ ແລະ ຊາຍ;

ໂດຍຍື່ນວ່າ ການລົບລ້າງລະບອບອາປາເທດ, ທຸກຮູບການຂອງລັດທິແບ່ງແຍກເຊື້ອຊາດ, ການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ, ລັດທິລ່າເມືອງຂຶ້ນ, ລັດທິລ່າເມືອງຂຶ້ນແບບໃໝ່, ການຮຸກຮານ, ການຍຶດຄອງ ແລະ ການຄອບງຳຂອງຕ່າງປະເທດ, ການແຊກແຊງເຂົ້າໃນວຽກງານພາຍໃນຂອງລັດອື່ນນັ້ນ ມີຄວາມຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ການຊົມໃຊ້ສິດຢ່າງເຕັມສ່ວນຂອງຍິງ ແລະ ຊາຍ;

ໂດຍຍືນຍັນວ່າ ການເພີ່ມທະວີສັນຕິພາບ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງສາກົນ, ການຜ່ອນຄາຍຄວາມເຄັ່ງຕຶງລະຫວ່າງປະເທດ, ການຮ່ວມມືກັນລະຫວ່າງລັດ ໂດຍບໍ່ຈຳແນກລະບອບສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ, ການຫຼຸດຜ່ອນອາວຸດແບບທົ່ວໄປ ແລະ ແບບສັ້ນເຊີງ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຫຼຸດຜ່ອນອາວຸດນິວເຄຼຍ ພາຍໃຕ້ການກວດກາຢ່າງເຂັ້ມງວດ ແລະ ມີປະສິດທິພາບຂອງສາກົນ, ການຍືນຍັນເຖິງຫຼັກການແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທຳ, ສະເໝີພາບ ແລະ ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງມີຜົນປະໂຫຍດ ໃນການພົວພັນລະຫວ່າງປະເທດ ແລະ ການປະຕິບັດສິດຕິດສິນບັນຫາດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ສິດໄດ້ຮັບເອກະລາດຂອງປະຊາຊົນ ທີ່ຕົກຢູ່ໃຕ້ການຄອບງຳຂອງພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນ ແລະ ການຍຶດຄອງຂອງຕ່າງປະເທດ, ພ້ອມທັງການເຄົາລົບປະຊາທິປະໄຕແຫ່ງຊາດ ແລະ ຜົນແຜ່ນດິນອັນຄົບຖ້ວນນັ້ນ ຈະສົ່ງເສີມການພັດທະນາ ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າທາງສັງຄົມ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສ້າງຄວາມສະເໝີພາບອັນເຕັມສ່ວນລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ;

ໂດຍເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ການພັດທະນາຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ຄົບຖ້ວນຂອງປະເທດໜຶ່ງ, ຄວາມຢູ່ດີ-ກິນດີຂອງໂລກ ແລະ ອຸດົມຄະຕິສັນຕິພາບນັ້ນ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເຂົ້າຮ່ວມຂອງແມ່ຍິງຫຼາຍທີ່ສຸດ ດ້ວຍເງື່ອນໄຂທີ່ສະເໝີພາບກັບເພດຊາຍໃນທຸກຂົງເຂດວຽກງານ;

ໂດຍຄຳນຶງເຖິງ ຄວາມສຳຄັນຂອງການປະກອບສ່ວນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງແມ່ຍິງ ເຂົ້າໃນຄວາມຢູ່ດີ-ກິນດີຂອງຄອບຄົວ ແລະ ໃນການພັດທະນາສັງຄົມ ຊຶ່ງຜ່ານມາບໍ່ໄດ້ຖືກຍອມຮັບນັບຖືຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ຄວາມສຳຄັນທາງດ້ານສັງຄົມຂອງຄວາມເປັນແມ່ ແລະ ບົດບາດຂອງພໍ່ແມ່ໃນຄອບຄົວ ແລະ ການລ້ຽງດູລູກ, ແລະ ເຫັນໄດ້ວ່າ ບົດບາດແມ່ຍິງໃນການໃຫ້ກຳເນີດນັ້ນ ບໍ່ຄວນເປັນພື້ນຖານຂອງການຈຳແນກ ແຕ່ວ່າການລ້ຽງດູລູກນັ້ນ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ ຢູ່ໃນຄອບຄົວ ແລະ

ສັງຄົມ ຈະຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງ ເພື່ອບັນລຸເຖິງຄວາມສະເໝີພາບຢ່າງເຕັມສ່ວນລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ ແລະ ທົ່ວສັງຄົມ;

ໂດຍຮູ້ສຶກໄດ້ວ່າ ບົດບາດແບບເກົ່າຂອງທັງຍິງ ແລະ ຊາຍ ຢູ່ໃນຄອບຄົວ ແລະ ສັງຄົມ ຈະຕ້ອງມີ ການປ່ຽນແປງ ເພື່ອບັນລຸເຖິງຄວາມສະເໝີພາບ ຢ່າງເຕັມສ່ວນລະຫວ່າງ ຍິງ ແລະ ຊາຍ;

ໂດຍຕັດສິນໃຈວ່າ ຈະປະຕິບັດບັນດາໜັກການ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນຖະແຫຼງການ ວ່າດ້ວຍ ການກຳຈັດ ການຈຳແນກແມ່ຍິງ ແລະ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈເອົາມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນ ສຳລັບ ການກຳຈັດການຈຳແນກ ແລະ ການສະແດງອອກໃນທຸກຮູບການ;

ລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງກັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ພາກທີ I

ມາດຕາ 1

ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ຄຳວ່າ “ການຈຳແນກແມ່ຍິງ” ໝາຍເຖິງທຸກການແບ່ງ ແຍກ, ການກົດກັນບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມ ຫຼື ການຈຳກັດໂດຍເຫດຜົນທາງເພດ, ຊຶ່ງມີຜົນ ຫຼື ມີຈຸດປະສົງແຕະຕ້ອງ ຫຼື ປະຕິເສດການຮັບຮູ້, ການຊົມໃຊ້ ຫຼື ການປະຕິບັດສິດທິມະນຸດ ແລະ ອິດສະລະພາບພື້ນຖານຂອງແມ່ ຍິງໃນດ້ານການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ, ວັດທະນະທຳ, ພົນລະເຮືອນ ແລະ ດ້ານອື່ນໆ ໂດຍບໍ່ຖືວ່າ ຈະ ເປັນໂສດ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ, ແລະ ບົນພື້ນຖານຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງ ຍິງ ແລະ ຊາຍ.

ມາດຕາ 2

ລັດພາຄີ ກ່າວປະນາມການຈຳແນກແມ່ຍິງໃນທຸກຮູບການ, ເຫັນດີດຳເນີນນະໂຍບາຍກຳຈັດການ ຈຳແນກແມ່ຍິງດ້ວຍວິທີທີ່ມະສົມໂດຍໄວ. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວນີ້ ລັດພາຄີຮັບວ່າຈະ:

- (ກ). ບັນຍັດໜັກການແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ ໄວ້ໃນລັດຖະທຳມະນູນແຫ່ງ ຊາດຂອງຕົນ ຫຼື ໃນນິຕິກຳທີ່ເໝາະສົມ ຖ້າວ່າບັນດາກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ບໍ່ທັນໄດ້ລະບຸໄວ້, ແລະ ຮັບປະກັນ ໃຫ້ມີການປະຕິບັດໜັກການນີ້ ໃນພາກຕົວຈິງ, ໂດຍຜ່ານກົດໝາຍ ແລະ ວິທີການ ອື່ນໆທີ່ເໝາະສົມ;
- (ຂ). ເອົາມາດຕະການທາງນິຕິບັນຍັດ ແລະ ມາດຕະການອື່ນໆ ທີ່ເໝາະສົມລວມທັງ ການລົງໂທດ ໃນເມື່ອເຫັນວ່າຈຳເປັນ, ເພື່ອເກືອດຫ້າມທຸກການຈຳແນກແມ່ຍິງ;
- (ຄ). ສ້າງໃຫ້ມີການປົກປ້ອງສິດທິຂອງແມ່ຍິງດ້ວຍກົດໝາຍ ບົນພື້ນຖານຄວາມສະເໝີພາບກັບ ເພດຊາຍ ແລະ ຮັບປະກັນການປົກປ້ອງແມ່ຍິງຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ຕ້ານກັບການກະທຳແບບ

ຈຳແນກທຸກຢ່າງ ໂດຍຜ່ານສານຍຸຕິທຳແຫ່ງຊາດ ແລະ ສະຖາບັນອື່ນໆຂອງລັດ ທີ່ມີສິດອຳນາດຕັດສິນ;

- (ງ). ບໍ່ມີການກະທຳໃດໆ ຫຼື ພິດຕິກຳໃດໆ ທີ່ຈຳແນກແມ່ຍິງ ແລະ ຈະຮັບປະກັນວ່າ ບັນດາອົງການ ແລະ ສະຖາບັນຂອງລັດ ຈະຕ້ອງເຄື່ອນໄຫວໂດຍຖືກຕ້ອງຕາມພັນທະເຫຼົ່ານີ້;
- (ຈ). ເອົາທຸກໆມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອກຳຈັດການຈຳແນກແມ່ຍິງຈະເປັນຂອງບຸກຄົນ, ອົງການຈັດຕັ້ງ ຫຼື ວິສະຫະກິດໃດກໍຕາມ;
- (ສ). ເອົາທຸກໆມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ, ລວມທັງການອອກກົດໝາຍ, ເພື່ອດັດແກ້ ຫຼື ລົບລ້າງກົດໝາຍ, ລະບຽບການ, ຮີດຄອງປະເພນີ ແລະ ພິດຕິກຳຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ ຊຶ່ງເປັນການຈຳແນກແມ່ຍິງ;
- (ຊ). ລົບລ້າງທຸກຂໍ້ບັນຍັດທາງດ້ານອາຍາ ຊຶ່ງເປັນການຈຳແນກແມ່ຍິງ.

ມາດຕາ 3

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມໃນທຸກດ້ານ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນດ້ານການເມືອງ, ສັງຄົມ, ເສດຖະກິດ ແລະ ວັດທະນະທຳ ລວມທັງມາດຕະການດ້ານນິຕິບັນຍັດ ເພື່ອຮັບປະກັນການພັດທະນາ ແລະ ສິ່ງເສີມຄວາມກ້າວໜ້າຂອງແມ່ຍິງຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ເພື່ອຄຳປະກັນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດ ແລະ ຊົມໃຊ້ສິດທິມະນຸດ ແລະ ອິດສະລະພາບ ບົນພື້ນຖານຄວາມສະເໝີພາບກັບເພດຊາຍ.

ມາດຕາ 4

1. ການທີ່ລັດພາຄີ ເອົາມາດຕະການພິເສດຊົ່ວຄາວ ແນໃສ່ເລັ່ງສິ່ງເສີມການຮັບຮູ້ສະຖານະພາບແຫ່ງຄວາມສະເໝີພາບ ລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນການຈຳແນກຕາມທີ່ໄດ້ນິຍາມໄວ້ ຢູ່ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ແຕ່ວ່າໃນວິທີທາງໃດກໍຕາມ ຈະຕ້ອງບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດມີຜົນຕາມມາ ຄືການຮັກສາມາດຕະຖານທີ່ບໍ່ສະເໝີພາບ ຫຼື ມີລັກສະນະແຕກຕ່າງ. ມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້ ຈະບໍ່ຖືກຮັກສາໄວ້ຕໍ່ໄປໃນເມື່ອເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມສະເໝີພາບດ້ານໂອກາດ ແລະ ການປະຕິບັດນັ້ນ ໄດ້ບັນລຸເຖິງຄວາມສຳເລັດແລ້ວ.
2. ການທີ່ລັດພາຄີ ເອົາມາດຕະການພິເສດ, ລວມທັງມາດຕະການ ທີ່ບັນຈຸໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ທີ່ແນໃສ່ປົກປ້ອງຄວາມເປັນແມ່ນັ້ນ ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນການຈຳແນກ.

ມາດຕາ 5

- (ກ). ດັດແກ້ຮູບການ ແລະ ແບບຢ່າງມາລະຍາດສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງທັງຍິງ ແລະ ຊາຍ ໂດຍ ແນໃສ່ ເພື່ອກຳຈັດຄວາມອັກຄະຕິ, ຮີດຄອງປະເພນີ ແລະ ການປະພຶດອື່ນໆ ທີ່ເກີດມາຈາກພື້ນ ຖານຄວາມຄິດ ທີ່ຖືຕໍ່ຖືສູງ ລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ຫຼື ບົດບາດແບບຕາຍຕົວຂອງທັງສອງເພດ;
- (ຂ). ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການສຶກສາອົບຮົມໃນຄອບຄົວ ຊ່ວຍໃຫ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງບົດບາດເປັນແມ່ ໃນ ໜ້າທີ່ດ້ານສັງຄົມອັນໜຶ່ງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຮັບຮູ້ຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ ລະຫວ່າງ ຍິງ ແລະ ຊາຍ ໃນການລ້ຽງດູ ແລະ ພັດທະນາສິ່ງເສີມລູກຂອງຕົນ, ຊຶ່ງເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ອັນພື້ນ ຖານ ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງເດັກໃນທຸກກໍລະນີ.

ມາດຕາ 6

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ລວມທັງນິຕິບັນຍັດ ເພື່ອປາບປາມທຸກຮູບການ ຄ້າຂາຍ ແລະ ຊຸດຮີດແມ່ຍິງຈາກການເປັນໂສເພນີຂອງເຂົາເຈົ້າ

ພາກທີ II

ມາດຕາ 7

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອກຳຈັດການຈຳແນກແມ່ຍິງໃນຊີວິດການເມືອງ ແລະ ຊີວິດທາງລັດຖະການ ໂດຍສະເພາະແລ້ວຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ແມ່ຍິງ ມີສິດເທົ່າທຽມກັບເພດຊາຍ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- (ກ). ລົງຄະແນນສຽງໃນທຸກການເລືອກຕັ້ງ ແລະ ການລົງປະຊາມັດຕິພ້ອມທັງມີສິດສະໝັກຮັບເລືອກ ຕັ້ງເຂົ້າໃນທຸກອົງການ ທີ່ມາຈາກການເລືອກຕັ້ງຂອງປະຊາຊົນ;
- (ຂ). ເຂົ້າຮ່ວມໃນການກຳນົດ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ, ເຂົ້າຮັບຕຳແໜ່ງທາງ ລັດຖະການ ແລະ ປະຕິບັດທຸກໜ້າທີ່ລັດຖະການ ໃນທຸກລະດັບຂອງອົງການບໍລິຫານລັດ;
- (ຄ). ເຂົ້າຮ່ວມໃນທຸກອົງການຈັດຕັ້ງ ແລະ ສະມາຄົມ ທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງລັດຖະບານ ຊຶ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດ ສັງຄົມ ແລະ ການເມືອງຂອງປະເທດ.

ມາດຕາ 8

ລັດພາຄີຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການ ທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮັບປະກັນແມ່ຍິງ ມີໂອກາດຢ່າງເທົ່າທຽມ ກັບເພດຊາຍ ແລະ ປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໆ ໃນການເປັນຜູ້ຕາງໜ້າລັດຖະບານຂອງຕົນຢູ່ໃນເວທີສາກົນ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມວຽກງານຂອງອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນຕ່າງໆ.

ມາດຕາ 9

1. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງໃຫ້ສິດແກ່ແມ່ຍິງ ມີຄວາມສະເໝີພາບກັບເພດຊາຍ ໃນການເອົາສັນຊາດ, ປ່ຽນ ຫຼື ການຮັກສາສັນຊາດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ລັດພາຄີຈະຕ້ອງຮັບປະກັນ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ບໍ່ໃຫ້ການສົມລົດກັບຄົນຕ່າງໆຊາດ ຫຼື ການປ່ຽນສັນຊາດຂອງຜົວ ໃນໄລຍະສົມລົດ ເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງສັນຊາດຂອງເມຍຢ່າງອັດຕະໂນມັດ, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວເປັນຄົນບໍ່ມີສັນຊາດ ຫຼື ບັງຄັບໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວຮັບສັນຊາດຂອງຜົວ.
2. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງໃຫ້ສິດແກ່ແມ່ຍິງ ສະເໝີພາບກັບເພດຊາຍ ໃນການເລືອກສັນຊາດຂອງລູກ.

ພາກທີ III

ມາດຕາ 10

ລັດພາຄີຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມເພື່ອກຳຈັດການຈຳແນກແມ່ຍິງ ແນໃສ່ຮັບປະກັນ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີສິດສະເໝີພາບກັບເພດຊາຍ ໃນດ້ານການສຶກສາ ແລະ ບົນພື້ນຖານຄວາມສະເໝີພາບລະ ຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນ ເພື່ອຮັບປະກັນ:

- (ກ). ໃນເງື່ອນໄຂອັນດຽວກັນ, ແມ່ຍິງໄດ້ຮັບການແນະນຳ ກ່ຽວກັບ ອາຊີບ ແລະ ວິຊາຊີບ, ໄດ້ເຂົ້າຮັບ ການສຶກສາ ແລະ ຮັບໃບປະກາດສະນິຍະບັດໃນສະຖາບັນການສຶກສາທຸກປະເພດ ທັງຢູ່ໃນເຂດຊົນ ນະບົດ ແລະ ເຂດຕົວເມືອງ. ຄວາມສະເໝີພາບນີ້ ຈະຕ້ອງຖືກຮັບປະກັນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຂັ້ນຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຂັ້ນອະນຸບານສຶກສາ, ສາມັນສຶກສາ, ການຊ່າງ, ອາຊີວະສຶກສາ ແລະ ການສຶກສາດ້ານວິຊາ ການຊ່າງຊັ້ນສູງ ກໍຄືໂຮງຮຽນຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບທຸກປະເພດ;
- (ຂ). ແມ່ຍິງໄດ້ຮັບການສຶກສາໃນຫຼັກສູດອັນດຽວກັນ, ການສອບເສັງອັນດຽວກັນ, ຈາກຄູອາຈານ ທີ່ມີ ຄວາມສາມາດລະດັບມາດຖານດຽວກັນ ແລະ ໃນຕົກໂຮງຮຽນດຽວກັນ ແລະ ດ້ວຍອຸປະກອນການ ສົດສອນ ທີ່ມີຄຸນນະພາບອັນດຽວກັນ;

- (ຄ). ການກຳຈັດຄວາມຄິດເກົ່າແບບຕາຍຕົວ ກ່ຽວກັບ ບົດບາດຂອງຍິງ ແລະ ຊາຍຢູ່ໃນທຸກລະດັບ ແລະ ທຸກຮູບການສຶກສາ ໂດຍຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການສຶກສາຮ່ວມກັນ ແລະ ການສຶກສາປະເພດອື່ນໆ ຊຶ່ງຈະ ຊ່ວຍໃຫ້ບັນລຸເຖິງເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວນີ້ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ແມ່ນດ້ວຍການດັດແປງປຶ້ມຕຳລາ, ໂຄງການສິດສອນພ້ອມດ້ວຍການປັບປຸງວິທີສິດສອນ;
- (ງ). ໃຫ້ໂອກາດອັນດຽວກັນແກ່ແມ່ຍິງ ໃນການຮັບທຶນສຶກສາ ແລະ ເງິນອຸດໜູນການສຶກສາອື່ນໆ;
- (ຈ). ໃຫ້ໂອກາດອັນດຽວກັນແກ່ແມ່ຍິງ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການຕ່າງໆ ໃນການສືບຕໍ່ການສຶກສາລວມທັງ ໂຄງການປະຊາສຶກສາ ແລະ ບຳລຸງວິຊາຊີບ ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນໂຄງການທີ່ແນໃສ່ຫຼຸດຜ່ອນ ຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານລະດັບການສຶກສາລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ ໃນເວລາອັນໄວເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້;
- (ສ). ການຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາການອອກໂຮງຮຽນຂອງເດັກຍິງ ແລະ ການສ້າງໂຄງການການສຶກສາ ສຳລັບ ແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ອອກໂຮງຮຽນກ່ອນຈົບການສຶກສາ;
- (ຊ). ໃຫ້ໂອກາດອັນດຽວກັນແກ່ແມ່ຍິງ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງທ້າວທັນໃນການກິລາ ແລະ ກາຍຍະສຶກສາ;
- (ຢ). ການໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບ ການສຶກສາສະເພາະ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ການແນະນຳ ໃນການຮັກ ສາສຸຂະພາບ ແລະ ເບິ່ງແຍງຄວາມຢູ່ດີ-ກິນດີຂອງຄອບຄົວ, ລວມທັງຂ່າວສານ ແລະ ຄຳແນະນຳ ກ່ຽວກັບ ການວາງແຜນຄອບຄົວ.

ມາດຕາ 11

1. ບົນພື້ນຖານຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ, ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ ໝາຍສິມ ເພື່ອກຳຈັດການຈຳແນກແມ່ຍິງໃນການປະກອບວຽກເຮັດງານທຳ ທັງນີ້ ກໍເພື່ອຮັບປະ ກັນໃຫ້ແມ່ຍິງມີສິດອັນດຽວກັນກັບເພດຊາຍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ:
 - (ກ). ສິດເຮັດວຽກງານອັນເປັນສິດທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ຂອງມະນຸດທຸກຄົນ;
 - (ຂ). ສິດໄດ້ຮັບໂອກາດອັນດຽວກັນໃນການປະກອບວຽກເຮັດງານທຳ, ລວມທັງເງື່ອນໄຂອັນດຽວກັນໃນ ການຄັດເລືອກເອົາເຂົ້າເຮັດວຽກງານ;
 - (ຄ). ສິດໃນການເລືອກວິຊາຊີບ ແລະ ວຽກເຮັດງານທຳ, ສິດເລື່ອນຊັ້ນ, ສິດໃນຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງໜ້າ ທີ່ວຽກງານ ແລະ ສິດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ເງື່ອນໄຂສະດວກໃນການຮັບໃຊ້ວຽກງານ ແລະ ສິດໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຍົກລະດັບດ້ານວິຊາຊີບ, ລວມທັງການຝຶກງານ, ການຝຶກອົບຮົມວິ ຊາຊີບຊັ້ນສູງ ແລະ ຍົກລະດັບ;

(ງ). ສິດໄດ້ຮັບຄ່າແຮງງານ ແລະ ເງິນອຸດໜູນອື່ນໆ ຢ່າງສະເໝີພາບ ແລະ ສິດໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ ແບບດຽວກັນ ໃນໜ້າທີ່ວຽກງານເທົ່າທຽມກັນ, ທັງໄດ້ຮັບຄວາມສະເໝີພາບໃນການຕີລາຄາຄຸນນະ ພາບຂອງວຽກງານ;

(ສ). ສິດໄດ້ຮັບປະກັນໄພສັງຄົມ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ໃນກໍລະນີອອກບໍານານ, ວ່າງງານ, ເຈັບປ່ວຍ, ເສຍອົງຄະ ແລະ ໄວຊະລາ ແລະ ການຂາດຄວາມສາມາດໃນການອອກແຮງງານ, ພ້ອມດ້ວຍສິດ ລາພັກ ໂດຍໄດ້ຮັບເງິນເດືອນ;

(ຊ). ສິດໄດ້ຮັບການປົນປົວສຸຂະພາບ ແລະ ເງື່ອນໄຂເຮັດວຽກ ທີ່ມີຄວາມປອດໄພ, ລວມທັງການປົກ ປ້ອງແມ່ຍິງ ບໍ່ໃຫ້ສູນເສຍຄວາມສາມາດ ໃນການໃຫ້ກຳເນີດແກ່ເດັກ.

2. ເພື່ອສະກັດກັ້ນການຈຳແນກແມ່ຍິງ

(ກ). ໂດຍມີການວາງມາດຕະການລົງໂທດ, ຫ້າມໄລ່ແມ່ຍິງອອກຈາກການ ຍ້ອນຖືພາ ຫຼື ລາພັກ ເພື່ອ ເກີດລູກ ແລະ ເຫດຜົນດ້ານການສົມລົດ;

(ຂ). ປະກາດນຳໃຊ້ລະບອບການລາພັກເກີດລູກ ໂດຍບໍ່ຕັດເງິນເດືອນ ຫຼື ໄດ້ຮັບອຸດໜູນດ້ານສັງຄົມ ທີ່ ເໝາະສົມ ໂດຍປາສະຈາກການສູນເສຍວຽກງານ, ຄວາມອາວຸໂສ ຫຼື ເງິນຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານສັງຄົມ;

(ຄ). ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການສະໜອງການບໍລິການສັງຄົມ ທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອພໍ່ແມ່ໃຫ້ສາມາດເຮັດຫຼ້ອນ ພັນທະໃນຄອບຄົວ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ໜ້າທີ່ວຽກງານ ແລະ ສາມາດປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນ ຊີວິດສັງຄົມ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ລັດຕ້ອງສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ພັດທະນາຕາໜ່າງສູນ ລ້ຽງເດັກ;

(ງ). ໃຫ້ການປົກປ້ອງພິເສດແກ່ແມ່ຍິງ ໃນໄລຍະການຖືພາ ຢູ່ໃນຂົງເຂດວຽກງານ ທີ່ມີຄວາມອັນຕະ ລາຍ.

3. ລະບຽບກົດໝາຍປົກປ້ອງ ຊຶ່ງພົວພັນກັບບັນຫາ ທີ່ຍິງໄວ້ໃນມາດຕານີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການທົບທວນ ຢ່າງເປັນໄລຍະ ຕາມການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ດັດ ແກ້ຄືນໃໝ່, ລົບລ້າງ ຫຼື ຕໍ່ອາຍຸ ຕາມຄວາມຈຳເປັນ.

ມາດຕາ 12

ບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງ ຍິງ ແລະ ຊາຍ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອກຳຈັດການຈຳແນກແມ່ຍິງ ໃນຂົງເຂດການຮັກສາສຸຂະພາບ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ແມ່ຍິງ ໄດ້ຮັບການບໍລິການດ້ານການປິ່ນປົວສຸຂະພາບ ຊຶ່ງລວມທັງການວາງແຜນຄອບຄົວ.

ເຖິງຈະມີຂໍ້ບັນຍັດຂອງວັກທີ 1 ຂອງມາດຕານີ້ແລ້ວກໍຕາມ, ລັດພາຄີກໍຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ແມ່ຍິງ ໄດ້ຮັບການດູແລ ທີ່ເໝາະສົມ ໃນເວລາຖືພາ, ຄອດລູກ ແລະ ໄລຍະຫຼັງຄອດ, ເມື່ອຈຳເປັນ, ກໍໃຫ້ການເບິ່ງແຍງແບບບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າ, ພ້ອມທັງການໃຫ້ອາຫານ ທີ່ພຽງພໍຕະຫຼອດໄລຍະການຖືພາ ແລະ ການລ້ຽງລູກ ດ້ວຍນ້ຳນົມແມ່.

ມາດຕາ 13

ບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອກຳຈັດການຈຳແນກແມ່ຍິງ ໃນຊີວິດດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ:

- (ກ). ສິດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດສຳລັບຄອບຄົວ;
- (ຂ). ສິດໄດ້ຮັບເງິນກູ້ຈາກທະນາຄານ, ເງິນຈຳນອງ ແລະ ຮູບການສົນເຊື່ອອື່ນໆ;
- (ຄ). ສິດເຂົ້າຮ່ວມການເຄື່ອນໄຫວດ້ານການພັດທະນາຢ່ອນອາລົມ, ກິລາ ແລະ ຊີວິດວັດທະນະທຳ ຮອບດ້ານ

ມາດຕາ 14

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງບັນຫາຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສະເພາະຂອງແມ່ຍິງຊົນນະບົດ ແລະ ບົດບາດສຳຄັນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການຕໍ່ສູ້ເພື່ອເອົາຊີວິດຢູ່ລອດທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງຄອບຄົວ, ລວມທັງວຽກງານຢູ່ໃນຂະແໜງການເສດຖະກິດ ທີ່ບໍ່ສ້າງລາຍໄດ້ເປັນເງິນຕາ ແລະ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂໍ້ບັນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຕໍ່ແມ່ຍິງໃນເຂດຊົນນະບົດ.

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອກຳຈັດການຈຳແນກແມ່ຍິງຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ. ບົນພື້ນຖານຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ, ລັດພາຄີຈະຮັບປະກັນໃຫ້ແມ່ຍິງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນຈະຕ້ອງຮັບປະກັນ:

- (ກ). ສິດເຂົ້າຮ່ວມໃນການສ້າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາທຸກລະດັບ;
- (ຂ). ສິດຊົມໃຊ້ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກທາງດ້ານການຮັກສາສຸຂະພາບທີ່ເໝາະສົມ, ລວມທັງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ຄຳປຶກສາ ແລະ ການບໍລິການໃນຂົງເຂດການວາງແຜນຄອບຄົວ,
- (ຄ). ສິດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດໂດຍກົງຈາກໂຄງການປະກັນໄພສັງຄົມ;
- (ງ). ສິດໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການສຶກສາໃນທຸກຮູບການ, ທັງໃນລະບົບ ແລະ ນອກລະບົບ, ລວມທັງປະຊາສຶກສາ ແລະ ການບຳລຸງວິຊາຊີບ. ນອກຈາກນັ້ນ ກໍໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດການສຶກສາສຳລັບຊຸມຊົນ ແລະ ການຂະຫຍາຍການບໍລິການການສຶກສາຕ່າງໆ, ເພື່ອແນໃສ່ຍົກລະດັບຄວາມຊຳນານທາງດ້ານເຕັກນິກ;
- (ຈ). ສິດຈັດຕັ້ງໜ່ວຍຊ່ວຍເຫຼືອຕົນເອງ ແລະ ສະຫະກອນ ເພື່ອໃຫ້ແມ່ຍິງມີໂອກາດສະເໝີພາບດ້ານເສດຖະກິດ ໂດຍຜ່ານການປະກອບວຽກເຮັດງານທຳ ຫຼື ການປະກອບກິດຈະການສ່ວນຕົວ;
- (ສ). ສິດເຂົ້າຮ່ວມທຸກໆການເຄື່ອນໄຫວຂອງຊຸມຊົນ;
- (ຊ). ສິດໄດ້ຮັບສິນເຊື້ອ ແລະ ເງິນກູ້ສຳລັບການກະສິກຳ, ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກດ້ານການຕະຫຼາດ, ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ປະຕິບັດເທົ່າທຽມກັນ ໃນການປະຕິຮູບທີ່ດິນ ແລະ ການກະເສດ, ລວມທັງໂຄງການຈັດສັນທີ່ຢູ່ທຳກິນຄືນໃໝ່;
- (ຢ). ສິດໄດ້ຮັບເງື່ອນໄຂດຳລົງຊີວິດທີ່ດີ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນໃນສ່ວນທີ່ພົວພັນກັບວຽກງານຈັດສັນເຄຫະສະຖານ, ການອະນາໄມ, ການສະໜອງໄຟຟ້າ ແລະ ນ້ຳປະປາ, ພາຫະນະຂົນສົ່ງ ແລະ ຄົມມະນາຄົມ.

ພາກທີ IV

ມາດຕາ 15

1. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງໃຫ້ສິດແກ່ແມ່ຍິງ ມີຄວາມສະເໝີພາບກັບເພດຊາຍຕໍ່ໜ້າກິດໝາຍ.
2. ໃນບັນຫາທາງພົນລະເຮືອນ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງໃຫ້ສິດແກ່ແມ່ຍິງ ມີຖານະດ້ານກິດໝາຍອັນດຽວກັນກັບເພດຊາຍ ແລະ ກໍມີໂກດໃຊ້ຖານະດັ່ງກ່າວຄືກັນ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງໃຫ້ສິດສະເໝີພາບແກ່ແມ່ຍິງໃນການເຮັດສັນຍາ ແລະ ໃນການບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງຊັບສິນ, ແລະ ຈະຕ້ອງຖືແມ່ຍິງເປັນບຸກຄົນທີ່ສະເໝີພາບກັບເພດຊາຍ ໃນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງການດຳເນີນຄະດີຢູ່ສານ.

3. ລັດພາຄີເຫັນດີວ່າ ທຸກສັນຍາ ແລະ ເອກະສານຂອງເອກະຊົນທັງໝົດ ທີ່ມີຜົນດ້ານກົດໝາຍ ຊຶ່ງຈຳກັດຖານະດ້ານກົດໝາຍຂອງແມ່ຍິງນັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືວ່າ ໂມຄະ ແລະ ຖືກລົບລ້າງ.
4. ໃນກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສັນຈອນໄປມາ ແລະ ອິດສະລະພາບ ໃນການເລືອກທີ່ຢູ່ຊົ່ວຄາວ ແລະ ຖາວອນ, ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງໃຫ້ສິດສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ.

ມາດຕາ 16

1. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອກຳຈັດການຈຳແນກແມ່ຍິງ ໃນທຸກບັນຫາທີ່ພົວພັນເຖິງການສົມລົດ ແລະ ສານພິວພັນຄອບຄົວ, ແລະ ບົນພື້ນຖານຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ ໂດຍສະເພາະຈະຕ້ອງຮັບປະກັນສິດລຸ່ມນີ້:

(ກ). ມີສິດອັນດຽວກັນໃນການສົມລົດ;

(ຂ). ມີສິດອັນດຽວກັນ ໃນການເລືອກຄູ່ສົມລົດຕາມໃຈຊອບ ແລະ ການສົມລົດມີຂຶ້ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອໄດ້ຮັບການເຫັນດີເຫັນພ້ອມຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ຄວາມສະມັກໃຈຂອງທັງຄູ່;

(ຄ). ມີສິດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບອັນດຽວກັນ. ຕະຫຼອດໄລຍະຢູ່ຮ່ວມກັນ ແລະ ໃນເວລາຢ່າຮ້າງກັນ;

(ງ). ມີສິດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບອັນດຽວກັນຕໍ່ລູກ ໃນຖານະເປັນພໍ່ແມ່ແມ່ນນຳກັນ ໂດຍບໍ່ກ່ຽວກັບ ການທີ່ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງງານນຳກັນແລ້ວ ຫຼື ບໍ່. ໃນທຸກກໍລະນີຜົນປະໂຫຍດຂອງລູກຕ້ອງສຳຄັນເໝືອນສິ່ງອື່ນໃດ;

(ຈ). ມີສິດຕັດສິນອັນດຽວກັນ ຢ່າງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຢ່າງເປັນອິດສະຫຼະໃນການກຳນົດຈຳນວນ ແລະ ໄລຍະທ່າງຂອງລູກ, ແລະ ມີສິດໄດ້ຮັບຂ່າວສານຂໍ້ມູນ, ການສຶກສາ ແລະ ວິທີການຊ່ວຍເຫຼືອ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດໃຊ້ສິດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້;

(ສ). ມີສິດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບອັນດຽວກັນ ໃນຖານະເປັນຜູ້ດູແລ, ຮັກສາຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ປົກຄອງເດັກ, ໃນການຮັບເອົາເປັນລູກລ້ຽງ ຫຼື ໃນສະຖານະທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້ ສຳລັບປະເທດທີ່ກຳນົດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ ໃນລະບຽບກົດໝາຍແຫ່ງຊາດ; ໃນທຸກກໍລະນີຜົນປະໂຫຍດຂອງເດັກຈະຕ້ອງເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດ;

(ຊ). ໃນຖານະເປັນຄູ່ສົມລົດນຳກັນ ທັງສອງມີສິດເທົ່າທຽມກັນ ໃນການເລືອກນາມສະກຸນ, ວິຊາສະເພາະ ແລະ ອາຊີບ;

(ຍ). ຄູ່ສົມລົດມີສິດທິຄືກັນ ໃນກຳມະສິດ, ການຫາ, ການຄຸ້ມຄອງ, ການບໍລິຫານ, ການຊົມໃຊ້ ແລະ ການຕົກລົງກ່ຽວກັບຊັບສິນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີການຄິດມູນຄ່າ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ.

2. ການໝັ້ນ ແລະ ການແຕ່ງງານ ໃຫ້ເດັກ ຈະບໍ່ມີຜົນທາງດ້ານກົດໝາຍ, ແລະ ລັດຈະຕ້ອງເອົາທຸກ ມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນລວມທັງມາດຕະການນິຕິບັນຍັດ ເພື່ອກຳນົດລະອຽດອາຍຸກະສຽນຕໍ່ສຸດ ຂອງຜູ້ມີສິດແຕ່ງງານ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຈົດທະບຽນສົມລົດຢູ່ຫ້ອງການທະບຽນຂອງລັດນັ້ນ ເປັນກົດບັງຄັບ.

ພາກທີ V

ມາດຕາ 17

1. ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການພິຈາລະນາ ເບິ່ງຄວາມກ້າວໜ້າ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສະ ບັບນີ້, ຄະນະກຳມະການ ວ່າດ້ວຍ ການກຳຈັດການຈຳແນກແມ່ຍິງ (ຕໍ່ໄປນີ້ເອີ້ນວ່າ ຄະນະກຳມະ ການ) ຈະຕ້ອງໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ຊຶ່ງໃນເວລາສົນທິສັນຍາ ເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ນັ້ນ ຈະປະກອບດ້ວຍຜູ້ ຊ່ຽວຊານ 18 ຄົນ ທີ່ມີສິນລະທຳ ແລະ ຄວາມສາມາດສູງໃນຂົງເຂດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສົນທິສັນຍາສະ ບັບນີ້ ແລະ 23 ຄົນ ຫຼັງຈາກການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງລັດທີ 35. ລັດ ພາຄີຈະເລືອກຕັ້ງເອົາສະມາຊິກຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຊຶ່ງແມ່ນຊ່ຽວຊານທີ່ເປັນພົນລະ ເມືອງຂອງຕົນ ແລະ ຈະຕ້ອງຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ໃນຖານະສ່ວນຕົວ, ໂດຍສະເລ່ຍຢ່າງເໝາະສົມຕາມ ພູມສາດ, ທັງເປັນຕົວແທນຂອງອະລິຍະທຳ ແລະ ລະບົບກົດໝາຍທີ່ສຳຄັນຕ່າງໆ.
2. ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການຈະຕ້ອງຖືກເລືອກຕັ້ງ ດ້ວຍການລົງຄະແນນສຽງປິດລັບ ເອົາບຸກ ຄົນຕາມບັນຊີລາຍຊື່ ທີ່ລັດພາຄີສົ່ງເຂົ້າສະໝັກ. ລັດພາຄີສາມາດສົ່ງຜູ້ສະໝັກໄດ້ລັດລະ 1 ຄົນ, ຊຶ່ງ ເປັນພົນລະເມືອງຂອງຕົນ.
3. ການເລືອກຕັ້ງຄັ້ງທຳອິດ ຈະຈັດໃຫ້ມີຂຶ້ນພາຍໃນ ຫົກເດືອນ ຫຼັງຈາກສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ມີຜົນບັງ ຄັບໃຊ້. ຢ່າງຊ້າທີ່ສຸດ 3 ເດືອນ ກ່ອນການເລືອກຕັ້ງແຕ່ລະຄັ້ງ, ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຕ້ອງສົ່ງຈົດໝາຍເຊື່ອເຊີນເຖິງລັດພາຄີ ເພື່ອໃຫ້ສະເໜີຜູ້ສະໝັກຂອງຕົນພາຍໃນ 2 ເດືອນ. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຈັດລຽງລາຍຊື່ຜູ້ສະໝັກຕາມລຳດັບຕົວອັກສອນ ໂດຍບອກ ແຈ້ງລັດພາຄີ ທີ່ໄດ້ສະເໜີຜູ້ສະໝັກດັ່ງກ່າວ ແລະ ສົ່ງບັນຊີນັ້ນ ໄປໃຫ້ລັດພາຄີຊາບ.
4. ການເລືອກຕັ້ງເອົາສະໝາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການຈະຖືກຈັດຂຶ້ນຢູ່ກອງປະຊຸມລັດພາຄີ ຊຶ່ງຮຽກ ໂຮມໂດຍເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ຈັດຂຶ້ນທີ່ສຳນັກງານໃຫຍ່ອົງການສະຫະປະຊາ ຊາດ. ໃນກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວ ໂດຍມີສອງສ່ວນສາມຂອງລັດພາຄີເຂົ້າຮ່ວມເປັນອົງປະຊຸມນັ້ນ, ບຸກ ຄົນທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງເຂົ້າຢູ່ໃນຄະນະກຳມະການແມ່ນຜູ້ສະໝັກທີ່ໄດ້ຮັບຄະແນນສຽງຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ

ເປັນສຽງສ່ວນຫຼາຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງລັດພາຄີ ທີ່ມີໜ້າເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ລົງຄະແນນສຽງໃນກອງປະຊຸມດັ່ງກ່າວ.

5. ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການ ຈະຖືກເລືອກຕັ້ງເຂົ້າດຳລົງຕຳແໜ່ງ ຊຸດລະ 4 ປີ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ອາຍຸການຂອງກຳມະການ 9 ຄົນ ທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງໃນຄັ້ງທຳອິດນັ້ນ ຈະສິ້ນສຸດລົງ ເມື່ອຄົບກຳນົດ 2 ປີ; ພາຍຫຼັງການເລືອກຄັ້ງທຳອິດ, ປະທານຂອງຄະນະກຳມະການ ຈະເລືອກເອົາສະມາຊິກ 9 ຄົນນີ້ ໂດຍການຈົກສະຫຼາກ.
6. ການເລືອກຕັ້ງເອົາສະມາຊິກເພີ່ມເຕີມອີກ 5 ຄົນ ຂອງຄະນະກຳມະການນັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກຈັດຂຶ້ນຕາມຂັ້ນຍັດຂອງວັກ 2, 3 ແລະ 4 ຂອງມາດຕານີ້, ຫຼັງຈາກມີການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງລັດທີ 35. ອາຍຸການຂອງສະມາຊິກເພີ່ມເຕີມ 2 ຄົນ ທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງໃນໂອກາດນີ້ ຈະສິ້ນສຸດລົງເມື່ອຄົບກຳນົດ 2 ປີ, ປະທານຄະນະກຳມະການຈະເລືອກເອົາສະມາຊິກ 2 ຄົນ ໂດຍການຈົກສະຫຼາກ.
7. ເພື່ອປ່ຽນແທນຕຳແໜ່ງວ່າງ ທີ່ມີຂຶ້ນຜິດປົກກະຕິ, ລັດພາຄີ ທີ່ມີຊ່ຽວຊານອອກຈາກໜ້າທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການ ຈະຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງຊ່ຽວຊານຄົນໃໝ່ ທີ່ເປັນພົນລະເມືອງຂອງຕົນ ເພື່ອໃຫ້ຄະນະກຳມະການຮັບຮອງເອົາ.
8. ດ້ວຍການເຫັນດີຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ, ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບເງິນເດືອນຈາກຄັງງົບປະມານຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຈະຕົກລົງຕາມຄວາມສຳຄັນຂອງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ.
9. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະປະກອບພະນັກງານທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ອຸປະກອນອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃຫ້ຄະນະກຳມະການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ຕາມສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້ບົ່ງໄວ້ ໃຫ້ສຳເລັດຜົນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ມາດຕາ 18

1. ລັດພາຄີຮັບປະກັນວ່າ ຈະສົ່ງບົດລາຍງານໄປຍັງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອໃຫ້ຄະນະກຳມະການພິຈາລະນາ. ບົດລາຍງານດັ່ງກ່າວຈະລາຍງານ ກ່ຽວກັບ ມາດຕະການດ້ານນິຕິບັນຍັດ, ຕຸລາການ, ບໍລິຫານ ຫຼື ມາດຕະການດ້ານອື່ນໆ ທີ່ຕົນໄດ້ໃຊ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຍັດຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ເກີດຜົນ, ແລະ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຄືບໜ້າໃນການປະຕິບັດສິນທິສັນຍານີ້:
 - (ກ). ພາຍໃນໜຶ່ງປີ ຫຼັງຈາກສິນທິສັນຍາໄດ້ເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
 - (ຂ). ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຢ່າງໜ້ອຍແມ່ນທຸກໆ 4 ປີ ແລະ ຕາມການທວງຂອງຄະນະກຳມະການ.
2. ບົດລາຍງານຈະຊື້ໃຫ້ເຫັນບັນດາປັດໃຈ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບໃສ່ມາດຕະການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດພັນທະຕາມສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 19

1. ຄະນະກຳມະການຈະຮັບຮອງເອົາລະບຽບການພາຍໃນຂອງຕົນ.
2. ຄະນະກຳມະການ ຈະເລືອກຕັ້ງເອົາຄະນະປະຈຳຂອງຕົນ ຊຶ່ງມີອາຍຸການສອງປີ.

ມາດຕາ 20

1. ຄະນະກຳມະການຈະປະຊຸມກັນຢ່າງປົກກະຕິ ໃນແຕ່ລະປີ ໂດຍໃຊ້ເວລາບໍ່ເກີນ 2 ອາທິດ ເພື່ອພິຈາລະນາບົດລາຍງານ ທີ່ຕົນໄດ້ຮັບຕາມມາດຕາ 18 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
2. ປົກກະຕິແລ້ວ, ກອງປະຊຸມຕ່າງໆຂອງຄະນະກຳມະການ ຈະຕ້ອງຖືກຈັດຂຶ້ນ ຢູ່ທີ່ສຳນັກງານໃຫຍ່ ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຫຼື ຢູ່ສະຖານທີ່ອື່ນ ທີ່ຄະນະກຳມະການເຫັນວ່າຈະສະດວກ.

ມາດຕາ 21

1. ໂດຍຜ່ານສະພາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ, ຄະນະກຳມະການ ຈະລາຍງານປະຈຳປີ ໃຫ້ແກ່ ສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ກ່ຽວກັບ ການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານຂອງຕົນ ແລະ ອາດຈະໃຫ້ຂໍ້ສະເໜີ ແລະ ຂໍ້ແນະນຳທົ່ວໄປບົນພື້ນຖານການຄົ້ນຄວ້າບົດລາຍງານ ແລະ ຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກລັດພາຄີ. ຂໍ້ສະເໜີ ແລະ ຂໍ້ແນະນຳທົ່ວໄປດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງຂຽນລົງໃນບົດລາຍງານຂອງຄະນະກຳມະການ ພ້ອມດ້ວຍຄຳຄິດເຫັນຕ່າງໆຈາກລັດພາຄີ, ຖ້າຫາກມີ.
2. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະສົ່ງບົດລາຍງານຂອງຄະນະກຳມະການໄປຍັງຄະນະກຳມາທິການ ວ່າດ້ວຍ ຖານະຂອງປະມຸ້ງ ແລະ ຊາຍ.

ມາດຕາ 22

ບັນດາອົງການວິຊາສະເພາະ ຈະມີສິດສົ່ງຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຕົນ ໄປຮ່ວມພິຈາລະນາ ກ່ຽວກັບ ການປະຕິບັດຂໍ້ບັນຍັດຕ່າງໆຂອງສົນທິສັນຍານີ້ ຊຶ່ງນອນຢູ່ໃນຂອບເຂດການເຄື່ອນໄຫວຂອງອົງການເຫຼົ່ານັ້ນຮັບຜິດຊອບ.

ພາກທີ VI

ມາດຕາ 23

ບໍ່ມີຂໍ້ບັນຍັດໃດ ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ທີ່ຈະຂັດແຍ່ງກັບຂໍ້ບັນຍັດອື່ນ ທີ່ເໝາະສົມກວ່າໃນການເຮັດໃຫ້ຄວາມສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ ແລະ ຊາຍ ປະກົດຜົນເປັນຈິງ ຊຶ່ງມີຢູ່:

(ກ). ໃນກົດໝາຍຂອງລັດພາຄີ; ຫຼື

(ຂ). ໃນສົນທິສັນຍາ, ສັນຍາ ຫຼື ຂໍ້ຕົກລົງສາກົນອື່ນໆ ທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສໍາລັບລັດດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 24

ລັດພາຄີຮັບປະກັນຈະເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ຈໍາເປັນໃນລະດັບຊາດ ແນໃສ່ເພື່ອບັນລຸການປະຕິບັດສິດທິ ທີ່ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງຢ່າງເຕັມສ່ວນ.

ມາດຕາ 25

1. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເປີດຮັບເອົາການລົງນາມຂອງໝົດທຸກລັດ.
2. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
3. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ. ສານໃຫ້ສັດຕະຍາບັນຈະຕ້ອງຍື່ນຕໍ່ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ
4. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເປີດຮັບເອົາການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງໝົດທຸກລັດ. ການເຂົ້າຮ່ວມຈະມີຜົນສັກສິດດ້ວຍການຍື່ນສານເຂົ້າຮ່ວມຕໍ່ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 26

1. ທຸກລັດພາຄີມີສິດສະເໜີຂໍ້ດັດແກ້ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້ທຸກເວລາ ໂດຍແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນໄປຍັງ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.
2. ຖ້າເຫັນຈໍາເປັນ, ສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະດໍາເນີນບາດກ້າວຕ່າງໆ ເພື່ອຕອບສະໜອງຕາມການສະເໜີດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 27

1. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ ໃນມື້ທີ່ ສາມສິບ ນັບແຕ່ມີການຍື່ນສານໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມສະບັບນີ້ຊາວ.
2. ສໍາລັບລັດໃດ ທີ່ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ພາຍຫຼັງການຍື່ນສານສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມສະບັບນີ້ຊາວນັ້ນ, ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນມື້ທີ່ ສາມສິບ ນັບແຕ່ມີການຍື່ນສານໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມຂອງລັດດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ມາດຕາ 28

1. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບ ແລະ ສົ່ງບົດບັນທຶກຂໍ້ສະຫງວນ ທີ່ລັດຕ່າງໆ ເຮັດຂຶ້ນ ໃນເວລາໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສະເໜີເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີນັ້ນ ໄປໃຫ້ລັດອື່ນໆຊາບ.
2. ຂໍ້ສະຫງວນໃດ ທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດໄດ້.
3. ຂໍ້ສະຫງວນຕ່າງໆ ສາມາດຖອນຄືນໄດ້ ໃນທຸກເວລາ ໂດຍແຈ້ງໄປຍັງ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ, ຊຶ່ງຈະເປັນຜູ້ແຈ້ງຕໍ່ໄປໃຫ້ໝົດທຸກລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ຊາບ. ແຈ້ງການດັ່ງກ່າວຈະມີຜົນສັກສິດໃນເມື່ອປະເທດຕ່າງໆໄດ້ຮັບ.

ມາດຕາ 29

1. ທຸກໆຂໍ້ຂັດແຍ່ງລະຫວ່າງລັດພາຄີ ກ່ຽວກັບ ການຕີຄວາມໝາຍ ຫຼື ການນຳໃຊ້ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກແກ້ໄຂດ້ວຍການເຈລະຈານັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກສົ່ງໄປແກ້ໄຂດ້ວຍອະນຸຍາໂຕຕຸລາການຕາມຄຳສະເໜີຂອງຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງ. ຖ້າວ່າພາຍໃນທົກເດືອນນັບແຕ່ມີສະເໜີຂໍມາຫ້ມີການແກ້ໄຂດ້ວຍອະນຸຍາໂຕຕຸລາການນັ້ນ ສອງຝ່າຍບໍ່ສາມາດຕົກລົງ ກ່ຽວກັບ ການຈັດຕັ້ງອະນຸຍາໂຕຕຸລາການໄດ້, ຄູ່ກໍລະນີຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງສາມາດສົ່ງຂໍ້ຂັດແຍ່ງໄປຍັງສານຍຸຕິທຳສາກົນ ໂດຍສົ່ງຄຳຮ້ອງທີ່ສອດຄ່ອງກັບທຳມະນູນຂອງສານດັ່ງກ່າວ.
2. ໃນເວລາລົງນາມ ຫຼື ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນແກ່ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີນັ້ນ ແຕ່ລະລັດພາຄີມີສິດຖະແຫຼງວ່າ ຕົນບໍ່ຖືກຜູກມັດໂດຍວັກທີ 1 ຂອງມາດຕານີ້. ລັດພາຄີອື່ນກໍຈະບໍ່ຖືວ່າ ວັກດັ່ງກ່າວ ຜູກມັດລັດ ທີ່ເຮັດຂໍ້ສະຫງວນນັ້ນ.
3. ລັດພາຄີໃດເຮັດຂໍ້ສະຫງວນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບວັກທີ 2 ຂອງມາດຕານີ້ ສາມາດຖອນຂໍ້ສະຫງວນນັ້ນຄືນໄດ້ໃນທຸກເວລາ ໂດຍແຈ້ງໄປຍັງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 30

ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ເຮັດເປັນພາສາອາຣັບ, ຈີນ, ອັງກິດ, ຝຣັ່ງເສດ, ຣັດເຊຍ ແລະ ແອັດສະປາຍ, ມີຄຸນຄ່າເທົ່າທຽມກັນ, ແລະ ຈະຖືກຮັກສາໄວ້ນຳເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ເພື່ອເປັນຫຼັກຖານ, ບັນດາຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ໄດ້ຮັບການມອບສິດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຈຶ່ງໄດ້ລົງນາມໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ສິນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິເດັກ

ຮັບຮອງເອົາ ແລະ ເປີດການລົງນາມ, ການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ແລະ ການເຂົ້າຮ່ວມ

ດ້ວຍຍັດຕິຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ ເລກທີ 44/25 ລົງວັນທີ 20 ພະຈິກ 1989.

ເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້: 2 ກັນຍາ 1990, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕາ 49
ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວເຂົ້າເປັນພາຄີ: 8 ພຶດສະພາ 1991

ອາລຳພະບົດ

ໂດຍຖືວ່າ ການຮຽນຮູ້ກຽດສັກສິບຸກຄົນ ແລະ ສິດສະເໝີພາບ ທີ່ບໍ່ສາມາດລົບລ້າງໄດ້ຂອງສະມາ
ຊິກທຸກຄົນ ໃນວົງຄະນາຍາດແຫ່ງມວນມະນຸດ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນກົດບັດສະຫະປະ
ຊາຊາດນັ້ນ ເປັນພື້ນຖານຂອງອິດສະລະພາບ, ຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ສັນຕິພາບໃນໂລກ;

ໂດຍຄຳນຶງເຖິງວ່າ ບັນດາປະຊາຊົນຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ຍັງຢືນຄົນຢູ່ໃນກົດບັດສະຫະປະຊາ
ຊາດເຖິງຄວາມເຫຼືອມໄສຂອງຕົນ ຕໍ່ສິດທິອັນເປັນພື້ນຖານຂອງມະນຸດໃນກຽດສັກສິ ແລະ ຄວາມປະເສີດ
ຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ, ແລະ ມີເຈດຈຳນົງ ທີ່ຈະເສີມຂະຫຍາຍຄວາມກ້າວໜ້າທາງສັງຄົມ ແລະ ຍົກ
ລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ ທີ່ມີອິດສະລະພາບນັ້ນ ໃຫ້ສູງຂຶ້ນ;

ໂດຍຮັບຮູ້ວ່າ ໃນຖະແຫຼງການສາກົນ ວ່າດ້ວຍສິດທິມະນຸດ ແລະ ໃນສິນທິສັນຍາສາກົນກ່ຽວກັບ
ສິດທິມະນຸດນັ້ນ ອົງການສະຫະປະຊາຊາດໄດ້ປະກາດ ແລະ ເຫັນພ້ອມນຳກັນວ່າ ທຸກຄົນສົມຄວນໄດ້ຮັບ
ທຸກສິດທິ ແລະ ອິດສະລະພາບ ທີ່ໄດ້ກຳນົດມານັ້ນ ໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກໃດໆ ໂດຍສະເພາະດ້ານ:
ເຊື້ອຊາດ, ຜິວພັນ, ເພດ, ພາສາ, ສາດສະໜາ, ຄວາມຄິດເຫັນທາງດ້ານການເມືອງ ຫຼື ອື່ນໆ, ເຊື້ອຊາດ
ແລະ ສັງຄົມ, ສັບສົມບັດ, ຕົ້ນກຳເນີດ ແລະ ຖານະອື່ນໆ;

ໂດຍຈົດຈຳໄດ້ວ່າ ອົງການສະຫະປະຊາຊາດໄດ້ປະກາດຢູ່ຖະແຫຼງການສາກົນວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະ
ນຸດນັ້ນວ່າ ເດັກນ້ອຍມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເປັນພິເສດ;

ໂດຍເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ໃນຖານະເປັນສ່ວນປະກອບພື້ນຖານຂອງສັງຄົມ ແລະ ເປັນສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະ ຊາດສຳລັບການເຕີບໂຕ ແລະ ຄວາມຜາສຸກຂອງສະມາຊິກທຸກຄົນ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນເດັກນ້ອຍ, ຄອບຄົວຄວນຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອອັນຈຳເປັນເພື່ອ ໃຫ້ຄອບຄົວສາມາດປະຕິບັດບົດ ບາດຂອງຕົນຢ່າງເຕັມສ່ວນຢູ່ໃນຊຸມຊົນ.

ໂດຍຮັບຮູ້ວ່າ ເພື່ອການຂະຫຍາຍບຸກຄະລິກຂອງຕົນຢ່າງສົມບູນ ເດັກນ້ອຍຈະຕ້ອງເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນ ສິ່ງແວດລ້ອມຂອງຄອບຄົວ, ໃນບັນຍາກາດອັນຜາສຸກ, ມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມ ເຂົ້າໃຈ;

ໂດຍເຫັນວ່າ ເດັກນ້ອຍຄວນມີການກະກຽມຢ່າງຮອບດ້ານ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃຊ້ຊີວິດສ່ວນບຸກຄົນ ໃນສັງຄົມ ແລະ ໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູ ແລະ ອົບຮົ່ມບົ່ມສອນໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍຈິດໃຈແຫ່ງອຸດົມການທີ່ໄດ້ ກ່າວໄວ້ຢູ່ໃນກົດບັດສະຫະປະຊາຊາດ, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນຈິດໃຈສັນຕິພາບ, ກຽດສັກສີ, ຄວາມເມດຕາ, ອິດສະລະພາບສະເໝີພາບ ແລະ ຄວາມສາມັກຄີ;

ໂດຍຈຳໄດ້ວ່າ ຄວາມຈຳເປັນໃນການໃຫ້ການດູແລພິເສດຕໍ່ເດັກນ້ອຍ ໄດ້ບົ່ງໄວ້ຢູ່ໃນຖະແຫຼງການ ເຊີແນວວ່າດ້ວຍ ສິດທິເດັກ ປີ 1924 ແລະ ຖະແຫຼງການກ່ຽວກັບ ສິດທິເດັກນ້ອຍ ທີ່ໄດ້ຮັບຮອງເອົາໂດຍສະ ມັດຊາໃຫຍ່ ໃນວັນທີ 20 ພະຈິກ 1959 ແລະ ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ຢູ່ໃນຖະແຫຼງການສາກົນວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ, ສົນທິສັນຍາສາກົນ ວ່າດ້ວຍສິດທິພົນລະເຮືອນ ແລະ ການເມືອງ (ໂດຍສະເພາະໃນມາດຕາ 23 ແລະ 24), ສົນທິສັນຍາສາກົນວ່າດ້ວຍ ສິດທິທາງເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນາທຳ (ໂດຍສະເພາະໃນມາດຕາ 10) ແລະ ໃນທຳມະນູນ ແລະ ເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງອົງການວິຊາສະເພາະ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງສາ ກົນທີ່ພົວພັນເຖິງຄວາມຜາສຸກຂອງເດັກນ້ອຍ;

ໂດຍຈຳໄດ້ວ່າ ດັ່ງໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນຖະແຫຼງການ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິເດັກນ້ອຍ, “ດ້ວຍເຫດຜົນທາງດ້ານ ຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈທີ່ຍັງອ່ອນນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ປົກປ້ອງເປັນພິເສດ, ລວມທັງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງທາງດ້ານກົດໝາຍ ອັນເໝາະສົມ, ທັງກ່ອນ ແລະ ຫຼັງການເກີດ ”;

ໂດຍຫວນຄືນເຖິງ ຂໍ້ບັນຍັດຂອງຖະແຫຼງການ ວ່າດ້ວຍຫຼັກການທາງດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ສັງຄົມ ທີ່ພົວພັນເຖິງການປົກປ້ອງ ແລະ ຄວາມຢູ່ດີ-ກິນດີຂອງເດັກ, ຊຶ່ງເບິ່ງສະເພາະໃນແງ່ການລ້ຽງເດັກໃນສູນ ລ້ຽງເດັກ ຫຼື ການຮັບເອົາເດັກນ້ອຍມາເປັນລູກລ້ຽງ ທັງຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ; ລະບຽບມາດຕະຖານ ຕ່ຳສຸດຂອງສະຫະປະຊາຊາດສຳລັບການຄຸ້ມຄອງຄວາມຍຸດຕິທຳໃຫ້ແກ່ເດັກ (ຫຼັກການປັກກິ່ງ); ແລະ ຖະ

ແຫຼງການ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປ້ອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນພາວະສຸກເສີນ ແລະ ກໍລະນີມີການປະທະກັນ ດ້ວຍກຳລັງອາວຸດ;

ໂດຍຮັບຮູ້ວ່າ ຢູ່ໃນທຸກປະເທດໃນໂລກ ຍັງມີເດັກນ້ອຍທີ່ພວມດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນສະພາບ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດ, ແລະ ເຫັນວ່າ ເດັກເຫຼົ່ານັ້ນພວມຕ້ອງການ ການເບິ່ງແຍງທີ່ ເປັນພິເສດຢູ່;

ໂດຍຖື ສຳຄັນປະເພນີ ແລະ ຄຸນຄ່າທາງດ້ານວັດທະນະທຳຂອງປະຊາຊົນແຕ່ລະຊາດ ໃນການປົກປ້ອງ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍເດັກຢ່າງກົມກຽວ;

ໂດຍຮັບຮູ້ເຖິງ ຄວາມສຳຄັນຂອງການຮ່ວມມືສາກົນ ໃນການປັບປຸງສະພາບການດຳລົງຊີວິດຂອງ ເດັກນ້ອຍໃນແຕ່ລະປະເທດ, ໂດຍສະເພາະໃນບັນດາປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ;

ບັນດາລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໄດ້ຕົກລົງກັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ພາກທີ I

ມາດຕາ 1

ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ເດັກນ້ອຍ ໝາຍເຖິງມະນຸດທຸກຄົນ ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 18 ປີ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ ກົດໝາຍກຳນົດໃຫ້ເດັກພົ້ນກະສຽນ ໃນໄວອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 18 ປີ.

ມາດຕາ 2

1. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງນັບຖື ແລະ ຮັບປະກັນສິດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍແຕ່ລະຄົນ ໃນຂອບເຂດສິດອຳນາດຂອງຕົນ ໂດຍປາສະຈາກການຈຳແນກທາງດ້ານເຊື້ອຊາດ, ຜິວພັນ, ເພດ, ພາສາ, ສາສະໜາ, ຄວາມຄິດເຫັນທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ອື່ນໆຂອງເດັກນ້ອຍ, ຂອງພໍ່ແມ່ ແລະ ຂອງຜູ້ປົກຄອງຕາມກົດໝາຍ, ສັນຊາດ, ຜິວພັນ ຫຼື ສັງຄົມເດີມ, ຊັບສິນ, ຄວາມປົກຜ່ອງທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຖານະຕົ້ນກຳເນີດ ແລະ ຖານະອື່ນໆ.
2. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ, ຕ້ານກັບທຸກການຈຳແນກ ຫຼື ການລົງໂທດ ເນື່ອງຈາກຖານະທາງກົດໝາຍ, ການເຄື່ອນໄຫວ, ການສະແດງຄຳຄິດເຫັນ, ຫຼື ຄວາມເຊື່ອຖືຂອງພໍ່ແມ່, ຂອງຜູ້ປົກຄອງຕາມກົດໝາຍ, ຫຼື ຂອງສະມາຊິກພາຍໃນຄອບຄົວຂອງເດັກນ້ອຍ.

ມາດຕາ 3

1. ທຸກການພິຈາລະນາທີ່ພົວພັນເຖິງເດັກນ້ອຍ ຈະຕ້ອງໄດ້ໃຫ້ບຸລິມະສິດ ແກ່ຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດຂອງເດັກນ້ອຍ, ເຖິງຈະເປັນການພິຈາລະນາຂອງອົງການລັດ ຫຼື ເອກະຊົນ, ສານ, ອົງການບໍລິຫານ ຫຼື ອົງການນິຕິບັນຍັດກໍຕາມ.
2. ລັດພາຄີຮັບຮອງວ່າ ຈະຮັບປະກັນການປົກປ້ອງ ແລະ ເບິ່ງແຍງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງເດັກນ້ອຍ, ໂດຍຄຳນຶງເຖິງສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພໍ່ແມ່, ຜູ້ປົກຄອງ, ຫຼື ບຸກຄົນອື່ນໆ ທີ່ຮັບຜິດຊອບເຂົ້າເຈົ້າຕາມກົດໝາຍ ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການ ທີ່ເໝາະສົມທາງນິຕິບັນຍັດ ແລະ ທາງດ້ານບໍລິຫານ.
3. ລັດພາຄີ ຮັບປະກັນວ່າ ອົງການ, ພາກສ່ວນ ແລະ ສູນບໍລິການສັງຄົມ ທີ່ຮັບຜິດຊອບການລ້ຽງດູ ແລະ ປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍ ຈະຕ້ອງເຄື່ອນໄຫວປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍຕາມມາດຕະຖານ ທີ່ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດໄດ້ວາງອອກ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ຢູ່ໃນຂົງເຂດຄວາມປອດໄພ, ສຸຂະອະນາໄມ, ໃນດ້ານຈຳນວນ ແລະ ຄວາມເໝາະສົມຂອງບຸກຄະລາກອນ ພ້ອມທັງການກວດກາທີ່ເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 4

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການ ທີ່ເໝາະສົມ ທາງດ້ານນິຕິບັນຍັດ, ບໍລິຫານ ແລະ ມາດຕະການອື່ນໆ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິດ ທີ່ຖືກຮັບຮູ້ ຢູ່ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້. ສຳລັບສິດທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳ, ລັດພາຄີ ກໍຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການດັ່ງກ່າວໃນຂອບເຂດຄວາມສາມາດທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນ ແລະ ໃນກອບຂອງການຮ່ວມມືສາກົນ ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ.

ມາດຕາ 5

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເຄົາລົບຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພໍ່ແມ່ ຫຼື ຂອງຍາດພີ່ນ້ອງ ຫຼື ຂອງຊຸມຊົນ ຕາມປະເພນີທ້ອງຖິ່ນເຄີຍປະຕິບັດມາ, ຜູ້ປົກຄອງ ຫຼື ບຸກຄົນອື່ນທີ່ຮັບຜິດຊອບເດັກນ້ອຍຕາມກົດໝາຍ ໃນການໃຫ້ທິດທາງ ແລະ ຄຳແນະນຳອັນເໝາະສົມແກ່ເດັດນ້ອຍ ໃນການຊົມໃຊ້ສິດທິ ທີ່ຖືກຮັບຮູ້ ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 6

1. ລັດພາຄີຮັບຮູ້ວ່າ ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ມີສິດມີຊີວິດ ໂດຍບໍ່ອາດລົບລ້າງໄດ້.
2. ລັດພາຄີ ຮັບປະກັນຈະເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນໄປໄດ້ ເພື່ອການຢູ່ລອດ ແລະ ການພັດທະນາຂອງເດັກນ້ອຍ.

ມາດຕາ 7

1. ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ ຈະຕ້ອງຖືກຂຶ້ນທະບຽນທັນທີ ພາຍຫຼັງການເກີດ ແລະ ຈະຕ້ອງມີສິດໄດ້ຮັບການຕັ້ງຊື່, ໄດ້ຮັບສັນຊາດ ແລະ ມີສິດໄດ້ຮູ້ຈັກ ແລະ ໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຈາກພໍ່ແມ່ຂອງຕົນເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.
2. ລັດພາຄີ ຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິດທີ່ກ່າວມານີ້ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍພາຍໃນ ແລະ ພັນທະຂອງຕົນ ທີ່ລະບຸໄວ້ໃນກົດໝາຍສາກົນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນໃນກໍລະນີຜິດພາດ ທີ່ພາໃຫ້ເດັກບໍ່ມີສັນຊາດ.

ມາດຕາ 8

1. ລັດພາຄີຮັບປະກັນວ່າ ຈະເຄົາລົບສິດທິຂອງເດັກໃນການຮັກສາຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຕົນເອງ, ລວມທັງຊາດ, ຊື່ ແລະ ສາຍພົວພັນຄອບຄົວຕາມທີ່ກົດໝາຍຮັບຮູ້ປາສະຈາກການແຊກແຊງ ທີ່ຜິດກົດໝາຍ.
2. ໃນກໍລະນີທີ່ເດັກນ້ອຍທາກຖືກບົດບັງຂໍ້ມູນທັງໝົດ ຫຼື ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງກ່ຽວກັບຕົນເອງຢ່າງຜິດກົດໝາຍ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ການປົກປ້ອງທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອນຳເອົາຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານັ້ນຄືນມາໃຫ້ເຂົາໂດຍໄວ.

ມາດຕາ 9

1. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຖືກແຍກຕົວຈາກພໍ່ແມ່ ຊຶ່ງຝືນກັບຈິດໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ ເມື່ອອົງການມີສິດອຳນາດພິຈາລະນາຄຳອຸທອນຫາກຕັດສິນຕາມກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງວ່າ ການແຍກຕົວດັ່ງກ່າວແມ່ນຈຳເປັນສຳລັບຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດຂອງເດັກ. ການພິຈາລະນາແຍກຕົວເດັກຄືແນວນັ້ນ ອາດຈຳເປັນໃນກໍລະນີສະເພາະໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ເຊັ່ນ ການທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍ ຫຼື ການປ່ອຍປະລະເລີຍຂອງພໍ່ແມ່, ຫຼື ໃນກໍລະນີພໍ່ແມ່ແຍກກັນຢູ່ຊຶ່ງຈະຕ້ອງມີການຕັດສິນ ກ່ຽວກັບ ທີ່ພັກອາໄສຂອງເດັກ.
2. ໃນການພິຈາລະນາໃດກໍຕາມ ອີງຕາມວັກ 1 ຂອງມາດຕານີ້, ທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມພິຈາລະນາ ແລະ ສະເໜີຄຳຄິດເຫັນຂອງຕົນ.
3. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເຄົາລົບສິດຂອງເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ຖືກແຍກຕົວຈາກພໍ່ແມ່ ໃນການຮັກສາຄວາມສຳພັນສ່ວນຕົວຕາມປົກກະຕິ ແລະ ການຕິດຕໍ່ໂດຍກົງກັບພໍ່ແມ່ ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າຈະເປັນການຂັດກັບສິດຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດຂອງເດັກ.

4. ເມື່ອໃດການແຍກຕົວທາງເກີດຂຶ້ນ ເນື່ອງຈາກການກະທຳຂອງລັດພາຄີ ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ພໍ່ແມ່ ຫຼື ຕໍ່ ເດັກນ້ອຍນັ້ນເອງ ເຊັ່ນ: ການກັກຕົວ, ການຄຸມຂັງ, ການເນລະເທດ ຫຼື ການຕາຍ (ລວມທັງການ ຕາຍ ທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກສາຍເຫດໃດໜຶ່ງ ໃນຂະນະທີ່ບຸກຄົນນັ້ນ ຖືກກັກຂັງ) ລັດພາຄີຈະປະກອບຂໍ້ມູນ ຕາມການຮ້ອງຂໍໃຫ້ພໍ່ແມ່, ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຖ້າເໝາະສົມ ກໍໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກຄອບຄົວອື່ນໆ ກ່ຽວກັບ ບ່ອນຢູ່ຂອງສະມາຊິກຄອບຄົວ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີໜ້າໃນຄອບຄົວ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ການໃຫ້ຂໍ້ມູນນັ້ນທາງແຕະ ຕ້ອງເຖິງຄວາມຢູ່ດີ-ກິນດີຂອງເດັກ. ລັດພາຄີຮັບປະກັນອີກວ່າ ການຍື່ນຄຳຮ້ອງດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈະບໍ່ ເປັນຜົນສະທ້ອນອັນບໍ່ດີຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 10

1. ໂດຍສອດຄອງກັບພັນທະຂອງລັດພາຄີຕາມມາດ 9, ວັກ 1, ຄຳຮ້ອງຂອງເດັກນ້ອຍ ຫຼື ຂອງພໍ່ແມ່ ໃນການຂໍເຂົ້າ ຫຼື ອອກຈາກລັດພາຄີໃດໜຶ່ງ ເພື່ອເຕົ້າໂຮມຄອບຄົວຄືນໃໝ່ນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຕອບສະ ໜອງ ໂດຍລັດພາຄີນັ້ນ ໃນທາງບວກ ຢ່າງວ່ອງໄວ, ບົນຈິດໃຈມະນຸດສະທຳ. ລັດພາຄີຈະຕ້ອງຮັບ ປະກັນຕື່ມວ່າ ການຮ້ອງຂໍດັ່ງກ່າວ ຈະບໍ່ນຳຜົນສະທ້ອນອັນບໍ່ດີມາສູ່ຜູ້ຮ້ອງຂໍ ແລະ ສະມາຊິກຄອບ ຄົວ.
2. ເດັກນ້ອຍທີ່ມີພໍ່ແມ່ຕັ້ງພູມລຳເນົາຢູ່ໃນຕ່າງລັດ ມີສິດໃນການຮັກສາສາຍພົວພັນສ່ວນຕົວ ແລະ ການຕິດຕໍ່ໂດຍກົງກັບພໍ່ແມ່ຂອງຕົນຢ່າງເປັນປົກກະຕິ, ຍົກເວັ້ນແຕ່ໃນເງື່ອນໄຂພິເສດ. ເພື່ອຈຸດປະ ສົງນີ້ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບພັນທະຂອງລັດພາຄີຕາມມາດຕາ 9 ວັກ 1, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງເຄົາລົບ ສິດຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ພໍ່ແມ່ ໃນການອອກຈາກປະເທດໃດໜຶ່ງ, ລວມທັງປະເທດຂອງຕົນ ແລະ ໃນການກັບຄືນປະເທດ. ສິດໃນການອອກຈາກປະເທດໃດໜຶ່ງຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດ ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ ຂໍ້ຈຳກັດນັ້ນ ໄດ້ປົ່ງໄວ້ໃນກົດໝາຍ ຊຶ່ງຈຳເປັນສຳລັບການປົກປັກຮັກສາຄວາມປອດໄພແຫ່ງຊາດ, ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ, ສາທາລະນະສຸກ ແລະ ສິນລະທຳຂອງສັງຄົມ ຫຼື ສິດ ແລະ ອິດສະລະພາບຂອງບຸກຄົນອື່ນ ແລະ ປົກປ້ອງສິດທິອື່ນໆ ຊຶ່ງຖືກຮັບຮູ້ຢູ່ໃນສົນທິສັນຍາ ສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 11

1. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບການລັກລອບເຄື່ອນຍ້າຍເດັກຢ່າງຜິດກົດໝາຍໄປ ຕ່າງປະເທດ ແລະ ບໍ່ສາມາດກັບຄືນປະເທດຂອງຕົນໄດ້.
2. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການເຊັນສັນຍາສອງຝ່າຍ ຫຼື ຫຼາຍຝ່າຍ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີຂອງສັນຍາທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ.

ມາດຕາ 12

1. ລັດພາຄີຈະຕ້ອງຄຳປະກັນໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ຜູ້ທີ່ສາມາດສ້າງຄວາມຄິດດ້ວຍຕົນເອງໄດ້ນັ້ນມີສິດສະແດງຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນຢ່າງເສລີ ໃນທຸກບັນຫາທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ເຂົາ, ຄວາມຄິດເຫັນຂອງເດັກນ້ອຍ ຈະຕ້ອງໄດ້ການຊ່ຽງຊາຢ່າງຖືກຕ້ອງກັບອາຍຸ ແລະ ກະສຽນຂອງເຂົາ.
2. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ເດັກນ້ອຍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບໂອກາດເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ປະກອບຄວາມເຫັນໃນການພິຈາລະນາຄະດີຢູ່ສານ ແລະ ອົງການບໍລິຫານ ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົນເອງ ຈະເປັນທາງກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມ ໂດຍຜ່ານບຸກຄົນ ຫຼື ອົງການຕົວແທນ ທີ່ເໝາະສົມຕາມວິທີການທີ່ສອດຄ່ອງກັບລະບຽບຂອງກົດໝາຍພາຍໃນ.

ມາດຕາ 13

1. ເດັກນ້ອຍຈະຕ້ອງມີສິດເສລີພາບ ໃນການສະແດງຄວາມເຫັນຂອງຕົນ, ຊຶ່ງລວມທັງອິດສະລະພາບ ໃນການຊອກສະແຫວງຫາ, ຮັບ ແລະ ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນ ແລະ ແນວຄິດທຸກຢ່າງ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງພົວແດນ; ທັງໂດຍປາກເປົ່າ ຫຼື ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ໃນຮູບການສົນລະປະກຳ ຫຼື ຜ່ານພາຫະນະສື່ສານອື່ນໆ ຕາມທີ່ເຂົາເຈົ້າເລືອກເອົາ.
2. ການໃຊ້ສິດນີ້ ຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດເວັ້ນເສຍແຕ່ຂໍ້ຈຳກັດນັ້ນ ໄດ້ປົງໄວ້ໃນກົດໝາຍ ແລະ ຈຳເປັນສຳລັບ:
 - (ກ). ການເຄົາລົບສິດ ແລະ ຊື່ສຽງຂອງບຸກຄົນອື່ນ; ຫຼື
 - (ຂ). ການປົກປັກຮັກສາຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຊາດ ຫຼື ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ, ຫຼື ສາທາລະນະສຸກ ແລະ ສິນລະທຳຂອງສັງຄົມ.

ມາດຕາ 14

1. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເຄົາລົບເສລີພາບຂອງເດັກນ້ອຍ ໃນການຄົ້ນຄິດ, ໃນດ້ານມະນຸດທຳ ແລະ ດ້ານສາສະໜາ.
2. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເຄົາລົບສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງພໍ່ແມ່ ຫຼື ຜູ້ປົກຄອງຕາມກົດໝາຍໃນການແນະນຳ ເດັກ ກ່ຽວກັບ ການຊົມໃຊ້ສິດຂອງຕົນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຄວາມສາມາດຂອງເຂົາ ທີ່ນັບມື້ນັບຈະເລີນເຕີບໂຕ.
3. ເສລີພາບໃນການນັບຖືສາສະໜາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຖືຂອງເດັກຈະບໍ່ມີຄວາມຈຳກັດ, ນອກຈາກຂໍ້ຈຳກັດ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໃນກົດໝາຍ ແລະ ມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບການປົກປັກຮັກສາຄວາມປອດໄພ, ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ, ສຸຂະພາບ ແລະ ຈາລິຍະທຳຂອງສັງຄົມ ເພື່ອປົກປ້ອງເສລີພາບ ແລະ ສິດທິພື້ນຖານຂອງບຸກຄົນອື່ນ.

ມາດຕາ 15

1. ລັດພາຄີ ຮັບຮູ້ສິດຂອງເດັກນ້ອຍ ກ່ຽວກັບ ເສລີພາບໃນການສ້າງຕັ້ງສະມາຄົມ ແລະ ເສລີພາບ ໃນການໂຮມຊຸມນຸມແບບສັນຕິ.
2. ການຊົມໃຊ້ສິດທິດັ່ງກ່າວ ຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ຂໍ້ຈຳກັດນັ້ນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ ໃນກົດໝາຍ ຊຶ່ງມີຄວາມຈຳເປັນໃນສັງຄົມ ປະຊາທິປະໄຕ ເພື່ອຜັນປະໂຫຍດທາງດ້ານຄວາມໝັ້ນຄົງແຫ່ງຊາດ ຫຼື ຄວາມປອດໄພ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ, ການປົກປັກຮັກສາ ສາທາລະນະສຸກ ແລະ ຈາລິຍະທຳຂອງສັງຄົມ ຫຼື ສິດ ແລະ ເສລີພາບຂອງຜູ້ອື່ນ.

ມາດຕາ 16

1. ບໍ່ມີເດັກນ້ອຍຄົນໃດ ທີ່ຈະຖືກລ່ວງລຳ ຫຼື ແຊກແຊງຢ່າງຜິດກົດໝາຍ ຫຼື ໂດຍພາລະການເຂົ້າໃນຊີວິດສ່ວນຕົວ, ຄອບຄົວ, ເຮືອນຊານ ຫຼື ເອກະສານ; ກຽດ ແລະ ຊື່ສຽງຂອງເດັກ ກໍ່ຈະບໍ່ຖືກລົບລຸ່ມຄືກັນ.
2. ເດັກນ້ອຍມີສິດ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງດ້ວຍກົດໝາຍຕ້ານກັບການແຊກແຊງ ຫຼື ການລົບລຸ່ມດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 17

ລັດພາຄີ ຮັບຮູ້ໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນຂອງສື່ມວນຊົນ ແລະ ຈະຮັບປະກັນວ່າ ເດັກນ້ອຍສາມາດໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານຈາກຫຼາຍແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ທັງພາຍໃນ ແລະ ສາກົນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຂໍ້ມູນທີ່ແນໃສ່ສົ່ງເສີມຊີວິດການເປັນຢູ່ທາງດ້ານສັງຄົມ, ຈິດໃຈ ແລະ ຈາລິຍະທຳພ້ອມດ້ວຍສຸຂະພາບທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດປະສາດຂອງເດັກ. ເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງ:

- (ກ). ຊຸກຍູ້ໃຫ້ສື່ມວນຊົນ ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ເອກະສານທີ່ເປັນປະໂຫຍດທາງດ້ານສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທຳໃຫ້ແກ່ເດັກ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບເນື້ອໃນຈິດໃຈຂອງມາດຕາ 29;
- (ຂ). ຊຸກຍູ້ການຮ່ວມມືສາກົນໃນການຜະລິດ, ແລກປ່ຽນ ແລະ ການເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານຈາກຫຼາຍແຫຼ່ງຂໍ້ມູນທາງວັດທະນະທຳທັງພາຍໃນ ແລະ ສາກົນ;
- (ຄ). ຊຸກຍູ້ການຜະລິດ ແລະ ເຜີຍແຜ່ປຶ້ມອ່ານສຳລັບເດັກນ້ອຍ;
- (ງ). ຊຸກຍູ້ສື່ມວນຊົນໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ ໂດຍສະເພາະຕໍ່ພາສາ ທີ່ເດັກນ້ອຍໃນກຸ່ມຊົນສ່ວນນ້ອຍ ຫຼື ເດັກນ້ອຍຊາວພື້ນເມືອງຕ້ອງການ;

(ຈ). ສິ່ງເສີມການຂະຫຍາຍຕົວ ໃນການສ້າງທິດທາງແຜນການອັນເໝາະສົມ ສຳລັບ ການປົກປ້ອງ ເດັກ ບໍ່ໃຫ້ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ເອກະສານທີ່ເປັນໄພຕໍ່ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງເດັກ, ໂດຍ ຈຶ່ງຈຳຂັບນັດຂອງມາດຕາ 13 ແລະ 18.

ມາດຕາ 18

1. ລັດພາຄີ ໃຊ້ທຸກຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີການຮັບຮູ້ ໃນດ້ານຫຼັກການວ່າ ພໍ່ແມ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ ໃນການລ້ຽງດູ ແລະ ພັດທະນາລູກ. ພໍ່ແມ່ ຫຼື ຜູ້ປົກຄອງຕາມກົດໝາຍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕົ້ນຕໍໃນການລ້ຽງດູ ແລະ ພັດທະນາເດັກນ້ອຍ. ຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດຂອງເດັກນ້ອຍແມ່ນຄວາມຫ່ວງໄຍພື້ນຖານຂອງພໍ່ແມ່.
2. ເພື່ອຮັບປະກັນ ແລະ ສິ່ງເສີມສິດທິ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້, ລັດພາຄີຕ້ອງໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ເໝາະສົມແກ່ພໍ່ແມ່ ຫຼື ຜູ້ປົກຄອງທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ໃນການປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບລ້ຽງດູເດັກ. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ມີການສ້າງສະຖາບັນ, ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ການບໍລິການສຳລັບເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູເດັກ.
3. ລັດພາຄີ ຈະເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ທີ່ພໍ່ແມ່ເຮັດການມີສິດຊົມໃຊ້ການບໍລິການເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູເດັກນ້ອຍ ແລະ ສະຖານທີ່ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ທີ່ເຂົາເຈົ້າສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບ.

ມາດຕາ 19

1. ລັດພາຄີ ຈະເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມທາງດ້ານນິຕິບັດຍັດ, ບໍລິການ, ສັງຄົມ ແລະ ສຶກສາ ເພື່ອປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍຕ້ານກັບຄວາມຮຸນແຮງ ໃນທຸກຮູບການ, ທັງທາງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ ເຊັ່ນ: ການທາລຸນ ຫຼື ທຳຮ້າຍ, ການປ່ອຍປະລະເລີຍ, ການປະຕິບັດຕໍ່ເດັກທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ຊຸດຮີດ, ລວມທັງການຂົ່ມຂືນທຳສຳເລົາທາງເພດ, ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການລ້ຽງດູຂອງພໍ່ແມ່, ຜູ້ປົກຄອງຕາມກົດໝາຍ, ຫຼື ບຸກຄົນອື່ນ ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ການເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູເດັກນ້ອຍ.
2. ຕາມຄວາມເໝາະສົມ, ມາດຕະການປົກປ້ອງດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຄວນຈະປະກອບດ້ວຍລະບຽບການທີ່ມີປະສິດທິພາບ ເພື່ອສ້າງແຜນການທາງດ້ານສັງຄົມ ແນໃສ່ການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ຈຳເປັນແກ່ເດັກ ແລະ ແກ່ຜູ້ທີ່ເບິ່ງແຍງເດັກ, ກໍຄືແນໃສ່ປົກປ້ອງໃນຮູບການອື່ນໆ ແລະ ແສໃສ່ຊອກເຫັນ, ລາຍງານ, ອ້າງອີງ, ສືບສວນ, ປະຕິບັດ ແລະ ຕິດຕາມການປະພຶດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ເດັກ ທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ຂ້າງເທິງນີ້ ແລະ ແນໃສ່ດຳເນີນມາດຕະການດ້ານຕຸລາການຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 20

1. ເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ຖືກຕັດແຍກຈາກຄອບຄົວຊົ່ວຄາວ ຫຼື ຖາວອນ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ໃນຄອບຄົວ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດອັນຊອບທຳທີ່ສຸດຂອງເຂົາ ມີສິດໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອແບບພິເສດຈາກລັດ.
2. ຕາມກົດໝາຍພາຍໃນຂອງຕົນ ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າ ເດັກ ຜູ້ທີ່ຖືກຕັດແຍກຈາກຄອບຄົວ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງດູແລຈາກລັດ.
3. ການລ້ຽງດູເດັກຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ກໍ່ມີ: ການລ້ຽງເດັກໃນສູນລ້ຽງເດັກ, ກາຟາລາຂອງກົດອິດສະລາມ, ການຮັບເອົາເປັນລູກລ້ຽງ ຫຼື ກໍລະນີ ຈຳເປັນກໍ່ແມ່ນຝາກໃຫ້ລ້ຽງດູໃນສະຖານທີ່ ທີ່ເໝາະສົມ. ເພື່ອພິຈາລະນາວິທີທາງແກ້ໄຂ, ລັດຕ້ອງໄດ້ຄຳນຶງເຖິງເຜົ່າພັນ, ສາສະໜາ, ວັດທະນະທຳ ແລະ ພາສາຂອງເດັກ.

ມາດຕາ 21

ລັດພາຄີ ທີ່ຮັບຮູ້ ແລະ/ຫຼື ອະນຸຍາດໃຫ້ມີລະບົບຮັບເອົາລູກລ້ຽງ ຈະຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດຂອງເດັກ ຈະຕ້ອງຖືເປັນບຸລິມະສິດ. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງ:

- (ກ). ຮັບປະກັນວ່າ ການຮັບເອົາລູກລ້ຽງ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງ. ໂດຍສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍລະບຽບການພາຍໃນກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ບົນພື້ນຖານຂໍ້ມູນທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ ແລະ ຖືກຕ້ອງ, ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈະຕັດສິນວ່າ ການຮັບເອົາລູກລ້ຽງນັ້ນ ສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ໄດ້ ເມື່ອເຫັນວ່າ ຖານະຂອງເດັກຈະດີຂຶ້ນ ຖ້າສົມທຽບກັບຖານະຂອງເຂົາເວລາຢູ່ກັບພໍ່ແມ່, ຍາດຕິພົນອື່ນ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ຖ້າຈຳເປັນກໍ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຈາກບຸກຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.
- (ຂ). ຮັບຮູ້ວ່າ ການຮັບເອົາລູກລ້ຽງລະຫວ່າງຕ່າງປະເທດ ອາດຈະພິຈາລະນາເປັນວິທີທາງເລືອກຢ່າງໜຶ່ງ ໃນການເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູເດັກ ຖ້າວ່າ ບໍ່ສາມາດຝາກເດັກຄືນນັ້ນ ໃນສູນລ້ຽງເດັກ ຫຼື ໃນຄອບຄົວທີ່ຮັບລ້ຽງໃດໜຶ່ງ ຫຼື ບໍ່ສາມາດໃຫ້ການລ້ຽງດູໃດໆ ທີ່ເໝາະສົມຢູ່ໃນປະເທດຖິ່ນກຳເນີດຂອງເຂົາ.
- (ຄ). ຮັບປະກັນວ່າ ເດັກນ້ອຍ ທີ່ຖືກຮັບເອົາເປັນລູກລ້ຽງຂອງຄົນຕ່າງປະເທດນັ້ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ການລ້ຽງດູ ດ້ວຍມາດຕະຖານເທົ່າທຽມກັນກັບມາດຕະຖານ ແລະ ການປົກປ້ອງ ໃນກໍລະນີຂອງການຮັບເອົາເປັນລູກລ້ຽງຢູ່ພາຍໃນປະເທດ.

- (໘). ເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ໃນກໍລະນີຮັບເອົາລູກລ້ຽງລະຫວ່າງປະເທດ, ການມອບຮັບເດັກ ຈະບໍ່ເປັນການສວຍໂອກາດ ຊອກຫາຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານການເງິນຂອງ ບຸກຄົນ ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ.
- (໙). ຖ້າເໝາະສົມ, ເສີມຂະຫຍາຍເປົ້າໝາຍຂອງມາດຕານີ້ ດ້ວຍການເຮັດສັນຍາ ຫຼື ຂໍ້ຕົກລົງສອງ ຝ່າຍ ຫຼື ຫຼາຍຝ່າຍ, ໃນກອບຂອງຂໍ້ຕົກລົງນັ້ນ ພະຍາຍາມ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ການມອບຮັບເດັກ ລະຫວ່າງປະເທດ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການດູແລຈາກອົງການ ຫຼື ພາກສ່ວນທີ່ມີສິດອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 22

- 1. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ເດັກນ້ອຍທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາ ສະຖານະພາບຂອງອິດພະຍົບ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຖືວ່າ ເປັນອິດພະຍົບແລ້ວຕາມລະບຽບການກົດໝາຍພາຍໃນ ຫຼື ກົດໝາຍສາກົນ ເຖິງວ່າ ຜູ້ກ່ຽວມີພໍ່ແມ່ ຫຼື ຜູ້ອື່ນໆຕິດຕາມ ຫຼື ບໍ່ກໍຕາມ ກໍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກ ປ້ອງອັນເໝາະສົມ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານມະນຸດສະທຳ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາໄດ້ຊົມໃຊ້ສິດຂອງເຂົາຕາມ ທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ແລະ ໃນສົນທິສັນຍາ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິມະນຸດ ຫຼື ມະນຸດສະທຳ ອື່ນໆ ຊຶ່ງລັດທີ່ກ່າວມານັ້ນໄດ້ເປັນພາຄີ.
- 2. ເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້ ລັດພາຄີຈະໃຫ້ການຮ່ວມມືກັບອົງການສະຫະປະຊາຊາດ, ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ຫຼື ອົງການທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງລັດຖະບານ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການຮ່ວມມືກັບອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຕາມທີ່ຕົນ ເຫັນເໝາະສົມ ໃນຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອປົກປ້ອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອເດັກນ້ອຍດັ່ງກ່າວ ແລະ ເພື່ອຕິດ ຕາມຊອກຫາພໍ່ແມ່ ຫຼື ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເດັກອິດພະຍົບ ແນໃສ່ໃຫ້ໄດ້ຮັບຂ່າວຄາວອັນ ຈຳເປັນ ສຳລັບການເຕົ້າໂຮມຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນກໍລະນີ ທີ່ບໍ່ສາມາດພົບເຫັນພໍ່ແມ່ ຫຼື ສະມາ ຊິກຄົນອື່ນໆ ທີ່ພັດພາກຈາກຄອບຄົວຂອງຕົນ ບໍ່ວ່າ ຈະດ້ວຍເຫດຜົນໃດກໍຕາມ, ເປັນການຊົ່ວຄາວ ຫຼື ຖາວອນ ຄືດັ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 23

- 1. ລັດພາຄີຮັບຮູ້ວ່າ ເດັກນ້ອຍພິການທາງກາຍ ຫຼື ຈິດໃຈ ຄວນຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດທີ່ເໝາະສົມຢ່າງເຕັມ ສ່ວນໃນເງື່ອນໄຂທີ່ຮັບປະກັນກຽດສັກສີ, ສິ່ງເສີມການເພິ່ງຕົນເອງ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃນການຕັ້ງໜ້າເຂົ້າຮ່ວມການເຄື່ອນໄຫວຂອງຊຸມຊົນ.
- 2. ລັດພາຄີຮັບສິດຂອງເດັກພິການ ໃນການທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງດູແລເປັນພິເສດ. ລັດພາຄີຈະ ຕ້ອງຊຸກຍູ້ ແລະ ຮັບປະກັນ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບ ແລະ ຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເບິ່ງແຍງພວກ ເຂົາ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຕາມຄວາມສາມາດທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນ ທີ່ມີຕາມການຮ້ອງຂໍ ແລະ

ຕາມຄວາມເໝາະສົມ ກັບເງື່ອນໄຂຂອງເດັກ ແລະ ສະພາບຂອງພໍ່ແມ່ ຫຼື ຜູ້ທີ່ໃຫ້ການເບິ່ງແຍງເດັກນ້ອຍ.

3. ໂດຍຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການພິເສດຂອງເດັກນ້ອຍພິການ, ການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ຕອບສະໜອງໃຫ້ຕາມວັກ 2 ຂອງມາດຕານີ້ ເປັນການຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ເມື່ອໃດເປັນໄປໄດ້ໂດຍຄຳນຶງເຖິງຊັບສິນຂອງພໍ່ແມ່ ຫຼື ບຸກຄົນອື່ນ ທີ່ເບິ່ງແຍງລ້ຽງດູເດັກ, ການຊ່ວຍເຫຼືອນັ້ນ ຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ເດັກນ້ອຍພິການໄດ້ຮັບການສຶກສາ, ການຝຶກອົບຮົມ, ການປິ່ນປົວ ແລະ ການຟື້ນຟູສຸຂະພາບ, ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ເພື່ອໃຫ້ມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ໂອກາດພັກຜ່ອນຢ່ອນໃຈ ໃນທາງທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍສາມາດເຂົ້າຮ່ວມການດຳເນີນຊີວິດໃນສັງຄົມໄດ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ ພ້ອມທັງການພັດທະນາຕົນທັງທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ຈິດໃຈ.
4. ບົນຈິດໃຈການຮ່ວມມືສາກົນ, ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງສົ່ງເສີມການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນທີ່ເໝາະສົມ ໃນຂະແໜງການປ້ອງກັນ ແລະ ການປິ່ນປົວສຸຂະພາບທົ່ວໄປ, ການປິ່ນປົວທາງດ້ານຈິດຕະສາດ ແລະ ທາງດ້ານການເຄື່ອນໄຫວຂອງອະໄວຍະວະຂອງເດັກນ້ອຍພິການ, ລວມທັງການເຜີຍແຜ່ ແລະ ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບ ວິທີການຟື້ນຟູສຸຂະພາບ, ການສຶກສາ ແລະ ການບໍລິການດ້ານວິຊາຊີບ, ໂດຍແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ລັດພາຄີສາມາດປັບປຸງຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມຊຳນິຊຳນານ ແລະ ມີປະສິບການອັນກວ້າງຂວາງໃນຂົງເຂດນີ້ ເພື່ອພິຈາລະນາບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງປະເທດກຳລັງພັດທະນາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່.

ມາດຕາ 24

1. ລັດພາຄີ ຮັບຮູ້ວ່າເດັກນ້ອຍມີສິດມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ ແລະ ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ ແລະ ຟື້ນຟູສຸຂະພາບຕາມມາດຕະຖານສູງສຸດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້. ລັດພາຄີຈະຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ມີເດັກນ້ອຍຄົນໃດ ຖືກຕັດສິດໃນການຊົມໃຊ້ການບໍລິການດ້ານການຮັກສາສຸຂະພາບດັ່ງກ່າວ.
2. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິດດັ່ງກ່າວຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມດັ່ງລຸ່ມນີ້ ເພື່ອ:
 - (ກ). ຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກເກີດໃໝ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍ;
 - (ຂ). ຮັບປະກັນການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການເພດ ແລະ ການຮັກສາສຸຂະພາບ ທີ່ຈຳເປັນແກ່ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ ໂດຍເນັ້ນໜັກໃສ່ການພັດທະນາປະຖົມສຸຂະພິບານ;
 - (ຄ). ຕ້ານພະຍາດ ແລະ ການຂາດອາຫານ, ຊຶ່ງລວມທັງໃນກອບຂອງປະຖົມສຸຂະພິບານ, ໂດຍຜ່ານການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ແລະ ຜ່ານການຕອບສະໜອງດ້ານອາຫານທີ່ມີທາດບຳລຸງ

ພຽງພໍ ແລະ ນ້ຳດື່ມທີ່ສະອາດ ໂດຍຄຳນຶງເຖິງຄວາມອັນຕະລາຍ ແລະ ຄວາມສ່ຽງໄພຕໍ່ຄວາມ ເບີເບື້ອນຂອງສຸຂະພາບແວດລ້ອມ; ແລະ ຜ່ານວິທີການຮັກສາສຸຂະພາບແບບອື່ນໆ.

- (ງ). ຮັບປະກັນການເບິ່ງແຍງສຸຂະພາບຂອງແມ່ ກ່ອນ ແລະ ຫຼັງຄອດ;
 - (ຈ). ຮັບປະກັນວ່າ ທຸກພາກສ່ວນຂອງສັງຄົມ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນພໍ່ແມ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍ, ໃຫ້ໄດ້ຮັບ ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ການສຶກສາ ກ່ຽວກັບ ການຮັກສາສຸຂະພາບ, ອາຫານການກິນຂອງເດັກ ນ້ອຍ ແລະ ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ພື້ນຖານ ກ່ຽວກັບ ສຸຂະພາບ ແລະ ໂພສະນາການຂອງເດັກ, ຜົນດີຂອງການລ້ຽງລູກດ້ວຍນົມແມ່, ຂອງການອະນາໄມ ແລະ ຂອງສະພາບແວດລ້ອມທີ່ສະອາດ ແລະ ຂອງການປ້ອງກັນອຸປະຕິເຫດ;
 - (ສ). ພັດທະນາການປ້ອງກັນສຸຂະພາບ, ການແນະນຳແກ່ພໍ່ແມ່ພ້ອມທັງການສຶກສາ ແລະ ການບໍລິ ການດ້ານການວາງແຜນຄອບຄົວ.
3. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ ເພື່ອລົບລ້າງພຶດຕິກຳອັນ ເກົ່າແກ່ ທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງເດັກນ້ອຍ.
 4. ລັດພາຄີ ຮັບປະກັນທີ່ຈະຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມການຮ່ວມມືສາກົນ ໂດຍແນໃສ່ຮັບປະກັນຄວາມ ກ້າວໜ້າຂອງການປະຕິບັດສິດທິຖືກຮັບຮູ້ ໃນມາດຕານີ້ ໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ. ຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຕ້ອງການຂອງປະເທດກຳລັງພັດທະນາ ໃນດ້ານນີ້, ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດ.

ມາດຕາ 25

ລັດພາຄີ ຮັບຮູ້ວ່າ ສິດຂອງເດັກນ້ອຍ ຜູ້ທີ່ຖືກມອບໝາຍໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ມີສິດອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອລ້ຽງດູ, ປົກປ້ອງ ຫຼື ປົ່ນປົວສຸຂະພາບທາງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ, ມີສິດໄດ້ຮັບການກວດກາຄືນເປັນໄລຍະ ກ່ຽວກັບ ການປົ່ນປົວສຸຂະພາບການທີ່ພົວພັນເຖິງການມອບຮັບເດັກດັ່ງກ່າວມານັ້ນ.

ມາດຕາ 26

1. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງຮັບຮູ້ສິດຂອງເດັກທຸກຄົນ ໃນການໄດ້ຮັບສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ລວມທັງການປະ ກັນໄພສັງຄົມ ແລະ ຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອການປະຕິບັດສິດດັ່ງກ່າວນັ້ນໃຫ້ ປະກົດຜົນເປັນຈິງຢ່າງເຕັມສ່ວນ ຕາມກົດໝາຍພາຍໃນຂອງຕົນ.
2. ຕໍ່ຜູ້ທີ່ມີເງື່ອນໄຂເໝາະສົມ, ຜົນປະໂຫຍດດັ່ງກ່າວມາຂ້າງເທິງຄວນມອບໃຫ້ຕາມຄວາມເໝາະສົມ ກັບເງື່ອນໄຂດ້ານຊັບສິນ ແລະ ສຸຂະພາບຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການລ້ຽງ ດູເດັກ, ພ້ອມດ້ວຍການພິຈາລະນາດ້ານອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວກັບ ການຮ້ອງຂໍການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານສະຫວັດດີ ການແກ່ເດັກນ້ອຍ ຫຼື ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງເຂົາ.

ມາດຕາ 27

1. ລັດພາຄີຮັບຮູ້ວ່າ ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນມີສິດ ມີເງື່ອນໄຂຊີວິດການເປັນຢູ່ ທີ່ສົມເໝາະສົມຜົນກັບການພັດທະນາທາງຈິດປະສາດ, ຈິດໃຈ, ຈັນຍາທຳ ແລະ ສັງຄົມຂອງຕົນ.
2. ພໍ່ແມ່ ຫຼື ບຸກຄົນອື່ນ ທີ່ຮັບຜິດຊອບເດັກ ມີພາລະຕົ້ນຕໍໃນການຮັບປະກັນໃຫ້ເດັກຕາມຄວາມສາມາດ ແລະ ເງື່ອນໄຂທາງດ້ານການເງິນຂອງຕົນ.
3. ສອດຄ່ອງກັບເງື່ອນໄຂພາຍໃນ ແລະ ດ້ວຍວິທີການຂອງຕົນ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອພໍ່ແມ່ ແລະ ບຸກຄົນ ທີ່ຮັບຜິດຊອບເດັກໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິດດັ່ງກ່າວນີ້ ແລະ ໃນກໍລະນີທີ່ຈຳເປັນ ຈະຕ້ອງໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ໂຄງການໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ໂດຍສະເພາະ ກ່ຽວກັບ ການຕອບສະໜອງດ້ານສະບຽງອາຫານ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ທີ່ພັກອາໄສ.
4. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ພໍ່ແມ່ ຫຼື ບຸກຄົນທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບດ້ານການເງິນຕໍ່ເດັກ ໄດ້ໃຫ້ການເບິ່ງແຍງດູແລເດັກ ທັງຢູ່ພາຍໃນລັດພາຄີ ແລະ ຕ່າງປະເທດ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ໃນເມື່ອບຸກຄົນ ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ທາງດ້ານການເງິນ ຕໍ່ເດັກນ້ອຍທີ່ອາໄສຢູ່ຕ່າງລັດ, ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງສົ່ງເສີມການເຂົ້າຮ່ວມເປັນພາຄີ ຫຼື ເຊັນສັນຍາສາກົນພ້ອມດ້ວຍຂໍ້ຕົກລົງອື່ນໆທີ່ເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 28

1. ລັດພາຄີ ຮັບຮູ້ສິດຂອງເດັກນ້ອຍໃນການສຶກສາ, ເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດສິດດັ່ງກ່າວໃຫ້ມີຄວາມຄົບໝ້າ ແລະ ບົນພື້ນຖານການໃຫ້ໂອກາດເທົ່າທຽມກັນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງລັດພາຄີຈະຕ້ອງ:
 - (ກ). ເຮັດໃຫ້ການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມເປັນພາກບັງຄັບ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າສຳລັບທຸກຄົນ;
 - (ຂ). ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການພັດທະນາມັດທະຍົມສຶກສາ ໃນຫຼາຍຮູບແບບລວມທັງສາມັນສຶກສາ ແລະ ອາຊີວະສຶກສາ ໂດຍສ້າງເງື່ອນໄຂ ແລະ ໂອກາດໃຫ້ເດັກທຸກຄົນໄດ້ເຂົ້າຮຽນຢ່າງທົ່ວເຖິງ ພ້ອມດຽວກັນ ກໍຕ້ອງເອົາມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມເຮັດໃຫ້ການສຶກສາບໍ່ໄດ້ເສຍຄ່າ ແລະ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການເງິນໃນກໍລະນີທີ່ຈຳເປັນ;
 - (ຄ). ດ້ວຍທຸກວິທີທາງທຳມະຊາດ, ເຮັດໃຫ້ການສຶກສາຂັ້ນສູງເປັນທີ່ທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າຮຽນໄດ້ ບົນພື້ນຖານຄວາມສາມາດຂອງນັກຮຽນ;
 - (ງ). ເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ແລະ ທິດທາງກ່ຽວກັບ ການສຶກສາ ແລະ ວິຊາຊີບ ເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໄດ້ຊາບຢ່າງທົ່ວເຖິງ;

- (ຈ). ເອົາມາດຕະການບຸກລະດົມ ເດັກນ້ອຍນັກຮຽນຂຶ້ນທ້ອງຮຽນຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນ ອັດຕາການອອກໂຮງຮຽນກ່ອນກຳນົດ.
- 2. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງການ ສຶກສາ ສອດຄ່ອງກັບກຽດສັກສີແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເດັກ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບສິນທິສັນຍາ ສະບັບນີ້.
- 3. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມການຮ່ວມມືສາກົນ ໃນດ້ານການສຶກສາ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວ ແມ່ນເພື່ອປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການລົບລ້າງຄວາມກົກໜັງສື ແລະ ຄວາມໂງ່ຈ້າງຫຼ້າງໃນຂອບເຂດ ທົ່ວໂລກ ແລະ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທະຍາສາດ ແລະ ເຕັກນິກ ແລະ ຮຽນຮູ້ວິທີການສິດສອນ ທີ່ທັນສະໄໝ. ເມື່ອພິຈາລະນາບັນຫານີ້, ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງປະ ເທດພວມພັດທະນາ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເອົາໃຈໃສ່ເປັນພິເສດ.

ມາດຕາ 29

- 1. ລັດພາຄີເຫັນດີເຫັນພ້ອມນຳກັນວ່າ ການສຶກສາຂອງເດັກຈະຕ້ອງແນໃສ່:
 - (ກ). ພັດທະນາບຸກຄະລິກ, ພອນສະຫວັນ, ກຳລັງວັງຊາ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງເດັກຈົນເຕັມຄວາມ ສາມາດຂອງເຂົາ;
 - (ຂ). ພັດທະນາການເຄົາລົບນັບຖືສິດທິມະນຸດ ແລະ ອິດສະລະພາບພື້ນຖານຂອງມະນຸດ ແລະ ຫຼັກ ການ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນກົດບັດສະຫະປະຊາຊາດ;
 - (ຄ). ສ້າງໃຫ້ເດັກມີຄວາມເຄົາລົບນັບຖືພໍ່ແມ່, ເອກະລັກທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ພາສາ ແລະ ຄຳນິ ຍົມແຫ່ງຊາດຂອງຕົນ, ມີຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຄຳນິຍົມຂອງປະເທດ ທີ່ເຂົາພັກອາໄສຢູ່, ຂອງ ປະເທດຕົ້ນກຳເນີດ ແລະ ມີຄວາມເຄົາລົບນັບຖືອະລິຍະທຳ ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກອະລິຍະທຳຂອງ ເຂົາ;
 - (ງ). ເຮັດໃຫ້ເດັກກຽມພ້ອມ ທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດ ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ໃນສັງຄົມທີ່ມີເສລີພາບບົນ ຈິດໃຈແຫ່ງຄວາມເຂົ້າອີກເຂົ້າໃຈ, ສັນຕິພາບ, ການປະນີປະນອມ, ສະເໝີພາບລະຫວ່າງເພດ ແລະ ມິດຕະພາບລະຫວ່າງປະຊາຊົນທຸກຊາດ, ທຸກຊົນຊາດຊົນເຜົ່າ, ທຸກກຸ່ມສາສະໜາ ແລະ ກຸ່ມຄົນພື້ນເມືອງ;
 - (ຈ). ພັດທະນາເດັກໃຫ້ມີຄວາມຮັກ ແລະ ຫວງແຫນສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ;
- 2. ບໍ່ມີຂໍ້ບັນຍັດໃດໃນມາດຕານີ້ ຫຼື ມາດຕາ 28 ທີ່ຈະຖືກຕີຄວາມໝາຍວ່າ ເປັນການແຊກແຊງເສລີ ພາບທາງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ອົງການຈັດຕັ້ງໃນການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງສະຖາບັນ ການສຶກສາຕາມຫຼັກການທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນວັກ 1 ຂອງມາດຕານີ້ ແລະ ສະໜອງຕາມລະດັບຄາດ

ໝາຍທີ່ວ່າ ການສຶກສາໃນສະຖາບັນຄືດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ໄດ້ຕາມມາດຕະຖານຕໍ່າ
ສຸດ ທີ່ລັດໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ມາດຕາ 30

ໃນລັດ ທີ່ມີກຸ່ມສາດສະໜາ ຫຼື ພາສາ ຫຼື ກຸ່ມຊົນເຜົ່າສ່ວນນ້ອຍ ຫຼື ກຸ່ມຊົນພື້ນເມືອງອາໄສຢູ່,
ເດັກນ້ອຍໃນກຸ່ມຄົນສ່ວນນ້ອຍ ຫຼື ຊາວພື້ນເມືອງດັ່ງກ່າວມານັ້ນ ຈະຕ້ອງມີສິດທີ່ຈະອະນຸລັກວັດທະນະທຳ,
ເປີດເຜີຍ ແລະ ເຮັດພິທີທາງສາສະໜາຂອງຕົນ ຫຼື ໃຊ້ພາສາຂອງຕົນຮ່ວມກັບຊຸມຊົນຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 31

1. ລັດພາຄືຮັບຮູ້ ສິດຂອງເດັກນ້ອຍໃນການພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມ, ເຂົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະກຳກິລາ ແລະ
ບັນເທີງ ທີ່ເໝາະສົມກັບອາຍຸຂອງເດັກ ແລະ ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນຊີວິດວັດທະນະທຳ ແລະ ສິນລະ
ປະກຳຢ່າງມີອິດສະລະພາບ.
2. ລັດພາຄື ຈະຕ້ອງເຄົາລົບ ແລະ ສົ່ງເສີມສິດຂອງເດັກນ້ອຍ ໃນການປະກອບສ່ວນຢ່າງເຕັມສ່ວນເຂົ້າ
ໃນຊີວິດວັດທະນະທຳ ແລະ ສິນລະປະກຳ ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍຈະຕ້ອງຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການສ້າງໂອກາດ
ທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ສະເໝີພາບ ສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ສິນລະປະ, ກິລາ
ກາຍຍະກຳ, ພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມ.

ມາດຕາ 32

1. ລັດພາຄື ຮັບຮູ້ສິດຂອງເດັກນ້ອຍ ໃນການໄດ້ການປົກປ້ອງ ບໍ່ໃຫ້ຖືກຊຸດຮີດດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ
ຖືກໃຊ້ເຮັດວຽກ ທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ ຫຼື ເປັນການກະທົບຕໍ່ການສຶກສາ, ຫຼື ເປັນຜົນເສຍແກ່ສຸຂະພາບ
ຫຼື ແກ່ການພັດທະນາທາງຮ່າງກາຍ, ຈິດປະສາດ, ຈິດໃຈ, ຈັນຍາທຳ ຫຼື ທາງດ້ານສັງຄົມຂອງເດັກ.
2. ລັດພາຄື ຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການທາງດ້ານກົດໝາຍ, ບໍລິຫານ, ສັງຄົມ ແລະ ການສຶກສາ ເພື່ອ
ຮັບປະກັນການປະຕິບັດມາດຕານີ້. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ແລະ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຂໍ້ບັນຍັດຂອງ
ສັນຍາສາກົນອື່ນໆ, ລັດພາຄື ຈະຕ້ອງ:
 - (ກ). ກຳນົດອາຍຸຕໍ່າສຸດສຳລັບການຮັບເອົາເຂົ້າເຮັດວຽກ;
 - (ຂ). ກຳນົດລະບຽບການທີ່ເໝາະສົມ ກ່ຽວກັບ ໂມງເວລາ ແລະ ເງື່ອນໄຂການອອກແຮງງານ;
 - (ຄ). ບັນຍັດການລົງໂທດທີ່ເໝາະສົມ ຫຼື ເອົາມາດຕະການອື່ນໆ ເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດມາດ
ຕານີ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ມາດຕາ 33

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ, ລວມທັງມາດຕະການທາງດ້ານນິຕິບັນຍັດ, ບໍລິຫານ, ສັງຄົມ ແລະ ສຶກສາ ເພື່ອປ້ອງກັນເດັກນ້ອຍ ບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ຢາເສບຕິດ ແລະ ສານອອກລິດ ຕໍ່ຈິດປະສາດ ຢ່າງຜິດກົດໝາຍດັ່ງກ່າວໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສົນທິສັນຍາສາກົນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ເພື່ອປ້ອງກັນເດັກນ້ອຍບໍ່ໃຫ້ຖືກສວຍໃຊ້ເຂົ້າໃນການຜະລິດ ແລະ ຊື້ຂາຍສານດັ່ງກ່າວແບບຜິດກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 34

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາມາດຕະການປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍ ບໍ່ໃຫ້ຖືກຂູດຮີດທາງເພດ ແລະ ຖືກຂົ່ມຂືນທຳສຳເລົາ. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການ ທີ່ເໝາະສົມໂດຍສະເພາະແມ່ນມາດຕະການລະດັບຊາດ, ສອງຝ່າຍ ແລະ ຫຼາຍຝ່າຍ ເພື່ອສະກັດກັ້ນ:

- (ກ). ການຍົວະເຍົ້າ ຫຼື ຊູ່ເຂັນໃຫ້ເດັກເຂົ້າໄປພົວພັນ ໃນກິດຈະການທາງເພດແບບຜິດກົດໝາຍ;
- (ຂ). ການໃຊ້ເດັກນ້ອຍແບບຂູດຮີດ ໃນການຄ້າປະເວນີ ຫຼື ພິດຕິກຳທາງເພດແບບຜິດກົດໝາຍ;
- (ຄ). ການໃຊ້ເດັກນ້ອຍແບບຂູດຮີດ ໃນການສະແດງຮູບພາບ ແລະ ທັງສື່ລາມິກຕ່າງໆ.

ມາດຕາ 35

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ໃນລະດັບຊາດ, ສອງຝ່າຍ, ແລະ ຫຼາຍຝ່າຍ ເພື່ອປ້ອງກັນການລັກພາຕົວ, ຫຼື ລັກລອບຄ້າຂາຍເດັກ ບໍ່ວ່າຈະດ້ວຍຈຸດປະສົງ ຫຼື ຮູບການໃດກໍຕາມ.

ມາດຕາ 36

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງປົກປ້ອງເດັກ ບໍ່ໃຫ້ຖືກຂູດຮີດໃນຮູບການອື່ນໆ ທີ່ຜິດກົດໝາຍ ຊຶ່ງແຕະຕ້ອງເຖິງສະຫວັດດີພາບຂອງເດັກ.

ມາດຕາ 37

ລັດພາຄີຈະຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າ:

- (ກ). ບໍ່ມີເດັກນ້ອຍຄົນໃດ ຈະຖືກທໍລະການ ຫຼື ຖືກລົງໂທດ ຫຼື ໄດ້ຮັບການກະທຳທີ່ໂຫດຮ້າຍປ່າເຖື່ອນໄຮ້ມະນຸດສະທຳ ແລະ ເສື້ອມຊາມ. ເດັກທີ່ຖືກຕ້ອງຫາ ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 18 ປີ ຈະບໍ່ຖືກຕັດສິນລົງໂທດປະຫານຊີວິດ ຫຼື ຈຳຄຸກຕະຫຼອດຊີວິດ ໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ທີ່ຈະຖືກປ່ອຍຕົວ.

- (ຂ). ບໍ່ມີເດັກນ້ອຍຄົນໃດ ຈະຖືກຕັດອິດສະລະພາບຢ່າງຜິດກົດໝາຍ ຫຼື ໂດຍພາລະການ. ການຈັບກຸມ, ກັກຕົວ ຫຼື ຈຳນຸດເດັກນ້ອຍ ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍ ແລະ ຕ້ອງເປັນມາດຕະການສຸດທ້າຍ, ປະຕິບັດໃນໄລຍະເວລາສັ້ນທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ;
- (ຄ). ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ ທີ່ຖືກຕັດອິດສະລະພາບ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການດູແລຢ່າງມີມະນຸດສະທຳ ແລະ ເຄົາລົບກຽດສັກສີຂອງຄວາມເປັນມະນຸດ ໂດຍຄຳນຶງເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນທີ່ຢູ່ໃນໄວອາຍຸຂອງເຂົາ. ໂດຍສະເພາະ, ເດັກນ້ອຍທີ່ຖືກຕັດອິດສະລະພາບ ຈະຕ້ອງຖືກແຍກອອກຈາກຜູ້ໃຫຍ່, ເວັ້ນເສຍແຕ່ເຫັນວ່າ ການກັກຂັງເດັກນ້ອຍຢູ່ນຳຜູ້ໃຫຍ່ ເປັນຜົນປະໂຫຍດອັນສູງສຸດຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ເດັກນ້ອຍຈະຕ້ອງມີສິດຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບຄອບຄົວ ໂດຍທາງຈິດໝາຍ ແລະ ດ້ວຍການຢັ້ງມຢາມ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ໃນກໍລະນີພິເສດ;
- (ງ). ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ ທີ່ຖືກຕັດອິດສະລະພາບ ຈະຕ້ອງມີສິດ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານກົດໝາຍ ແລະ ດ້ານອື່ນໆ ທີ່ເໝາະສົມທັງມີສິດ ຕໍ່ສູ້ຄະດີຕັດອິດສະລະພາບຂອງຕົນ ຕໍ່ໜ້າສານ ຫຼື ອົງການທີ່ມີອຳນາດ, ເປັນເອກະລາດ ແລະ ມີຄວາມທ່ຽງທຳ, ແລະ ສິດໄດ້ຮັບການຕັດສິນຄະດີນັ້ນໂດຍທັນທີ;

ມາດຕາ 38

1. ລັດພາຄີ ຮັບຮອງທີ່ຈະເຄົາລົບ ແລະ ຮັບປະກັນການເຄົາລົບລະບຽບການຂອງກົດໝາຍສາກົນ ວ່າດ້ວຍ ມະນຸດສະທຳ ຊຶ່ງແນະໃສ່ປົກປ້ອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຕໍ່ລັດພາຄີຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໃນກໍລະນີມີການປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ.
2. ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ບຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 15 ປີ ມີສ່ວນຮ່ວມໂດຍກົງໃນການເປັນບໍລະປັກກັນ.
3. ລັດພາຄີ ຈະບໍ່ເກັບເກນເດັກ ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 15 ປີ ໄປເປັນທະຫານ. ໃນການເກັບເກນບຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸສູງກວ່າ 18 ປີ ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເລືອກຜູ້ທີ່ມີອາຍຸສູງກວ່າໝູ່.
4. ໂດຍສອດຄ່ອງກັບພັນທະຂອງຕົນ ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍສາກົນ ກ່ຽວກັບ ມະນຸດສະທຳ ໃນການປົກປ້ອງພົນລະເຮືອນ ໃນກໍລະນີມີການປະທະກັນດ້ວຍກຳລັງອາວຸດ, ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອຮັບປະກັນການປົກປ້ອງ ແລະ ເບິ່ງແຍງເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການປະທະດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 39

ລັດພາຄີ ຈະຕ້ອງເອົາທຸກມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອສົ່ງເສີມການພື້ນຟູສະພາບຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງເດັກນ້ອຍ ຜູ້ທີ່ຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງການປະຕິບັດອັນບໍ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ເດັກນ້ອຍເຊັ່ນ: ການປ່ອຍປະລະເລີຍ, ການຂູດຮີດ ຫຼື ທຳຮ້າຍ; ການທໍລະມານ ຫຼື ການກະທຳທີ່ປ່າເຖືອນ, ຫຼື ລົງໂທດຢ່າງໄຮ້ມະນຸດສະທຳ ຫຼື ເສື່ອມຊາມ ຫຼື ການປະທະກັນດ້ວຍກຳລັງອາວຸດ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍເພື່ອໃຫ້ເດັກເຫຼົ່ານັ້ນປັບຕົວເຂົ້າກັບສັງຄົມ. ການພື້ນຟູ ແລະ ການປັບຕົວດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງມີຂຶ້ນໃນສະພາບແວດລ້ອມທີ່ມີການດູແລສຸຂະພາບ, ຮູ້ຈັກກຽດສັກສີຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 40

1. ລັດພາຄີ ຮັບຮູ້ວ່າ ເດັກນ້ອຍທີ່ຖືກກ່າວຫາວ່າ ໄດ້ລະເມີດ ຫຼື ຕ້ອງຄະດີອາຍາມີສິດຖືກປະຕິບັດໃນລັກສະນະສົ່ງເສີມກຽດສັກສີ ແລະ ຄຸນຄ່າແຫ່ງຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເດັກນ້ອຍ, ຊຶ່ງຈະເປັນການສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກມີຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ສິດທິມະນຸດ ແລະ ເສລີພາບພື້ນຖານຂອງຄົນອື່ນ ແລະ ການປະຕິບັດນັ້ນຈະຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງອາຍຸຂອງເດັກ ແລະ ຄວາມມຸ່ງມາດປາຖະໜາ ທີ່ຢາກສົ່ງເສີມການປັບຕົວ ແລະ ມີບົດບາດອັນສ້າງສັນຂອງເດັກນ້ອຍໃນສັງຄົມ.
2. ເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ ແລະ ໂດຍຄຳນຶງເຖິງຂໍ້ບັນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາສາກົນ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໂດຍສະເພາະແມ່ນ:
 - (ກ). ບໍ່ມີເດັກນ້ອຍຄົນໃດຈະຖືກກ່າວຫາ ຫຼື ຕ້ອງຫາວ່າ ໄດ້ລະເມີດ ຫຼື ຖືກຮັບຮູ້ວ່າໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍອາຍາ ຍ້ອນການກະທຳ ຫຼື ການລະເວັ້ນທີ່ກົດໝາຍພາຍໃນ ຫຼື ກົດໝາຍສາກົນ ບໍ່ໄດ້ທ້າມໃນເວລາທີ່ມີການກະທຳ ຫຼື ລະເວັ້ນນັ້ນ.
 - (ຂ). ເດັກທຸກຄົນທີ່ຖືກກ່າວຫາ ຫຼື ຕ້ອງຄະດີວ່າ ໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍອາຍາຢ່າງໜ້ອຍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຄຳປະກັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:
 - (1). ຖືວ່າບໍ່ມີຄວາມຜິດຈົນກວ່າຈະຖືກພິສູດໄດ້ວ່າ ໄດ້ມີຄວາມຜິດຕໍ່ກົດໝາຍຢ່າງແທ້ຈິງ;
 - (2). ໄດ້ຮັບແຈ້ງຂໍ້ກ່າວຫາຂອງຕົນໂດຍກົງທັນທີ ຖ້າເໝາະສົມ ກໍໃຫ້ແຈ້ງຜ່ານພໍ່ແມ່ ຫຼື ຜູ້ປົກຄອງຕາມກົດໝາຍ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍມີສິດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານກົດໝາຍ ຫຼື ດ້ານອື່ນໆ ທີ່ເໝາະສົມໃນການກະກຽມ ແລະ ສູ້ຄະດີຢູ່ສານ;
 - (3). ຄະດີຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕັດສິນຢ່າງໄວ ແລະ ໂດຍອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດກ່ຽວຂ້ອງ, ເອກະລາດ ແລະ ທ່ຽງທຳ ຫຼື ອົງການຕຸລາການໃນການດຳເນີນຄະດີທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ໂດຍໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານກົດໝາຍ ຫຼື ດ້ານອື່ນໆທີ່ເໝາະສົມ, ແລະ ບໍ່ຜົນກັບຜົນປະໂຫຍດອັນສູງສຸດຂອງເດັກຕາມອາຍຸ ແລະ ສະພາບຂອງເດັກ, ຂອງພໍ່ແມ່ຜູ້ປົກຄອງຕາມກົດໝາຍ;

- (4). ບໍ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ເປັນພະຍານ ຫຼື ສາລະພາບຜິດ, ມີສິດສອບປາກຄຳ ຫຼື ໃຫ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຕົນສອບປາກຄຳພະຍານຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນ ກໍມີສິດສົ່ງພະຍານຂອງຕົນໄປໃຫ້ການຢູ່ສານແທນຕົນເອງໃນເງື່ອນໄຂເທົ່າທຽມກັນ;
 - (5). ຖ້າຫາກຖືກຕັດສິນວ່າ ມີການລະເມີດກົດໝາຍອາຍາ, ຄຳຕັດສິນ ແລະ ທຸກມາດຕະການລົງໂທດ ທີ່ຄຳຕັດສິນນັ້ນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ສາມາດອຸທອນຕໍ່ອົງການ ຫຼື ສານຂັ້ນເທິງ ທີ່ເປັນເອກະລາດ ແລະ ທ່ຽງທຳ ໂດຍຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ;
 - (6). ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກນາຍພາສາ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າ ຖ້າວ່າເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນ ບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຫຼື ເວົ້າພາສາທີ່ນຳໃຊ້ໃນສານບໍ່ໄດ້;
 - (7). ໃນທຸກຂັ້ນຕອນຂອງການດຳເນີນຄະດີ, ຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງເດັກ ຈະບໍ່ຖືກເປີດເຜີຍ.
3. ລັດພາຄີຈະຕ້ອງ ສົ່ງເສີມການສ້າງກົດໝາຍ, ລະບຽບການ, ອົງການ ແລະ ສະຖາບັນສະເພາະ ສຳລັບເດັກທີ່ຖືກກ່າວຫາ, ຕ້ອງຫາ ຫຼື ຖືກຮັບຮູ້ວ່າ ໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍອາຍາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ:
- (ກ). ການກຳນົດອາຍຸຕ່ຳສຸດຂອງເດັກນ້ອຍ ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງອາຍາ;
 - (ຂ). ເມື່ອໃດເຫັນວ່າ ເໝາະສົມ ແລະ ຕ້ອງການ, ການເອົາມາດຕະການຕໍ່ເດັກນ້ອຍທີ່ຕ້ອງຄະດີອາຍາດັ່ງກ່າວ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງດຳເນີນຄະດີທາງຕຸລາການ, ມີແຕ່ຈະຕ້ອງເຄົາລົບສິດທິມະນຸດ ແລະ ປົກປ້ອງກົດໝາຍຢ່າງເຕັມສ່ວນ.
4. ເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດຕໍ່ເດັກນ້ອຍໃຫ້ເປັນໄປຕາມລັກສະນະທີ່ເໝາະສົມກັບຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ສົມດຸນກັບສະພາບ ແລະ ຄວາມຜິດຂອງເດັກນ້ອຍ, ລັດພາຄີຈະຕ້ອງມີການຈັດສັນຕ່າງໆ, ເຊັ່ນ: ການລ້ຽງດູເບິ່ງແຍງ, ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການແນະນຳ; ການໃຫ້ຄຳປຶກສາຫາລື; ການຝາກໂທດ, ການຮັບລ້ຽງດູເດັກ; ໂຄງການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ ຫຼື ການລ້ຽງດູແບບອື່ນໆ ນອກຈາກການລ້ຽງດູໃນສະຖາບັນ.

ມາດຕາ 41

ບໍ່ມີຂໍ້ບັນຍັດໃດ ໃນລິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຂໍ້ບັນຍັດທີ່ເປັນຜົນດີກວ່າ ໃນການປະຕິບັດສິດຂອງເດັກນ້ອຍໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ, ຊຶ່ງອາດຈະຖືກບົ່ງໄວ້ໃນ:

- (ກ). ກົດໝາຍຂອງລັດພາຄີ; ຫຼື
- (ຂ). ກົດໝາຍສາກົນທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບລັດດັ່ງກ່າວ.

ພາກທີ II

ມາດຕາ 42

ດ້ວຍວິທີການອັນເໝາະສົມ ແລະ ຕັ້ງໜ້າ, ລັດພາຄີ ຮັບປະກັນຈະເຜີຍແຜ່ຫຼັກການ ແລະ ຂໍ້ບັນຍັດຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໃຫ້ຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນຮູ້ຈັກຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

ມາດຕາ 43

1. ເພື່ອສ້າງເກດຕິລາຄາຄວາມຄືບໜ້າຂອງການປະຕິບັດພັນທະຂອງລັດພາຄີ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໃຫ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ, ຄະນະກຳມະການ ວ່າດ້ວຍ ສິດທິເດັກນ້ອຍ ຈະໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍມີໜ້າທີ່ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.
2. ຄະນະກຳມະການນີ້ ຈະຕ້ອງປະກອບດ້ວຍຊ່ວງຊາວ 10 ຄົນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ມີຈັນຍາທຳສູງ ແລະ ເປັນທີ່ຍອມຮັບຢ່າງກວ້າງຂວາງວ່າ ມີຄວາມສາມາດໃນວຽກງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້. ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງຖືກເລືອກຕັ້ງ ໂດຍລັດພາຄີ ແລະ ພົນລະເມືອງຂອງລັດເຫຼົ່ານັ້ນ ໂດຍສະເລ່ຍຢ່າງເໝາະສົມຕາມພູມສາດ ແລະ ລະບົບກົດໝາຍຕົ້ນຕໍ. ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນຈະຮັບໃຊ້ໜ້າທີ່ໃນຖານະສ່ວນຕົວ.
3. ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການນີ້ ຈະຕ້ອງຖືກເລືອກດ້ວຍຄະແນນສູງແບບບິດລັບ ເອົາບຸກຄົນຕາມລາຍຊື່ຜູ້ທີ່ຖືກສົ່ງເຂົ້າສະໝັກ ໂດຍລັດພາຄີ. ແຕ່ລະລັດພາຄີສາມາດສົ່ງຜູ້ສະໝັກເຂົ້າແຂ່ງຂັນໄດ້ 1 ຄົນ.
4. ການເລືອກຕັ້ງຄັ້ງທຳອິດຈະຕ້ອງມີຂຶ້ນພາຍໃນ 6 ເດືອນ ຫຼັງຈາກມີສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຈະມີຂຶ້ນໃນທຸກໆ 2 ປີ. ຢ່າງໜ້ອຍ 4 ເດືອນ ກ່ອນການເລືອກຕັ້ງແຕ່ລະຄັ້ງ, ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຕ້ອງສົ່ງຈົດໝາຍໄປຍັງລັດພາຄີ ເພື່ອໃຫ້ແຈ້ງລາຍຊື່ຜູ້ສະໝັກພາຍໃນ 2 ເດືອນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຈັດລຽງລາຍຊື່ຂອງຜູ້ສະໝັກເລືອກຕັ້ງຕາມລຳດັບຕົວອັກສອນພ້ອມທັງບອກຊື່ຂອງລັດພາຄີ ທີ່ສົ່ງຜູ້ເຂົ້າສະໝັກ, ແລ້ວຈັດສົ່ງບັນຊີລາຍຊື່ດັ່ງກ່າວໄປຍັງລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
5. ການເລືອກຕັ້ງຈະຕ້ອງມີຂຶ້ນຢູ່ໃນກອງປະຊຸມຂອງລັດພາຄີ ຊຶ່ງຮຽກໂຮມໂດຍ ເລຂາທິການໃຫຍ່ ທີ່ສຳນັກງານໃຫຍ່ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ. ໃນກອງປະຊຸມຂອງລັດພາຄີ ຊຶ່ງສອງສ່ວນສາມຂອງລັດພາຄີ ຈະປະກອບເປັນອົງປະຊຸມ. ຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງເຂົ້າໃນຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄະແນນສູງຫຼາຍທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນສູງສ່ວນຫຼາຍກາຍເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງລັດພາຄີ ທີ່ມີໜ້າເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ລົງຄະແນນສູງໃນກອງປະຊຸມ.

6. ຄະນະກຳມະການແຕ່ລະຊຸດມີອາຍຸ 4 ປີ ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການຊຸດເກົ່າ ມີສິດລົງສະໝັກ ເລືອກຕັ້ງຄົນໃໝ່ໄດ້ຕາມການສະເໜີຂອງລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ອາຍຸປະຈຳການຂອງສະມາຊິກ 5 ຄົນຂອງຄະນະກຳມະການຊຸດທຳອິດຈະຈົບລົງ ເມື່ອຄົບສອງປີ. ຄະນະກຳມະການ 5 ຄົນນີ້ຈະຖືກປະທານກອງປະຊຸມເລືອກເອົາທັນທີພາຍຫຼັງການເລືອກຕັ້ງຄັ້ງທຳອິດ ໂດຍການຈົກສະຫຼາກ.
7. ຖ້າວ່າສະມາຊິກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຫາກເສຍຊີວິດ ຫຼື ລາອອກຈາກຕຳແໜ່ງ ຫຼື ປະກາດວ່າ ຕົນບໍ່ສາມາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຄະນະກຳມະການຕໍ່ໄປໄດ້ອີກ ຈະແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນໃດກໍຕາມ, ລັດພາຄີທີ່ສົ່ງຜູ້ກ່ຽວເຂົ້າສະໝັກ ຈະຕ້ອງແຕ່ງຕັ້ງຊ່ຽວຊານຄົນໃໝ່ຂອງຕົນເພື່ອໃຫ້ຄະນະກຳມະການຮັບເອົາເຂົ້າດຳລົງຕຳແໜ່ງແທນ ຈົນໝົດອາຍຸປະຈຳການທີ່ຍັງເຫຼືອ.
8. ຄະນະກຳມະການຕ້ອງກຳນົດລະບຽບການພາຍໃນຂອງຕົນ
9. ຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວ ຈະເລືອກຕັ້ງເອົາຄະນະປະຈຳຂອງຕົນ ໂດຍມີອາຍຸປະຈຳການ ຊຸດລະ 2 ປີ.
10. ກອງປະຊຸມຄະນະກຳມະການປົກກະຕິຈະຈັດຂຶ້ນທີ່ສຳນັກງານໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຫຼື ສະຖານທີ່ໃດໜຶ່ງທີ່ເໝາະສົມ ຊຶ່ງກຳນົດໂດຍຄະນະກຳມະການ. ຄະນະກຳມະການຈະປະຊຸມກັນປົກກະຕິໃນແຕ່ລະປີ. ໄລຍະດຳເນີນກອງປະຊຸມຂອງຄະນະກຳມະການຈະຖືກກຳນົດ ຫຼື ປ່ຽນແປງ, ຖ້າວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ, ໂດຍກອງປະຊຸມຂອງລັດພາຄີຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຕາມການເຫັນດີຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.
11. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະປະກອບພະນັກງານ ແລະ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກອັນຈຳເປັນ ສຳລັບການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢ່າງມີປະສິດທິພາບຂອງຄະນະກຳມະການຕາມສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
12. ໂດຍການເຫັນດີຂອງສະມັດຊາໃຫຍ່, ສະມາຊິກຂອງຄະນະກຳມະການທີ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນພາຍໃຕ້ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບເງິນເດືອນ ແລະ ເງິນອຸດໜູນຈາກງົບປະມານຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ສະມັດຊາໃຫຍ່ຕົກລົງ.

ມາດຕາ 44

1. ລັດພາຄີ ຮັບປະກັນທີ່ຈະສົ່ງບົດລາຍງານຂອງຕົນໃຫ້ຄະນະກຳມະການໂດຍຜ່ານ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ, ຊຶ່ງໃນນັ້ນ ຈະມີການລາຍງານ ກ່ຽວກັບ ມາດຕະການທີ່ໄດ້ນຳໃຊ້ ເພື່ອປະຕິບັດສິດ ທີ່ຖືກຮັບຮູ້ໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໃຫ້ມີຜົນສັກສິດ ແລະ ຄວາມຄົບໜ້າຕົວຈິງຂອງການໃຊ້ສິດດັ່ງກ່າວຕາມກຳນົດຄື:
 - (ກ). ພາຍໃນໄລຍະສອງປີ ນັບແຕ່ມີ ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຕໍ່ລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
 - (ຂ). ຫຼັງຈາກນັ້ນ ກໍຕ້ອງສົ່ງທຸກໆຫ້າປີ.

2. ບົດລາຍງານທີ່ໄດ້ຂຽນຂຶ້ນຕາມມາດຕານີ້ ຈະຕ້ອງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງປັດໃຈ ແລະ ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ, ຖ້າມີ, ທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການປະຕິບັດພັນທະຂອງລັດພາຄີຕາມສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້. ບົດລາຍງານ ດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງມີຂໍ້ມູນຄົບຖ້ວນ ເພື່ອໃຫ້ຄະນະກຳມະການເຂົ້າໃຈຢ່າງກວ້າງຂວາງ ກ່ຽວກັບ ການ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຢູ່ໃນປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.
3. ອີງຕາມວັກ 1 ຂໍ້ (ຂ) ຂອງມາດຕານີ້ ລັດພາຄີໃດຫາກສົ່ງບົດລາຍງານເບື້ອງຕົ້ນ ທີ່ມີຂໍ້ມູນຄົບຖ້ວນ ໃຫ້ຄະນະກຳມະການແລ້ວນັ້ນ, ໃນບົດລາຍງານຄັ້ງຕໍ່ໄປ ບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງຢຳຄືນຂໍ້ມູນພື້ນຖານທີ່ ໄດ້ລາຍງານໄປແລ້ວນັ້ນ.
4. ຄະນະກຳມະການອາດທວງຖາມເອົາຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ກ່ຽວກັບ ການປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ນຳລັດພາຄີ.
5. ຄະນະກຳມະການ ຈະຕ້ອງສົ່ງບົດລາຍງານ ກ່ຽວກັບ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕົນໄປຍັງສະມັດຊາໃຫຍ່ ສະຫະປະຊາຊາດໃນທຸກໆ 2 ປີ ໂດຍຜ່ານສະພາເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ.
6. ລັດພາຄີຈະຕ້ອງເຜີຍແຜ່ບົດລາຍງານຂອງຕົນ ໃຫ້ປະຊາຊົນໃນຊາດຂອງຕົນຊາບຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

ມາດຕາ 45

ເພື່ອເພີ່ມທະວີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ເພື່ອລະດົມການ ຮ່ວມມືສາກົນໃນຂົງເຂດທີ່ຢູ່ໃນກອບຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້:

- (ກ). ອົງການວິຊາສະເພາະ, ກອງທຶນສະຫະປະຊາຊາດສຳລັບເດັກ, ແລະ ອົງການອື່ນໆ ໃນໂຄງປະ ກອບຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ມີສິດໃນການເປັນຕົວແທນເຂົ້າໃນການພິຈາລະນາ ກ່ຽວກັບ ການປະ ຕິບັດຂໍ້ບັນຍັດຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຕາມຂອບເຂດສິດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນ ທີ່ໄດ້ຮັບ ມອບໝາຍ. ຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວສາມາດສະເໜີໃຫ້ອົງການວິຊາສະເພາະ, ກອງທຶນເດັກຂອງ ສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດອື່ນໆ ຕາມທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມ ເພື່ອສະໜອງຊ່ຽວ ຊານ ໃຫ້ຄຳແນະນຳ ກ່ຽວກັບ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໃນຂອບເຂດຄວາມຮັບຜິດ ຊອບຕາມການມອບໝາຍ. ຄະນະກຳມະການສາມາດສະເໜີໃຫ້ອົງການວິຊາສະເພາະ, ກອງທຶນ ເດັກນ້ອຍຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ອົງການອື່ນໆໃນໂຄງປະກອບສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອລາຍ ງານ ກ່ຽວກັບ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ໃນຂອບເຂດການເຄື່ອນໄຫວຂອງອົງການ ເຫຼົ່ານັ້ນ;
- (ຂ). ຖ້າເຫັນວ່າເໝາະສົມ, ຄະນະກຳມະການຈະສົ່ງບົດລາຍງານຂອງລັດພາຄີທີ່ມີຄຳຮ້ອງຂໍ ຫຼື ຄວາມ ຕ້ອງການຄຳແນະນຳ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານເຕັກນິກພ້ອມທັງຂໍ້ສັງເກດ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີ ກ່ຽວກັບ

ຄຳຮ້ອງຂໍ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງລັດພາຄີໄປຍັງອົງການວິຊາສະເພາະ, ກອງທຶນສຳລັບເດັກຂອງອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດອື່ນໆ;

(ຄ). ຄະນະກຳມະການສາມາດສະເໜີໃຫ້ສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອຮ້ອງຂໍໃຫ້ເລຂາທິການໃຫຍ່ດຳເນີນການໃນນາມຄະນະກຳມະການ ເພື່ອສຶກສາບັນຫາສະເພາະໃດໜຶ່ງ ທີ່ພົວພັນເຖິງສິດທິຂອງເດັກນ້ອຍ;

(ງ). ຄະນະກຳມະການດັ່ງກ່າວ ສາມາດໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີທົ່ວໄປ ບົນພື້ນຖານຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ຮັບຕາມມາດຕາ 44 ແລະ 45 ຂອງສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້. ຄຳຄິດເຫັນ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີດັ່ງກ່າວ ຈະຕ້ອງສົ່ງໄປຍັງທຸກລັດພາຄີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ລາຍງາຍໄປຍັງສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ພ້ອມທັງຄຳເຫັນຂອງລັດພາຄີຖ້າມີ.

ມາດຕາ 46

ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເປີດຮັບການລົງນາມສຳລັບທຸກໆລັດ.

ມາດຕາ 47

ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ. ສານສັດຕະຍາບັນ ຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ນຳເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 48

ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຍັງຈະສືບຕໍ່ເປີດຮັບການເຂົ້າຮ່ວມຂອງທຸກໆລັດ, ສານເຂົ້າຮ່ວມຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ນຳເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ມາດຕາ 49

1. ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນມື້ທີສາມສິບ ນັບແຕ່ມີຍື່ນສານສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມສະບັບທີ 20 ຕໍ່ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.
2. ສຳລັບລັດທີ່ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຫຼັງຈາກການຍື່ນສານໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມສະບັບທີ 20, ສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຕໍ່ລັດດັ່ງກ່າວໃນມື້ທີສາມສິບ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ລັດດັ່ງກ່າວໄດ້ຍື່ນສານໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ສານເຂົ້າຮ່ວມ.

ມາດຕາ 50

1. ລັດພາຄີໃດໜຶ່ງສາມາດສະເໜີຂໍ້ດັດແກ້ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ໄດ້ ໂດຍຍື່ນຂໍ້ສະເໜີນັ້ນຕໍ່ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເລຂາທິການໃຫຍ່ຈະແຈ້ງຂໍ້ສະເໜີດັດແກ້ດັ່ງກ່າວ ໄປຍັງລັດພາຄີ ເພື່ອຂໍຄຳເຫັນວ່າ ສົມຄວນຈັດກອງປະຊຸມຂອງລັດພາຄີ ເພື່ອພິຈາລະນາ ແລະ ລົງຄະແນນສຽງຕໍ່ຂໍ້ສະເໜີດັດແກ້ດັ່ງກ່າວ ຫຼື ບໍ່. ໃນກໍລະນີ ພາຍໃນ 4 ເດືອນ ຫຼັງຈາກການແຈ້ງຂໍ້ສະເໜີດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງລັດພາຄີສະໜັບສະໜູນການຈັດກອງປະຊຸມ, ເລຂາທິການໃຫຍ່ຈະຮຽກໂຮມກອງປະຊຸມນັ້ນຂຶ້ນ ພາຍໃຕ້ການອຸປະຖຳຂອງສະຫະປະຊາຊາດ. ຂໍ້ດັດແກ້ໃດທີ່ໄດ້ຮັບການເຫັນດີ ໂດຍສູງສ່ວນຫຼາຍຂອງລັດພາຄີທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ລົງຄະແນນສຽງໃນກອງປະຊຸມ ຈະຖືກນຳສະເໜີຕໍ່ສະມັດຊາໃຫຍ່ ເພື່ອຮັບຮອງເອົາ.
2. ຂໍ້ດັດແກ້ໃດໜຶ່ງທີ່ຖືກຮັບຮອງເອົາຕາມວັກ 1 ມາດຕານີ້ ຈະເລີ່ມມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ເມື່ອສະມັດຊາໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດຮັບຮອງເອົາ ແລະ ຮັບຮູ້ໂດຍສູງສ່ວນຫຼາຍຂອງບັນດາລັດພາຄີ.
3. ເມື່ອເວລາດັດແກ້ໃດໜຶ່ງມີຜົນບັງຄັບໃຊ້, ຂໍ້ດັດແກ້ນັ້ນ ຈະຜູກມັດລັດພາຄີທີ່ໄດ້ຮັບຮູ້ຂໍ້ດັດແກ້ອື່ນ ທີ່ບັນດາລັດດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບຮູ້ຜ່ານມາ.

ມາດຕາ 51

1. ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຂໍ້ສະຫງວນ ແລະ ເຮັດຈົດໝາຍວງໄປຍັງທຸກລັດພາຄີ ກ່ຽວກັບ ຂໍ້ສະຫງວນດັ່ງກ່າວ ທີ່ລັດພາຄີໃດໜຶ່ງໄດ້ເຮັດຂຶ້ນ ໃນເວລາທີ່ໃຫ້ສັດຕະຍາບັນ ຫຼື ເຂົ້າຮ່ວມສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
2. ຂໍ້ສະຫງວນທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບເບົ້າໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດ.
3. ຂໍ້ສະຫງວນສາມາດຖືກຖອນໄດ້ທຸກເວລາດ້ວຍການແຈ້ງຢ່າງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ໄປຍັງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ, ເພື່ອແຈ້ງຕໍ່ໄປຍັງທຸກລັດພາຄີ. ແຈ້ງການດັ່ງກ່າວຈະມີຜົນສັກສິດໃນມື້ທີ່ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດໄດ້ຮັບ.

ມາດຕາ 52

ລັດພາຄີໃດໜຶ່ງ ສາມາດຖອນຕົວຈາກການເປັນສະມາຊິກຂອງສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ດ້ວຍການແຈ້ງເປັນລາຍລັກອັກສອນ ໄປຍັງເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ. ແຈ້ງການດັ່ງກ່າວ ຈະເລີ່ມມີຜົນສັກສິດໜຶ່ງປີ ຫຼັງຈາກມື້ທີ່ ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດໄດ້ຮັບແຈ້ງການສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 53

ເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ ເປັນຜູ້ເກັບຮັກສາສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 54

ສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ມີຕົ້ນສະບັບເປັນພາສາອາຣັບ, ຈີນ, ອັງກິດ, ຝຣັ່ງເສດ, ຣັດເຊຍ ແລະ ແອັດສະປາຍ ທີ່ມີຄຸນຄ່າເທົ່າທຽມກັນ ຈະຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ນຳເລຂາທິການໃຫຍ່ສະຫະປະຊາຊາດ.

ເພື່ອເປັນຫຼັກຖານ, ຜູ້ມີອຳນາດເຕັມ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການມອບໝາຍອຳນາດ ຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ຈາກລັດຖະບານຂອງຕົນ ໄດ້ລົງນາມໃນສິນທິສັນຍາສະບັບນີ້.
